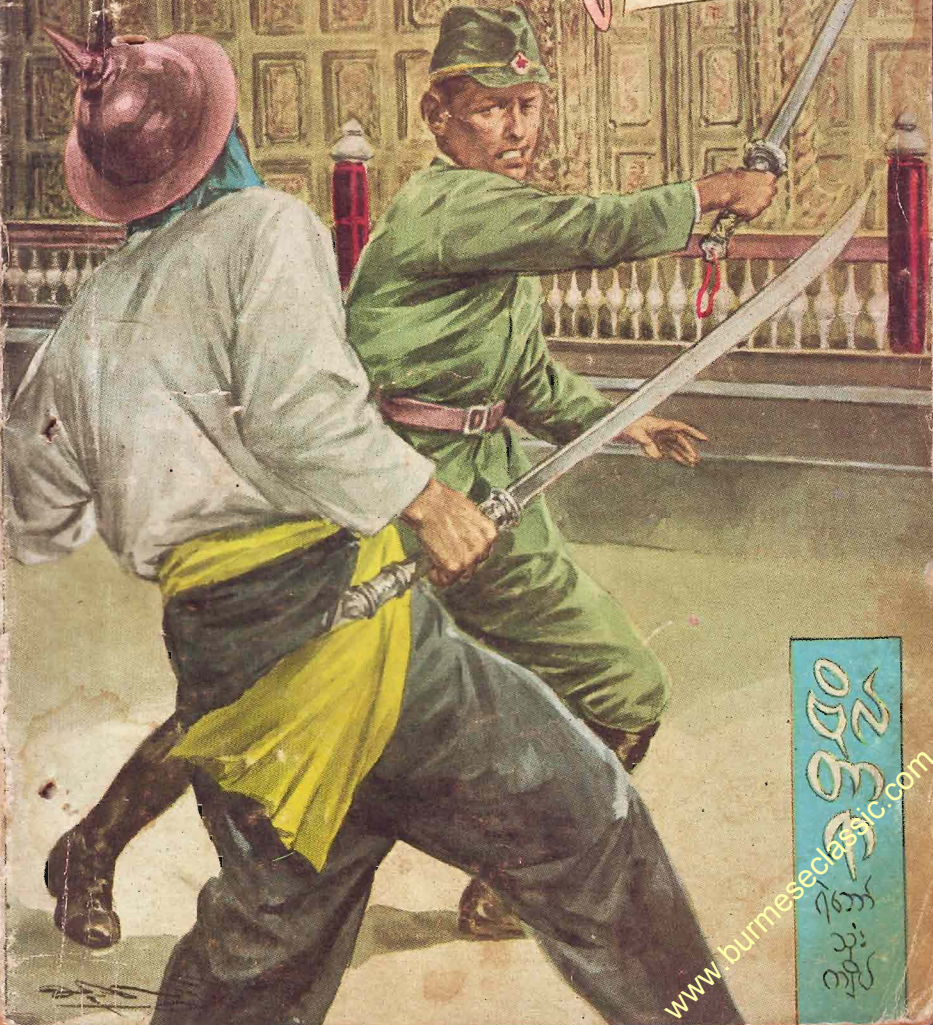

မင်းတင်
ကျေးဇူး

ဒုတိယပိုင်း

၂၃၆
၁၁၆
၁၁၆
၁၁၆
၁၁၆

ထုတ်ဝေသူ .... .. ဦးထွန်းဝင်း မှတ်ပုံတင်အမှတ် ....
 (၀၂၀၈) ၂၇၆၊ ဘားလမ်း
 ရန်ကုန်၊

ပျက်နှာဖုံးပန်းချီ.... .. ဦးစန်းလွင်၊
 တလောက် .... .. ခေတ်ဆန်းဘလောက်တိုက်၊ -
 ၇၈ အထက်ပန်းဆိုးတန်း ရန်ကုန်၊

ပုံနှိပ်ဌာန .... .. ဦးချစ်စိုး၊ မှတ်ပုံတင်အမှတ်.....
 ၀၁၉၉၊
 သိပ္ပံဗလ ရောင်စုံပုံနှိပ်တိုက်၊
 ၇၈ အထက်ပန်းဆိုးတန်း၊ ရန်ကုန်

ပြည်လုံးကျွတ် စာပေဖြန့်ချိရေးဌာန
 ဗလင်တောင်းစာပေ
 အမှတ် ၂၇၆၊ ဘားလမ်း၊ ရန်ကုန်။

ဗိုလ်မှူး တာရာ (ရဲဘော်သုံးကျိပ်)

ထောင်တန်းကြေး (ဒုတိယပိုင်း)

တမန်ကြီး၏ဆုံးမခံစား

တလက်မခန့်ထူသော ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ ဒုတိယနေ့
 စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ကျွန်တော်သည် တုံ့လှုပ်သောလက်များဖြင့်
 စာပုံပေါ်သို့ ပစ်ချ ချလိုက်မိသည်။ စာအုပ်မှာ အတော်ဟောင်း
 နှမ်းသလောက် ဘေးက ကုလားနားသားတွေသည် စုတ်ပြတ်ပြီး
 ရာဆီဥတုဒဏ်နှင့် လက်ပြောင်း လက်လွှဲခက်ကို နှစ်ရှည် လများ
 ကောင်းစွာခံစားခဲ့ရကြောင်းကို သက်သေခံနေရှာပါသည်။

ကျွန်တော်၏ဂေါင်းကို ညာဘက်လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်ပြီး အတန်
 ကြာအောင် ဖာကိုယ်တည်း မတုံ့မလှုပ် စဉ်းစားနေမိသည်။ ဦးနှောက်
 လည်း ဝေခမန်းဆူပွက်လာခမန်း နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွင်းမှ အချိန်အ
 လက်များ၊ အကြောင်းအရာများ၊ အတွေးအခေါ်များအကြောင်း
 ကို အဖန်တလဲလဲစဉ်းစားနေမိ၏။ မကြာခင်ပင် သံသယရှိတော့
 သည် ဟိုမှ ဒီမှ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်ခဲ့မိ၏။ စိတ်ကူးတို့သော
 စာရေးနည်းမျိုးလားဟူသောမေးခွန်းသည် ပဌမဦးကျွန်တော်၏

ခေါင်းထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသောမေးခွန်းအဖြစ် ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာတော့၏။ သံသယတွေလည်း ဖြစ်စရာ အခြေအနေရောက်နေသောကြောင့်ပင်ဖြစ်ပေ၏။

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်၏ ရိုးသားပွင့်လင်းသလောက် ယောက်ျားပြီသပြီ တည်ကြည်လှသော ဗမာ့သားကောင်းတယောက်၏မျက်နှာကို ကျွန်တော်သည် ကွက်ကနဲ ပြန်လည်ကာ မြင်ထင်လာတော့၏။ သူ၏ရာဇဝင်တလျှောက်တလည်း အမဲကွက် မရှိသော အသောက်အစားကင်းသော အပျော်အပါးကင်းသော စကားနည်းသော အလုပ်တာဝန်မှန်သမျှကို ကျေပြန်လှသော တပ်ခွဲမှူးတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သူတယောက်အဖြစ်ကို ပြန်လှန်၍ သတိရမိ၏။ ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော် အရာရှိကြီးပိုင်းက ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်နှင့်ပတ်သက်၍ အဖက်ဖက်၌ တည်ကြည်သော နှုတ်လုံသော အရာရှိတိုင်းဖြစ်ကြောင်း ထောက်ခံချက်ကိုလည်း ပြေးကာသတိရမိ၏။ ထိုထက် သူနှင့်ကျွန်တော် နှစ်ဦးချင်းတွေ့စဉ်က....

“ကျွန်တော်ကို လူတွေက စိတ်မနှံ့ဘူးလို့ ထင်နေကြတယ်၊ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်ဟာ စိတ်ကောင်းပါပယ်-ကျွန်တော်သိတာတွေ-မြင်တာတွေ-ကြားရတာတွေ-ခံစားချက်ဇာတ်ကြောင်းတွေကို ပြန်လှန်ပြောရရင် ယုံကြည်မဲ့ သူတိုင်းတလေမှ မရှိတာနဲ့ ကျွန်တော့် ဇာတ်အကြောင်းကို မြှုပ်ပြီး အသာငြိမ်နေခဲ့ရပါဘယ်”

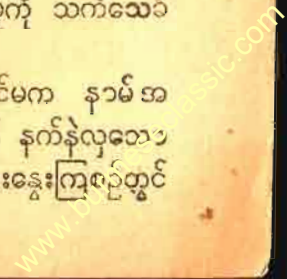
ဟူသောသူ၏ ရိုးသားပွင့်လင်းစွာပြောဆိုခဲ့သည့် စကားကြောင်း စကားရင်းတွေကြောင့် သူ၏နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွင်း၌ ပါရှိသည့်အကြောင်းအရာများသည်စိတ်ကူးယဉ်သက်သက် ရေးသားခြင်းမဟုတ်နိုင်ကြောင်းကို ကျွန်တော်သဘောပေါက်လာပါတော့သည်။

သူ၏ ဒုတိယနေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ကျွန်တော်သည် ဖွင့်ကာ ရက်တပတ်ခန့် စာပိုဒ်တကြောင်းစီကို ကျကျ နန ကရုတ်စိုက်လေ့

လာဖတ်ရှုခဲ့၏။ အဓိပ္ပါယ်မရှင်းလင်းသော စာပိုဒ်တွေကို လေးငါးကြိမ် အဖန်တလဲလဲဖတ်ခဲ့ပြီး အဓိပ္ပါယ်ရုပ်လုံးပေါ်အောင်စဉ်းစားခဲ့ပေ၏။ ထူးဆန်းလှသော အဖြစ်အပျက်ရက်စွဲများကို ခဲတန်အနီထားပြီး ထိုစာမျက်နှာ၏ထိပ်ပိုင်း၌ စာရွက်နိကလေးကို ပင်အပ်တချောင်းနှင့်ထိုးကာ ထူးခြားချက်အမှတ်အသားပေးပြုမှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့၏။ သူ၏လက်ရေးလက်သားများမှာ အင်မတန်လှပသော လက်ရေးလက်သားများကဖြင့် မဟုတ်ကြပေ။ အချိန်ကိုလုကာ သူ၏ နေ့စဉ်ကိုယ်တွေ့ အကြောင်းအရာများကို ကမန်း ကတန်း အချိန်ကိုလုကာ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ရပုံတွေရတော့သည်။ ထိုကြောင့်လည်း စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်အခန်းတွေရေးရမှာကလည်း မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို ကျွန်တော်နားလည်မိ၏။ စိတ်ကူးယဉ်ခန်းတွေ ရေးရသောအချိန်အခါသည် စိတ်အေးလက်အေး နှင့် အချိန်ပိုတွေ အဆမတန်ရနေသည့်အခါ၌ စာတလုံးကို လှလှပပ လက်ရေး ကောင်းကောင်းနှင့် ရေးရမည်ဟု ကျွန်တော်တွက်ဆမိပါသည်။

ကျွန်တော် အနေနှင့်ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်ကိုအထူးချီးကျူးလိုသောအချက်အလက်များမှာ သူ၏ရိုးသားပွင့်လင်းလှသော အတွေးအခေါ်နှင့် စိတ်နေသဘောထားများပင်ဖြစ်ပေ၏။ ဥပမာ သူသည် တောင်တန်းကေရီသခင်မနှင့်တွေ့စဉ် သူ၏စိတ်တွင်း၌ တသက်တွင် တခါမှမပေါ်ပေါက်ဘူးသော မေတ္တာနှင့်သစ္စာအရင်းခံသည့်စိတ်လှုပ်ရှားမှုဝေဒနာ ရုတ်တရက် ကောက်ရလိုက်သလို ခံစားနေရကြောင်းမှတ်တမ်းသည် သူ၏ရိုးသားပွင့်လင်းမှုကို သက်သေခံခြင်းသာဖြစ်၏။

မှတ်တမ်း တရက်တွင် တောင်တန်းကေရီ သခင်မက နာမ်အကြောင်း ရုပ်အကြောင်း ဆွေးနွေးရင်း အင်မတန် နက်နဲလှသော ရုပ်ပိုင်း နာမ်ပိုင်းခန်းများ အခြေအနေအထိ ဆွေးနွေးကြစဉ်တွင်

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်အဘို့ တောင်တန်းကေရီ သခင်မ၏ပညာ ပါရီရီကို သူ့လိက်မမို့ခြင်း၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုသည်မှာ မလွယ်လှ ကြောင်း၊ သူ့ကိုယ်တိုင်အချိန်ရလျှင် သဒ္ဓါသင်္ကြံဟိုကို ပြန်၍တက်ပြီး ရုပ်ပိုင်း-စိတ်ပိုင်း ခွဲသည့်ပညာရပ်ကို ပြန်လှန် လေ့လာရမည်ဖြစ် ကြောင်းကို ဝန်ခံဖော်ပြခဲ့သောနေရာ၌ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော် အဘို့ သူမသိလျှင်မသိကြောင်း မတတ်လျှင်မတတ်ကြောင်းရိုးသား စွာဝန်ခံတတ်သော “စိတ်ရင်းမှန်” သူတယောက်အဖြစ်ကိုကျွန်တော် တွေ့ရှိရ၏။

နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ဒုတိယတနေရာ ရက်ပိုင်းတရက်တွင် သူ၏လက် တွေ့ရောက်ရှိနေရသော ဟူးခြားလှသော တောင်တန်းကေရီသခင်မ စံပျော်ရာ အထက်မြို့တော်၏ သာယာမှုများကြောင့် ဘေးနှင့်ပတ် ဝန်းကျင်တဝိုက်၏ အေးငြိမ်းသာယာ မလောအပေါင်းတို့နှင့် ပြည့် စုံပူကြောင့် သူ့အဘို့ ဘဝဓကရတံ - မပြောင်းရဘဲနှင့် ကမ္ဘာသစ် တခု သို့မဟုတ် သုဂတိဘုံတခုခု နတ်ပြည်-နတ်ဘုံ တခုခုရှိ ရောက်ရှိနေသလားဟု စဉ်းစားမိကြောင်းကို သူ၏အခြေမူအရင်း ခံကာ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်။ မှတ်တမ်းတနေရာတွင် သူ၏မျက်စေ့ အောက်တွင် တောင်တန်းကေရီသခင်မနှင့် သူ၏အတွင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီး များက နက်နဲလှသော မြန်မာလူမျိုးများ၏ ပညာရပ်များကိုပြသ ခြင်း၊ သူနှင့် ဗမာတပ်မတော်ရဲမက်များသိရန် တွေ့လိုသော ပုဂ္ဂိုလ် ကြီးများ၏ လက်ငင်းအခြေအနေနှင့် စိတ်ထားကိုသိရှိရန် ရုပ်မြင် သံကြားစက်မှ ဖွင့်ပြသလို အေးပြုရောင်ချယ်လှယ်ထားသည့် နန်း တော်တွင် စက်ကိရိယာတစုံတရာ စက်အူ တချောင်း ခါတိုကြီး တ ချောင်းမှမသုံးဘဲ “အမြင်” စခမ်းလို ပြသခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဗိုလ် ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် အတော်တို့လှုပ်တော့စေသွားပုံ တွေ့ရပေ ၏။ သူ၏မှတ်တမ်း၌ ငါတို့အား သခင်မကြီးက မျက်လှည့်ပညာ

ရပ်နှင့်လှည့်စားရအောင်ကလည်း ငါသည် သခင်မကြီးအပေါ်၌ ရိုးသားပွင့်လင်းသောမေတ္တာနှင့် သစ္စာကို ပုံအပ်ပေးလိုက်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ တစ်တရုတ်လှည့်စားစရာအကြောင်းမရှိပါ။ ငါနှင့် တပ်စုမှူးသုံးဦးတို့ အဘို့ ပေါင်းလေးဦးသား၏ မျက်ဝါးထင်ထင် ထူးခြား လှသော “အမြင်” ရုပ်ပုံ လွှာများကြောင့် အဖြေရှာမရသော ဆင်ကျင်တူ တရားများဖြင့် တညှင်လုံးငါ့အဘို့ အိပ်မပျော်နိုင်အောင် စဉ်းစား နေမိတော့၏။ သူ၏ထူးခြားစွာ တွေ့ကြုံမှု အကြောင်းရင်းခံကာ စိတ်ဝေဒနာခံစားမှုကို မှတ်သားမှတ်ချက်များအနေနှင့် တွေ့လိုက် ရပေ၏။

ကျွန်တော်အနေနှင့် ဗိုလ်ကြီး အောင် မင်းကျော် ကိုယ်တွေ့ အ ကြောင်းအရာများကို သူ၏နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွင် ပါရှိသည့်အတိုင်း စာဖတ်ပရိသတ်များသို့တင်ပြရန်သာ တာဝန်ရှိပေ၏။ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်၏ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ထူးဆန်းလှသည့် ဘဝလမ်း ကြောင်းပေါ်မှအတွေ့အကြုံများ၊ နာမဝါဒထွန်းကားမှု-ဆန်းကြယ် မှုများ၊ ခန္တေးအေးခါ များ-နာမ၏ တန်ခိုးသတ္တိ အကြောင်းအရာ များနှင့်ပတ်သက်၍ စာဖတ်သူများသဘောအတိုင်း ဆုံးဖြတ် ယူဆ ပိုင်ခွင့်ရှိပေတော့သည်။ စာရေးသူအနေနှင့်လည်း လက်ခံနိုင်သော အပိုင်းများကို လက်ခံပြီး ခေါင်းထဲ၌ လက်မခံနိုင်သောအခင်းများ နာမသဘောတရား၏ နက်နဲမှုများနှင့်ပတ်သက်၍ ထူးဆန်းမှု-မယုံ ကြည်နိုင်စရာ အချက်အလက်များနှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စများကို စဉ်းစားရန် လေ့လာရန် သက်ဆိုင်ရာဗုဒ္ဓဘာသာရေးတွင်ပရိယတ္တိ ပရိပတ္တိသက်၌ ထွန်းပေါက်ကျော်ကြားသူ ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ နှင့် အချိန်ယူ၍ ဆွေးနွေးတင်ပြရန်ဟူသော မှတ်ချက်များနှင့်သာ မှတ်ထားရ၏။ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ဒုတိ ယပိုင်းကို ဆက်လက်၍ရေးသားဖော်ပြသွားပါတော့မည်။ သူ၏ဘဝ

တလျောက်၌ အထွေအကြံများသည် မယုံကြည်နိုင်စရာ အချက်အလက်များရှိနေစေကာမူ အထွေထွေဗဟုသုတအနေနှင့် စာဖတ်ပရိသတ်များသည်မှတ်သားပြီး ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ အစီရင်ခံခဲသော ပညာရပ်များ မှန် မမှန် ကိုယ်တိုင် လေ့လာ ကြည့် ရှုကာ လက်တွေ့ စမ်းသပ်နိုင်ကြရန် အထူးပန်ကြား မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါကြောင်း။

x x x x

အရပ်အမောင်းခန့်ညားသလောက် ဥပတိရုပ်အင်္ဂါ ထူးမြတ်လှသော တမန်ကြီး၏ ဘီးလူးရှပ်စီး တောင်စောင်းသည် မြေကြီးပေါ်သို့ ဒုန်းတန်ကျရောက်သည့်တပြိုင်နက်ထဲ တမန်ကြီးသည် မျက်စေ့ နှစ်လုံးကိုစုံစိုတ်ကာ တစုံတရာအာရုံသွင်းနေပုံတွေ့ရသည့်။ တခဏ၌ ဒုန်းကနဲတောင်စောင်းသံအဆုံးတွင် ဝှန်းကနဲ ကောင်းကင်ယံမှ အသံကြီးတသံသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါ်ထွက်လာပြီး နေခင်းကြောင်တောင်တွင် လျှပ်တွေပြက်ကာ ဝင်းကနဲ လက်ကနဲ အရောင်တွေ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာပြီး စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း၌ တမန်ကြီး၏ တောင်မွှေးအတွင်းသို့ စုပြုံဝင်ရောက်လာပြီး မြေကြီးသည် ဝေါကနဲ ဟီးထွက်သွားပေါ်တော့သည်။

“ဟိတ်-ဘယ်နဲ့ ဖြစ်တာလဲ နေခင်းကြီး”

တစ်စုမှူး ဗိုလ်ညွန့်မောင်သည် ကုလုပ်အံ့ဩသဖြင့် ယောင်ယမ်းကာ အော်ဟစ်လိုက်မိ၏။ ဗမာတပ်မတော်သား အားလုံး အဘိ၌ အကြီးအကျယ် တုလုပ်စွာဖြင့် မိမိတို့ခံကတပ်များ အတွင်းမှ အထက်မြို့တော်မှ တမန်ကြီး၏ အံ့ဩထူးဆန်းလှသော လှုပ်ရှားမှုကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အကြောင်သားကြည့်နေမိကြ၏။

ဝေါကနဲဟိကာ ထွက်သွားသော အသံကြီးအဆုံးတွင် ရက္ခဗလနှင့်မြင်းတပ်၊ ခြေလျင်တပ်များ စုဝေးရပ်တည်နေသော မြေတပြိုင်လုံးသည် အဆတ်ဆတ်တုန်ကားခိုကာ လှုပ်ရှားလာသည့်တပြိုင်နက် ထည်း ကြောက်မက်ဘွယ်ရာအော်ဟစ်သံများသည် တခဲနက်ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ ရက္ခဗလစီးနင်းသောမြင်းများနှင့် မြင်းစီးသူရဲဘော်များသည်လည်းကောင်း၊ ခြေလျင်တပ်သားများသည်လည်းကောင်း၊ ဆောက်တည်ရာမရနိုင်သည့်ပမာ ဆွေ့ဆွေ့ ခုန်ကာ မခံမရပ်နိုင်သောမျက်နှာများ၊ အသံနက်ကြီးများနှင့် အူလှိုက် အသံလှိုက်အော်ဟစ်နေကြပါသည်။

အင်မတန်ပူလောင်သော သံပြားကြီးပေါ်၌ ခြေချမိသော အဆင်ကျဉ် ကင်းမဲ့သောသူများအဖြစ်မျိုးကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ လျှပ်စစ်ခေါတ်ကြီးပေါ်၌ ခြေစုံရပ်မိသော သူများ၏အန္တရာယ်ကျရောက်မိကြသော သူများအဖြစ်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း - ဆွေ့ဆွေ့ ခုန်ကာ စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်ရင်း လိမ်ကောက်ကာ လက်သီးလက်မောင်းများတန်းခြင်း ကွေးခြင်း၊ တဖြတ်ဖြတ် ရိုက်ခတ်ခြင်းစသည့် အင်မတန်ဝေဒနာခံစားနေရသည့်အသွင်ဖြင့် ရက္ခဗလနှင့် တပ်သားများ ခံစားနေရသည်ကို တောင်ကုန်းပေါ်မှ မြင်လိုက်ရသော ဗမာတပ်မတော်သားများအဘို့ တဝေါဝေါအရေးတကြီးအော်ဟစ်ပြောဆိုသံများ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

“သိပ်ထူးဆန်းတာဘဲ ဗိုလ်စံလှဘော်... ဘယ်နဲ့ ဖြစ်ကုန်တာလဲဟင်”

ဗိုလ်စိန်ပန်းက အရေးတကြီးမေးလိုက်၏။
“ကမ္ဘာပျက်နေကြပြီဗိုလ်ကြီး-တကဲ့ကိုကြောက်စရာဘဲခင်ဗျာ”
ဗိုလ်ညွန့်မောင်သည် တုန်လှုပ်နေသော အသံကြီးနှင့် တပ်စုမှူးတို့ကို ရုတ်တရက်မေးလိုက်မိ၏။

ရက္ခဗလ၏ ဝေဒနာခံစားနေသောမျက်နှာမှာ နဂိုရိုက် အရုပ် ဆိုးနေရာမှ ပိုမို၍ အရုပ်ဆိုးဝါးပြီး အလွန်တရာပြင်းထန်သော ဝေဒနာကို ခံစားနေရပြီး ခေါင်းမှ မောက်တိုပင်လျှင် မြေကြီးပေါ် သို့ ကျွတ်ကာကျသွားလေပြီတကား...။

“ကိုင်း-မှတ်လော့ရက္ခဗလငမိုက်သား...ဒါဟာပဋ္ဌမနဲ့ နောက် ဆုံးအကြိမ် သင်ကဲ့သို့သော ငမိုက်သားကို တောင်တန်းကေရီသခင်မ ကြီး၏ တမန်တော်ဘိုးအာဏာ သတိပေးဆုံးမခြင်းဖြစ်တယ်”

တမန်ကြီးသည် ဘီလူးရုပ်စီးထားသော တောင်စွန်းကို မြေပြင် သို့ ဝန်းကန်ပြန်၍ ထောက်လိုက်သည့်နေ့က၌ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း၌ မြေကြီးတုန်ဟီးသံကြီးသည် တန့်သွားလေတော့၏။

“ယခုဒီနေရာက- အကျွန်ုပ်ငမိုက်သားနဲ့ အပေါင်းပါတွေကို မတွေ့မြင်ဘူး ယခုဤနေရာမှ အမြန်ဆုံးရှောင်ရှားဆုပ်ခွာကြလော့”

ခတ်ထန်သောအသံကြီးဖြင့် ဘိုးအာဏာ- သို့မဟုတ် တောင် တန်းကေရီ၏ တမန်တော်ကြီးက အောက်မြို့တော်ဆီသို့ လက်ညှိုး ညွှန်ကာ အမိန့်ပေးလိုက်သည့် တပြိုင်နက်ထည်း နောင်ကြီးများမှ ရုတ်တရက်ဖြေလွှတ်လိုက်သော ကျွဲ-နွားတိစ္ဆာန်များအလား ရက္ခဗလနှင့် ၎င်း၏စစ်သူကြီးများမြင်းစီးရဲမက် ခြေလျင်ရဲမက်များသည် သူ့ထက်ငါ့အလျှင်ဦးအောင်၍ မြေကြောက်မက်ဘွယ်ကောင်းသော တမန်ကြီးရှေ့မှောက်နှင့် အန္တရာယ်နယ်မြေမှ လွတ်မြောက်ရန် အ တွက် တာကျိုးပေါက်သော ရေအရှိန်အတိုင်း ဝေါင်ကန်ပြေးရှောင် သွားကြသည်မှာ ဖုံများ ထောင်းကနဲ ဖြစ်သွားအောင် ပြေးလွှာ ရှောင်ရှားကြပါတော့သည်။

“အင်း...ငမိုက်သားတွေ-ငမိုက်သားဘုရင်ရှူးနဲ့ စစ်သူကြီးတွေ အများစုကလည်း အများ လိုက်ခဲ့ ကြရင် ဒီထက် ဆိုး ဝါးတဲ့ ဘေး အန္တရာယ်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာ နားလည်ကောင်းပါရဲ့လေ...”

ဘုန်းခြင်းကံခြင်းမတူ- ပါရမီခြင်းမတူဘဲ ဗြမ္မာစိုရိတရားကင်းမဲ့တဲ့ စိတ်ဆန္ဒတွေနဲ့ ကြံလို့ မှန်ကြပုံ မလားကွယ်တို့...”

ဘီးလူးရုပ်စီးထားသည့်တောင်စွန်းကို ညာဘက်လက်နှင့်အိန္ဒြေ ရရထောင်ကာ ဘေးမှ သူ့ နောက်ပါအပေါင်းအပေါ်များကိုပြော သလိုလို၊ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်တို့ ဗမာ့တပ်မတော် ရဲမက်များ ကိုပြောသလိုလိုနှင့် တကိုယ်တည်းပင်ပြောကြားနေသလိုလို အမူအ အရာဖြင့် တည်ကြည်သောအသံကြီးဖြင့် ပြောကြားလိုက်ပါသည်။

“ဗမာကြီးမှ-ဗမာပါဗိုလ်ညွှန်မောင်-ကြည့်စမ်း-ခေါင်းပေါင်း ထားပုံ၊ ဝတ်ပုံ၊ စားပုံ- ဇာတ်တွေထဲက ဝန်ကြီးတွေ အဆင် အယဉ် ပုံ အတိုင်းဘဲဗျ”

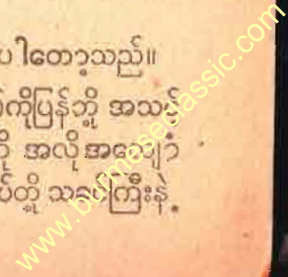
ဗိုလ်စိန်ပန်းသည် လေသံခတ်အုပ်အုပ်နှင့် တမန်ကြီးကိုကြည့်ကာ ဝေဘန်လိုက်သည်။

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်အဘို့ တမန်ကြီး၏အမည်မှာ “ဘိုးအာ ဏာ” ဖြစ်ကြောင်းကို ကရုတစိုက်မှတ်ယူလိုက်ပြီးဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာ တွင် သူသည် မည်သူ့ကိုမျှ စကားတခွန်းတလေမှမပြောကြားဘဲ သူ တကိုယ်တည်းလေးနက်စွာ စဉ်းစားခင်းထုတ်နေမိရှာပါသည်။ ထို နောက် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည်-

“ငါသိတာကတော့ ဘိုးသက်ရှည်၊ ဆံပင်ဖြူဖြူနဲ့ အဘိုးကြီး...၊ ခု-တမန်ကြီးက ဘိုးအာဏာ ဘယ်လိုဆက်စပ်နေသလဲဘဲ-သူတို့ချင်း တော့ ကောင်းကောင်းသိကြမှာပါဘဲလေ”

တကိုယ်တည်း ခတ်တိုးတိုးပြန်၍ မေးမြန်းနေမိပါတော့သည်။

“ဟဲ့-မင်းလုလင်နှစ်ယောက် အောက်မြို့တော်ကိုပြန်ဘို့ အသင့် ပြင်ကြလဟဲ့ ၊ မယဉ်ကျေးတဲ့ လူယောက်ျားတွေကို အလိုအသျှင် ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမသွန်သင်ခဲ့ပြီးကြပြီ-အကျွန်ုပ်တို့ သလပ်ကြီးနဲ့”

ရဲမက်တွေကို အခမ်းအနားနဲ့ ကြိုဆိုညှော်ခံဘို့ရာ စီစဉ်ချက်တွေလုပ် ဆောင်ပြင်ဆင်ကြရအုံးမယ်”

တမန်ကြီးသည် မြင်းဖြူစီးနင်းသော လူလင်နှစ်ဦးကို ချက်ခြင်း အမိန့်ပေးလိုက်ရာ မကြာမီမြင်းဖြူနှစ်ကောင်က သောရထားသည် တမန်ကြီးခြေရင်းသို့ဆိုက်ရောက်လာတော့၏။

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်အဘို့ မိမိတို့၏ အသက်စည်းစိမ်ကို တမင်ကလာ လာရောက်စောင့်ရှောက်ပေးသော မိမိတို့နှင့်တစ်တူရာ ရင်းနှီးသိကျွမ်းခြင်းမရှိသေးသည့် တမန်ကြီး ဘိုးအာဏာကို ကျေးဇူးတင်နှုတ်ဆက်ရန်ဆန္ဒရှိသည့်အတိုင်း လှမ်း၍နှုတ်ဆက်ရန် ရှေ့သို့ အတိုးလိုက်တွင်....

“သခင်ကြီးနဲ့ ရဲမက်များ စံမြစ်နေတော်မူကြပါအုံး၊ သီးခံပြီး အောက်မြို့တော်ကို ချီတက်ရမဲ့ အချိန်အခါကို စောင့်လင့်တော် မူကြပါ- မကြာမတင်ကာလမှာ အကျွန်ုပ်နှင့်သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ခံ များကိုယ်တိုင် အမြန်ဆောင်ရွက်ပြီး သခင်ကြီးခြေတော်ရင်းမှာ အော် မြို့တော်ကို ကြွချီဘို့အခါတော် သင့်ကြောင်း လျှောက်တင်ပါမယ် သခင်ကြီးရဲ့”

မိမိမေးလိုသောစကားကို တမန်ကြီးဘိုးအာဏာက ကြိုတင် သိ လိုက်သကဲ့သို့ မိမိတို့အား လက်ရှိတပ်ချထားသောနေရာတွင် ဆက် လက်စောင့်ဆိုင်းရန် ကျိုးနွံ ရိုးသားစွာဖြင့် မိမိဆီသို့ မတ်တပ် ရပ် လျက် တောင်းပန်နေသော တမန်ကြီး ဘိုးအာဏာကို ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်နှင့် ရဲမက်များသည် အံ့ဩခြင်း အရင်းခံသော ကျေးဇူးတင်ကြသည်မျှန်နှာတွေနှင့်ကြည့်နေရာမှ ဗိုလ်ကြီးအောင် မင်းကျော်က သူ၏အမိက ရည်ရွယ်ချက်ကို ချက်ခြင်းသတိရကာ-

“တယ်တီတောင်တန်းကေရီသခင်မကို မောင်တော် သခင်ကြီး က အပ်မတန်ပူးတွေလိုကြောင်း လျှောက်ထားလိုက်ပါအဘိုးရယ်”

လှစ်ကနဲအော်ဟစ်၍ပြောကြားလိုက်ရာ....

“စိတ်ချတော်မူပါသခင်ကြီး၊ တောင်တန်းကေရီသခင်မ ခမ္မာ လဲ အရှင်သားလိုဘဲ သခင်ကြီးကို အောင်မေ့ တသသနဲ့ ရှိနေရှာ တော့မယ် အကြောင်းဥသို့အလုံးစုံကို တမန်ကြီးဘိုးအာဏာ လျှော် တားသံတော်ဦးတင်လိုက်ပါမယ် အရှင်သား”

ဦးညွတ်ကာ ပန်ကြားနှုတ်ဆက်ပြီး တမန်ကြီး ဘိုးအာဏာသည် လာရင်းလမ်းအတိုင်း မြင်းဖြူကြီးနှစ်ကောင် က သောရထားယဉ်ကို အောက်မြို့တော်ဘက်သို့ ခတ်တွင်တွင်မောင်းနှင်ကာ ထွက်ခွါ သွား ပါတော့သည်။

ဗမာတပ်သားများ၏ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောကြားသံများ လတ်တလောအတွင်း သူတို့မျက်စေ့ အောက်မှ ယုံကြည်ရန်ခဲယဉ်း လှသော လက်တွေ့အဖြစ်အပျက်မြင်ကွင်းများကို ပြန်လှန်ပြောကြ ရင်း တရုန်းရုန်းဆူညံနေကြပါတော့သည်။

“တသက်မှာတခါဘဲဟေ့ - မှတ်ကြီးရဲ့ - အစကတော့ ငါတောင် မျက်စေ့ မွားရသလားလို့ နောက်တော့မှ ဘုရင်ရူးနဲ့ စစ်သားတွေ ချွေ ချွေ ခုန်နေကြမှ တကယ်ခုကွဲဖြစ်မှန်းသိရတယ်၊ တကယ်ကို အံ့ဩစရာပါဘဲကွာ”

ရဲဘော်တယောက်က ကတုတ်တွင်းမှ မတ်တပ်ရပ်ရင်းပြောလိုက် သည်တွင်-

“ဒီတချို့မှ ဘုရင်ရူးနဲ့ သူ့ စစ်သားတွေ အမြီးကုပ်ပြီး ဆောက် တည်ရာမရစတမ်းတချိုးယဲလက်မြောက်တော့တာဘဲဟေ့ တွန်းရွှေ”

“ဘယ် နဲ့ လဲဆရာ-ဇော်ဝင်း၊ ကျုပ်တို့ဒီတခါ တိုက်စစ်မှာ ရက် ရက်ရောရောထူးဆန်းတဲ့အဖြစ်အပျက်တွေတွေ့နေရတယ်ဗျ”

အချင်းချင်း ဆူညံစွာပြောဆိုဝေဘန်နေကြခိုက်တွင် အောက်မြို့ တော်သားများသည် ပေါက်တူးများ တူရွှင်းများနှင့်လှောက်ရှိလာ

ပြီး သူတို့ဘက်မှ ကျဆုံးသော ဝ၊စစ်သားအလောင်းများကို ခတ်
သွက်သွက်တူးကာ မြုပ်နှံကြပြီး ဇာန်ရာရရှိသော စစ်သားတွေကို
ထမ်းပိုးကာ အမြန်ဆုံး ဗမာ့တပ်စခမ်းအနီးမှ ထွက်ခွါသွားကြတော့
၏။

“ငါတို့ရဲဘော်တွေ ကင်းကိုချွဲချွဲ၊ အရင်လက်ရှိတာဝန်အတိုင်း
ရှိကြစေ၊ ဘယ်တပ်စိပ်မှ တာဝန်ပေးလျှော့ခြင်းမရှိရဘူး”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် သူ၏တပ်ဖွဲ့ကို ချက်ခြင်း ပြန်
လည်စုစီးကာ တာဝန်အသီးသီးခွဲဝေပေးလိုက်ပြီး-

“ဆက်သွယ်ရေးတပ်စု ဋ္ဌာနချုပ်ကိုဆက်သွယ်ရေးပို့ ဘို့ အသင့်
ပြင်”

ဆက်လက်၍ အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး သူတို့ရောက်ရှိသောနယ်မြေဒေသ
ထူးဆန်းသော အကြောင်းအရာများနှင့် နောက်ထပ် ဋ္ဌာနချုပ်မှ
အမိန့်ညွှန်ကြားချက်များကို တောင်းခံရန် စီစဉ်လိုက်ပါတော့သည်။
ရုံးအုပ်နှင့် ဆက်သွယ်ရေးတာဝန်ကိုယူရသော ဗိုလ်ညွှန်မောင်နှင့်
တပ်ကြပ်လေးဦးတို့သည် အသံလွှင့်စက်ကြီးများကို လုံခြုံ ရာတိုက်အ
တွင်းမှဆွဲထုတ်လာပြီးအသံလွှင့်သတင်းပို့ ရန်ပြင်ဆင်လိုက်ပါသည်။

“အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား ဗိုလ်ညွှန်မောင်”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်ကမေးမြန်းလိုက်ရာ....

“ခဏနေပါအုံးဗိုလ်ကြီး....အသံလွှင့်စက်တွေ လွှင့်လို့ မရ ဖမ်း
လို့ မရဖြစ်နေတယ်.... ဟိုဘက်က စက်အသစ်တလုံး ပေးစမ်း ဆရာ
ရွှေအောင်”

အသံလွှင့်စက်အသစ်တလုံးကိုဖွင့်ကာ စမ်းသပ် ကြည့်လိုက်ပြန်
ပါသည်။ဗိုလ်ညွှန်မောင်သည် နဖူးမှချွေးပေါက်တွေကျလာအောင်
တချိုးတခု စက်ကိရိယာများကို လိုက်လန်စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်၏။
သို့ရာတွင် ချိုယွင်းချက်တစ်ခုမျှ မတွေ့ရဘဲ အသံပို့ မရ၊ ဖမ်း၍

မရသည်ကြောင့် ဗိုလ်ညွှန်မောင်နှင့် တပ်ကြပ်ကြီး လေးဦး တို့သည်
ကရုတစိုက်ချို ယွင်းချက်မှန်သမျှကို ရှာဖွေရင်းတိုင်ပင်နေကြစဉ်....

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ-ဗိုလ်ညွှန်မောင်- တောင်ပေါ်က ဆင်းလာ
တူးက ဒီစက်တွေကို တခုခုနဲ့ ထိခိုက်မိသလား....လားတွေပေါ်က
ကျခဲ့သလားဗျာ”

“ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါဘူးဗိုလ်ကြီး.... ဟောဒီက ဆရာ-ရွှေအောင်နဲ့
ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင်စောင့်ကြပ်ပြီး တစုံတရာထိခိုက်မှုမရှိရအောင်
ချိုယွင်းခဲ့တာပါ။ တဆိတ်ဗိုလ်ကြီးစစ်ဆေးကြည့်ပါ-ဘာမှ မချို့
ယွင်းဘဲနဲ့ အသံပို့ လို့ ဖမ်းလို့ မရတာ အင်မတန်အစဉ်းစားရခက်
နေပါတယ်”

အသံလွှင့်ပညာရပ်ကို ထတ်မြောက်ခဲ့သော ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်း
ကျော်သည် စီးရိမ်သောမျက်နှာဖြင့် အသံလွှင့်စက်များကို အသေး
စိပ်ကိုင်တွယ်၍ စက်ကိရိယာအစိပ်အပိုင်းတခုစီ စစ်ဆေး၏။ဝါယာ
ကြိုးပြတ်ခြင်း၊ ဝက်အူပြုတ်ခြင်း၊ မီးလုံးကျွမ်းခြင်း ဖြစ်မဖြစ်ဖြုတ်၍
ချွတ်၍ စနစ်တကျစစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီး တစုံတရာချို့ ယွင်းချက်မတွေ့
မှ စက်ကိုဖွင့်ကြည့်၏။ စက်ဖွင့်၍ရသော်လည်း အသံဝင်ခြင်း၊အသံ
မီခြင်း တစုံတရာမပေါ်တော့ချေ။

“အရေးထဲမှာကွာ-ငါ့နယ် ဘာတွေဖြစ်နေတယ်မသိရဘူး”

စိတ်မရှည်သည့်မျက်နှာဖြင့် ငြီးထွားရင်း စက်တလုံးပြီးတလုံးကို
စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေပြန်ပါသည်။ အရာရှိသုံးဦးနှင့် ဆက် သွယ် ရေး
ဘက်ဆိုင်ရာ တပ်ကြပ်ကြီးများပါ အသေးစိပ် အပြန်အလှန် စက်တ
လုံးပြီးတလုံးကို စစ်ဆေးခဲ့ကြပါသည်။ သို့ရာတွင် နှစ်နာရီနီးပါး
ကျိုးစားပန်းစား စစ်ဆေးခဲ့သော်လည်း အသံပို့ မရခြင်း ဖြစ်ပါမှ
အသံတစုံတရာ လက်မခံ၍ မရခြင်း စသည့် အင်မတန် ထူးဆန်းလှ
သောအဖြစ်အပျက်ကြောင့် အကြောင်းရှာ၍ မရနိုင်သည့် အဆုံး၌

လက်လျော့ကော စက်ပြင်ဆင်မှုလုပ်ငန်းများကို ခေတ္တ ရပ်နားထား လိုက်ရပါသည်။

“စက်တွေကောင်းနေရက်နဲ့ အသံပို လို့ ဖမ်းလို့ မရတာလော အခံရခက်တာ မရှိဘူးဗိုလ်ညွန့်မောင်”

နူးမှ ချွေးပေါက်ကြီးများကို သုတ်ရင်း ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်း ကျော်သည် စက်ကြီးများကိုကြည့်ရင်း မှတ်ချက် ချလိုက်တော့၏။

“ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းတွေပူနေလို့ ချို ယှဉ်း ချက် တခုခုကို မတွေ့တာလဲဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဗိုလ်ကြီး၊ ဒါကြောင့် အေးအေး ဆေး ဆေး အချိန်အခါကြမ္မာဘဲ ဆက်ပြီး ပြင်ဆင် စမ်းသပ်ကြည့်တို့ပါအံ့ ခင်ဗျာ-၊ ဒါထက် ရက္ခဗလကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဗမာတပ်သား တွေအပေါ် တသက်လုံးကျေတော့မှာမဟုတ်ဘူး... အကြီးအကျယ် အရှက်ကွဲထားခဲ့တာကိုး၊ ပြီးတော့ သူ့ လက်ရုံးကောင်းဒိတ်ဆိုတဲ့ စစ်သူကြီးနဲ့ စစ်သားတွေလဲ အတု အရုံးကျအောင် လုပ်ခဲ့မိတာ ကိုး”

“ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲဗျာ... ဒီအကောင်မျက်နှာ မြင်ရခြင်ရခြင်း ဘယ်လိုအကြောင်းလဲမသိဘူး ပြစ်ပြစ်ခါးခါးမုန်းတယ်၊ အမှန်အ တိုင်းပြောရရင် ဒီဘုရင်စုတ်ကို ကျွန်တော် လည်စေ့ ညှစ်သတ်ချင် တဲ့ အင်မတန် ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းတဲစိတ်တွေ ဟုန်းကန် ဖြစ်လာမိ တယ်ဗိုလ်ညွန့်မောင်၊ ခုတင်က ကျုပ်ပစ်သတ်လိုက်မလို့ ဘဲ- ကျုပ် တို့ညှော်သည်တွေကလဲဖြစ်ပြန်... ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ ရှေ့ ရေးတွေနဲ့ အောက်မြို့တော်သားတွေ ဆက်ဆန်ရေးအတွက် င် လိုက်လို့ ပေါ့ ဗျာ၊ ဟင်း... ချိုင်ဖယ်ထဲ ကျည်ဆန်တောင်သွင်းပြီးပြီ”

ရုတ်တရက် ခက်ထန်လှသော မျက်နှာကြီးဖြင့် တပ်မှူး အောင် မင်းကျော်သည် ခတ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဦးအိုက်စလီတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ခါး ကုန်းကုန်းအမူအရာနှင့် အင်မတန်ရိုသေသော လက္ခဏာ များ ဖြင့် ငင်ရောက်လာကြပြန်၏။

“ဪ... ဦးအိုက်စလီ မြင်ရဲ့ မဟုတ်လား... ရက္ခဗလ- စစ်သား တွေ မြင်းတွေ ကျုပ်တို့ မိုင်းဗူးနှုတ်ခမ်းစ နင်းမိတာနဲ့ မိုင်းယုံကုန် တာ ဘာမှမကြောက်နဲ့ နော်... ကျုပ်တို့အံ့ရင်ဖြစ်ပြီးမှ ဦးအိုက်စလီ တို့ ပူရမှာပါ- ဟုတ်လား”

ရင်းနှီးစွာဖြင့် ဦးအိုက်စလီနှင့် သူ၏ညီကို ပေ့ ဖက်ပြီးနှစ်သိမ် လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဦးအိုက်စလီတို့ညီအစ်ကိုကား တပ်မှူး အောင် မင်းကျော်ကို ခါးတိုင်းကဲ့သို့ ရင်းရင်းနှီးနှီးမဆက်ဆန်ဝန်ခံဘဲ ယခင် ကထက် ပိုမိုရိုသေကင်းရှိုင်းနေသည့် လက္ခဏာအမူအရာတွေ ပေါ် လှင်နေတော့သည်။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ ဦးအိုက်စလီ ရင်းရင်းနှီးနှီးရှင်းရှင်းလင်း လင်းပြောဆိုအက်ဆန်ကြပါဗျာ... ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာ တွေမကျေနပ်တာရှိသလဲ၊ ချို ယှဉ်းချက်ရှိရင် ခုချက်ခြင်းတင်ပြပါ ဗျာ- ကျွန်တော် ဒီနေရာမှာဘဲ ပြင်ဆင်ပေးပါမယ်”

စူးစမ်းသောမျက်လုံးကြီးများနှင့်တပ်မှူးအောင်မင်းကျော်သည် ဦးအိုက်စလီတို့ကို အနူးအညွတ်တောင်းပန်လိုက်မှ...

“အို... ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးဗိုလ်ကြီးသခင်ကြီးရဲ့၊ ကျွန်- ကျွန်- ကျွန် တော်တို့ ဗိုလ်ကြီးသခင်ကြီးကို အင်မတန်ရိုသေလွန်းလို့ ပါ- ဟော ဟို အောက်ကနေပြီး အထက်မြို့တော်ရဲ့ ဟမန်ကြီးပြောသွားမှဗိုလ် ကြီး သခင်ကြီးအကြောင်း ခိုပိမိခဲ့ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အရင်တု်း ကာလက ကျွန်တော်တို့အမိုက်အမဲတွေ မသံလို့ မှဲခန့်ခြားမိတာ တွေ ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်ပါရစေခင်ဗျာ”

“ဟောဗျ...ခက်ပါပြီ၊ အောင်မင်းကျော်ဟာ အောင်မင်းကျော်ပါဘဲဦးအိုက်စိလီရယ်...ကျွန်တော်အာမှ အာရုံမထား အမှတ်မထားခဲ့ပါဘူး- ကျွန်တော်ဟာ ဦးအိုက်စိလီတို့လို သွေးသားနဲ့ ကိုယ်ဖြစ်တဲ့ မနုဿလူသားစစ်စစ်ကောင်ပါဘဲဗျာ-တမန်ကြီးဘိုးအာဏာကတော့ ပြောသွားခဲ့ပါတယ်- ကျွန်တော်လဲ အပိပိယယ် သိပ်ရှင်းရှင်းကောက်လို့ မရခဲ့ပါဘူး... သူနဲ့ မြို့တာဝန်ခံ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကြိုဆိုရေး လုပ်ငန်းတွေလုပ်ပြီး- ကျွန်တော်တို့ အထက်မြို့တော်ကို ခေါ် မယ်ဆိုတာလောက်တဲသဘောပေါက်ခဲ့ပါတယ်။ ကိုင်းပါလေ ဒီလိုမတ်တပ်ရပ်ပြီး စကားပြောရတာ ဗီမိမရှိပါဘူး- ဟောဒီပေါ်က ကွပ်ပစ်ပေါ် ဝိုင်းထိုင်ပြီး ချေ အစီအစဉ်တွေ ဆွေးနွေးကြရအောင်လာကြဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူတို့တပ်မှူးရုံးရှေ့ ကွပ်ပစ်ပေါ်တွင် တပ်မှူးအောင်မင်းကျော်က ဦးအိုက်စိလီတို့ညီအစ်ကို၏ လက်ကိုင်ဆွဲကာ ရင်းရင်းနှီးနှီး၊ ဒိုးတူပေါင်ဖက်ရောနှောကာ ထိုင်လိုက်ပြီး....

“ဟေ့-ရုံးတာဝန်ရဲဘော်...လွှက်ရည်ကြမ်းတဲအိုးဆွဲခဲ့ပါဟေ့- ငါးခြောက်ကလေးဘာလေး ဖုတ်ယူခဲ့ကွာ”

လွှက်ရည်သောက်ရင်း ဆွေးနွေးမှုကိုဖန်တီးလိုက်ပါသည်။ ပိုလိကြီးအောင်မင်းကျော်၏ပရိသတ်မှာ သူသည်သားမန်လှဖြစ်ကြောင်းနှင့် စိတ်ထားမပြောင်းကြောင်းကို ဦးအိုက်စိလီတို့လူစုနှင့် ခါတိုင်းရင်းနှီးခဲ့သည်အတိုင်း ယခုအချိန်၌လည်းတစိတ်တတမ်းတ ရှိနေကြောင်းကိုလက်တွေ့ပြသရန် စီစဉ်လိုက်ကာ လုပ်ဆောင်ခြင်း တရပ်သာဖြစ်ပေ၏။ သူနှင့်နောက်လိုက် ငယ်သားများကို တပြေးထဲ တသဘောထဲရှိမှ သူတို့၏စစ်ရေးစစ်ရာများ ရပ်တည်မှု၌ အောင်မြင်မည့်အချက်နှင့် သွေးကျွဲခြင်း၊ ခြားနားခြင်း၊ စိတ်ဝမ်းကွဲခြင်းသည် ကောင်းသောအဖြစ်အပျက်မဟုတ်ကြောင်းကို တပ်မှူး အောင်မင်း

ကျော်က ကောင်းစွာသဘောပေါက်မိခြင်းကြောင့် ကြိုတင် ပြင်ဆင်လိုက်ကြောင်း ပရိသတ်တရပ်လည်း ဖြစ်ပေ၏။

မကြာမှီတောင်ခြေတလျှောက်သို့ အမည်သားပြေဆင်းကာလှည့်လည်နေသော တပ်မတော်သားရဲဘော်တစ်ဦး၏ တဟားဟား ရယ်မောသံများထွက်ပေါ်၍လာချေ၏။ ထို့ကြောင့် တပ်မှူးအောင်မင်းကျော်သည် စကားပြောနေရာမှ လှမ်းကာကြည့်လိုက်ရာ နံနက်ခင်းကိစ္စတွင် ရက္ခဗလ ကျွတ်ကျခဲ့သော မောက်တို့ကြီးကို ရဲဘော်တယောက်က ကောက်၍ မာန်ပါပါနှင့်ဆောင်းကာလက်တဖက်က ဝါးခြမ်းပြားကို ခါးလွတ်ကိုင်သလို ကိုင်ဆွဲရင်း ရက္ခဗလ၏အမူအရာတွေကို အတုခိုးကာ ပျက်လုံးထုတ်နေသည်ကိုတွေ့ရပေ၏။

“သယ်”

ညာဘက်စက်တွင်းမှ ဝါးခြမ်းပြားကို မြေကြီးဆောင်ကာ ဝါးနှောင့်နှင့်ဆောင်သလိုလုပ်ပြီး နောက်ပါရဲဘော်များကို ကြိမ်းဝါးလိုက်ပါသည်။

“မှန်ပါ...ကိုယ်ကြီး အာအလိုတော်မကျသလဲ-အမိန့်ရှိပါသက မန်သခင်ကြီး”

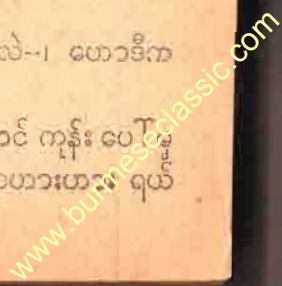
ရက္ခဗလ-ပု တူလုပ်နေသော ရဲဘော်သည် တစုံတရာ ပြန်လှန်၍ မပြောဘဲ ရဲဘော်များကို ခတ်တည်တည်ဝိုင်၍ ကြည့်နေရာမှတစ်ဆင့်--

“သယ်”

ထပ်မန်၍ ဟောက်လိုက်ပြန်၏။ အတန်ကြာမှ ထို ရက္ခဗလထု ရဲဘော်က....

“သင်တို့မကြားဘူးလား...ဘာဝေးနေကြတာလဲ-၊ ဟောဒီက အမျိုက်တွေ ထင်းတွေ အသယ်ခိုင်းတာက”

ဝါး ကနဲ ရယ် မောကာ ချ လိုက် ရာ တောင် ကုန်း ပေါ်မှ ရဲဘော်များပင် ဂယက်ရိုက်ခတ်ကာ ဆူဆူညူညူ တဟားဟား ရယ်

မောလိုက်ကြရပါသည်။ ရက္ခဗလပုံ တူလုပ်နေသော ရဲဘော်ခေါင်းပေါ်မှ မောက်တိုကြီး အဖူးကိုယခုအခါ၌ စက္ကူကပ်ဘူပြားကို လုံးကာ ထိပ်တွင် ကြက်မောက်ပန်းတပွင့် စိုက်ထားသည်ကြောင့် ယခုအခါ ရက္ခဗလပုံ ရင်း၏မောက်တိုဟောင်းကို ပြန်ဆောင်းပါက သာရမန်ဘုရင်ကြီးနှင့်မတူဘဲ ပွဲထဲကလူပျက်တယောက် အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိမည်မှာ မလွဲတော့ချေ။

“သာရမန်ကြီး စိတ်ညစ်နေသလားဘုရား... ဘယ်အရေးဘယ်အခင်းကြောင့် စိတ်ညစ်ပုံပင်နေရသလဲဘုရား”

ရဲဘော်တဦးက အမတ်တဦးအသွင်လုပ်ကာ ပဆစ်ဒူးထုပ်စားရင်းလျှောက်လိုက်ရာ....

“မပြောပါနဲ့ တော့ဟာ- ဒီနေ့မနက်၄ မယာအရှက်တော်အိုးကြီးကဲ့တာ နှင်တို့အသိမဟုတ်လား၊ ငါ့မျက်နှာ ခွေးလေးယားသီးနဲ့သာ ပေးစားပစ်ချင်တော့တယ်”

ပူလိုက်တဲ့- ရှက်ရတဲ့မျက်နှာကြီး ရက္ခဗလ အတူရဲဘော်က မန်ပါပါနဲ့ပြောလိုက်ရာ....

“ကိုယ်တော်ကြီး ပူတော်မမူပါနဲ့ မထူးတဲ့အတူ အူတော်မမူပါဘုရား”

အမတ်လုပ်သူရဲဘော်က လက်နှစ်ဘက်ကို ဝန်ကြီးမာန်မျိုးနှင့် မှကာ မြှောက်ကာ လျှောက်ထားအကြံပေးလိုက်ရာ.... တပ်စခန်းတခုလုံး၌ အုန်းကနဲရယ်မောသံကြီးသည် တခဲနက်ထွက်ပေါ်လာချေ၏။

အောက်မြို့တော်တစိုက်ကို ဝိုင်းကာထားသော တောင်တန်ကြီးများကား ပြာလဲ လဲ နှင့် အလှကိုဖော်ထုတ်နေသကဲ့သို့ပင်၊ နေချိုချိုကာလပေမို့ ကျေးငှက် တွေကလည်း မာကထာ ကြား လျက်ပါတကား....။

သူ့ ဇာမ်းနှင့် သူ့ စခမ်း

အစိမ်းနုရောင် သုတ်ချယ်ထားသော အဆောက်အဦ၏ အတွင်းခမ်းတခုဖြစ်ပါသည်။ အခမ်းထောင့်များတွင် လှပစွာ ချိပ်ဆွဲထားသော အမွှေးနံ့ တကြိုင်ကြိုင်နှင့် သစ်ခွပန်း မျှို စုံကိုလည်း ဝေဆာပွင့်လန်းလျက်၊ အရောင်တစ်ဖိတ် တောက်နေသော ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်မူကား- အမွှေးဖွားဖွားနှင့် ကော်ဖော်ကြီးများ၊ သားကောင်များအရေများဖြင့် အကွက်ကျကျ ခင်းကျင်းထားပါသည်။ ဇာမ်း၏ အရှေ့တောင်ခေါင်း၌မူ ညောင်စောင်းကခုကို ငွေရောင်ပျယ်ကာကတ္တီပါ မှီအုန်းနီကြီးများ ခြံရံလျက် တွေ့မြင်နိုင်တော့သည်။ ညောင်စောင်း၏ခေါင်းရင်းတွင်မူကား- ငွေဖလားကြီးများ ငွေကလပ်ကြီးများ အစီအရံနှင့် သားသော စားပွဲတလုံးကို တွေ့နိုင်ပေ၏။ လုပ်ဆပ်သော စားသန့်ဘွယ် စိမ်းသီးမျိုးစုံနှင့် ငွေရေဖလားသောက်ရေခွက်များက ညည်း အသီးသီး စားပွဲရည်ကြီးပေါ်တွင် ထနုထနုထားပေ၏။ အလွန်တရာ အချိုးအစားကျပြီး မြန်မာအနုပညာပြုသလှသည့် ပန်းတိမ်သည်များ၏လက်ရာကောင်းများဖော်ပြနေဟန်ဖြင့် ငွေထည်ငွေခွက်နှင့် ပန်းအိုးများကို ငွေသားတွင် ယိုးဒယားပန်းခက်-ပန်းနှယ် လူရုပ်၊ တိရစ္ဆာန်၊ သီးလူးရုပ်၊ တိရစ္ဆာန်ရုပ်များနှင့် ထုလုပ်စီစဉ်ထားခြင်းကိုလည်း တွေ့နိုင်ပေ၏။

ဖော်ပြပါ အဆောက်အဦနှင့်မလွမ်းမကန်းတွင် တည်ရှိ နေကြသော အဆောက်အဦများကလည်း မှလစ်မချွန်များ- ပြသားများ ရှေ့ရောင်တဝင်းဝင်းတောက်ပစွာတွေ့နိုင်ပေတော့သည်။ ဖော်ပြပါ ကျယ်ဝန်းသော အဆောက်အဦ ကြီးမှပင် ပန်းမလဲမျိုးစုံတို့ စိုက်ပျိုးထားရာ ဥယျာဉ်ကြီးတစိုက် လူခြင်းထိခမန်း ဆောင်မိခမန်း လှည့်လည်စောင့်ကြပ်နေသော အသွားဖွေးဖွေး ဓါး၊ လှ၊ လေး၊

မြားကိုင့် ဝ စစ်သား ရဲတော်များကိုလည်း ခတ်ဝေးဝေး အရပ်၌ တွေ့မြင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ဥယျာဉ် မက်မန်းများကို ပြုပြင်နေသူ ရေလောင်းနေသူများအဖို့ အလုပ်ရှုပ်နေကြသလောက် ပဋ္ဌမဦးစွာ တွေ့ရှိရသည့် သီးသန့်အဆောင်တွင်း၌လည်း လူခြင်း ပူးပူး ကပ်ကပ် တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောဆိုနေကြသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးလည်း အလုပ်နှင့်လက်နှင့်မအားနိုင်စတမ်းရှိချေ၏။

အမျိုးသမီး ငါးယောက်တို့၏ အာဘော်အစားမှာ ရုတ်တရက် ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ရှမ်းအမျိုးသမီးဆန်လှသော အင်္ကျီလက်ရှည် တပ် ပိုးထမိခေါင်းတွင် ဖဲအနက် ပေါ်၌ ရွှေကလားတွေ အကုတ်တွေပေါ်အောင် ယက်လုပ်ထားသည့် ဖဲခေါင်းပေါင်းကိုယ်စီ နှင့် ရုပ်ရေနုပျိုလှပလှသော အသက်နှစ်အယ်တွင်းရှိသည့်မိန်းမပျို ငါးဦးသည် ပန်းကုန်းတကုန်းကို စိတ်ရှည် လက်ရှည် သီကုန်းရင်း စကားခတ် တိုးတိုးလေသံများနှင့် ပြောဆို ဆွေးနွေးနေခိုက် ဖြစ်ပေ၏။

“တောင်ပေါ်က-သခင်မတူရာ မှာထားတဲ့ ဆေးမြစ်တွေလဲ ခုအထိ ရွာသားတွေလာမပို့ ဆက်သေးပါကလားနန်းကြိုင်- သတ် မှတ်ထားတဲ့အချိန်နောက်ကျနေရင်-သခင်မကြီးအပြစ်တော်အတင် ခံရလိမ့်မယ်နော်၊ ခေါ်ပြီးမင်းလုလင်တွေ ချက်ခြင်း စေလွှတ်လိုက်ပါကွယ်”

မိန်းမပျိုတဦးသည် ပန်းတပွင့်ကို သီကုန်းနေရာမှ လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်တွင်...

“ရွာစားတွေ ပေါ့လျော့တဲ့ကိစ္စပါဘဲ နန်းနုရယ်၊ မင်းလုလင် အိုက်ပုလိန်ကို စေလွှတ်လိုက်ပါမယ်၊ ဒါထက် သခင်မ- ဒီတပါတ် ဘုရားဆောင်မှာဝင်တာ တယ်ကြာပါကလား၊ ဆေးစီရင်နေပုံတဲ ထင်တယ်၊ နတ်ပွဲတွေအပြင်ခိုင်းလို့ မနက်က ချက်ခြင်းထပြုံး စိတ်

အဘောကျ လုပ်ပေးပြင်ပေးခဲ့ရတယ်ကွယ်။ ဒါနဲ့ ဒို့ သာရမန်သခင် ကြီးလဲ ဖြုန်းဖြုန်း ခိုင်းခိုင်းနဲ့ စစ်သည်တော်တွေ- မြင်းတွေနဲ့ ခရီးထွက်သွားတာ ခုအထိ ဘာမှသတင်းမရသေးပါကလား- ဒီတ ခါ မကြာစတုန်း ကြာလှချီလားနန်းနုရယ် -ဘာများသခင်မကြီးက ကပ်နဲ့တော်ရှိသလဲ”

“ဟီး...ညီးထ ဘာလို့ ဒီလောက်သာရမန် သခင်ကြီးအပေါ် ထာရုံစိုက်နေရပြန်ပြီလဲနန်းကြိုင်”

“ဟင်း... သာရမန်ကတော် မတာဒေဝီကြီးနေရာကို ညီးက မှန်း များနေသလား မသိရဘဲကိုး”

“ကောင်မနော် သတိထား-ညီးအရင် ဟို-တောင်ပေါ် သခင်မက ပြီးခြင်းမို့မှာအေရယ်”

“ဒို့ချိုမို့ ပြောရအုံးမယ်... သာရမန်သခင်ကြီးကလဲ အေရယ် ယောကျ်ားဈေးဖျက်လိုက်တာ လွန်ပါရော- တောင်ပေါ်သခင်မ ကြီးရယ် မျက်နှာကို ရိပ်ခနဲ ကွက်ခနဲ တခါတွေလိုက်ရတာနဲ့ အေ ရယ်-တန်းတန်းစွဲငန်းငန်းစွဲဖြစ်နေရတာ ရယ်စရာကောင်းသလော့ ရှက်စရာပါတဲအေရယ်”

“ဟိုကတော့ ဖုတ်လေတဲ့ငါးပိ ရှိတယ်တောင်မအောင်းမေ့ပုံဘဲ ပို့ လိုက်ရတဲ့လက်ဆောင်တော်တွေ ထွက်လိုက်ချက်လိုက်ရတဲ့ ဗေဒင် တွေ၊ ချေလိုက်ရတဲ့ ရကြာတွေ၊ တောင်ပေါ်သခင်မကြီးကိုရဘို့ ထားထိုင်းအားတိုင်း သူ့လက်စွဲတော်ကြီးတွေဖြစ်တဲ့ သေနက စစ် သူကြီး၊ နန္ဒီယစစ်သူကြီးနဲ့ တိုင်ပင်လိုက်ရတာလဲအမောတခေါ်ကြီး ပါကွယ်”

“ဟင်း...ညီးပြောတော့လဲ အပြစ်တင်စရာဘဲ-နန်းနုရယ်၊ အမှန် ကကော ဒို့ မိဘ ဘိုးဘွားတွေ ကြားဘူး ပြောဘူး တာကတော့... တောင်ပေါ် သခင်မကြီးလောက် ချောတဲ့ လှတဲ့ အမျိုး သမီးကို

သူတို့တသက်မှာ တခါမှမတွေ့ဘူးမမြင်ဘူးဘူးတဲ့ အေရယ်၊ အသားကလဲ ဖြူဝင်းနေပြီး၊ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းနှင့် ပဲ့ပြီး ကြွေကျတော့မဲ့ အသွင်ဘဲဆိုတဲ့နန်းနဲ့၊ ဆံပင်တို့ မျက်ခုံးတွေကလဲ နက်မောင်ပြီး အရောင်တွေ တဖိတ်ဖိတ်တော့နန်းပြီး မျက်နှာကိုကြည့်မိရင်ယောက်ျားရင်မကြီးမပြောနဲ့ မိန်းမတွေတောင် မျက်တောင်မခတ်နိုင်စတမ်း အင်မတန်လှပကျော့ရှင်းတယ်ဆိုတဲ့၊ ပြီးတော့ တခုထူးခြားတာကတော့ တောင်ပေါ်သခင်မကြီးမျက်နှာကိုကြည့်မိတဲ့ ယောက်ျားမိန်းမဖြစ်ဖြစ် ရင်ထဲမှာတခါထဲ အေးကျသွားပြီး သူတော်ကောင်းစိတ်တွေ တားမရအောင် တဖွားဖွားပေါ်နေတော့တယ်ဆိုတဲ့”

“ဒါဖြင့်... ဒို့ သခင်မနဲ့ သယ်သူကလှပလိမ့်မလဲ ကဲပြောစမ်းနန်းကြိုင်ညှိက တောင်ပေါ်သခင်မကြီးကို တခါမှမပူးပေးရဘူးဘဲနဲ့ ပြောသံကြားနဲ့ တရားနာလုပ်နေလိုက်တာ ဘယ်သူက ဒို့အပေါ်မှာ ကျေးဇူးတွေရှိသလဲနန်းကြိုင်ညှိထိုင်တို့ဟာ သာရမန်ကြီးရယ် ကျေးဇူးသစ္စာတော်နဲ့ နှမတော် သခင်မကြီးရဲ့ ကျေးဇူးသစ္စာကို စောင့်သိရမယ်နော်”

“ပြောတော့မှာပေါ့အေးရယ်...နန်းနုရယ်၊ ညှိက မကြာခင်သာရမန်ကြီးရဲ့ မဟာဒေဝီကြီးအဖြစ်ကိုရောက်တော့မှာကိုး၊ ငါလဲ မြင်လိုက်ပါတယ်အေရယ်... တခါက အဆောင်ကူးလေးမှာလေ... ညှိကို သာရမန်ကြီးက အတင်းဆဲပြီး”

“ရှါး...ရှါး...နန်းကြိုင်တိုးတိုး အပြင်ကိုပေါက်ကြားသွားလို့ တဆွေလုံးတမျိုးလုံး ခါးစာ ဖြစ်ကုန်ပဲ အနားမယ်ကွယ်- ရင်တု လှချိုနန်းကြိုင်ရယ်...အဲဒီ တုန်းက ငါအတင်းငိုယိုပြီး ရှုံးကန် ပြေးတုန်း သခင်မကြီးရောက်လာလို့ တော်သေးတာပေါ့ကွယ်၊ ရှက်လိုက်တာလဲ သေချင်ပါရောကွယ်”

ကိုအချိန်တွင် နန်းတော်၏အရှေ့ဆီမှ အချက်ပေးသည့် အသံ နောင်ခိုင်း ဟူသော အသံကြီးတသံ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာပါ တော့၏။

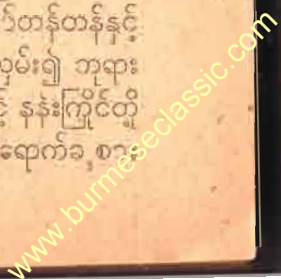
အမျိုးသမီးတစုသည် ရုတ်တရက်သတိရ ဘာ ပျာပျာသသံ ဖြစ် သွားပြီး...

“ဟေ့ ကောင်မတွေ... သခင်မကြီး အတွက် သစ်သီးပွဲ ပြင်ပြီး ဖဲလား၊ သခင်မကြီး ဘုရားခမ်းဝင်ပြီး ဆေးစီရင်တာပြီးလောက်လို့ ကျက်သာရင် ပွဲတော်တည်ချိန်မှာ အဆင်သင့် မဖြစ်ရင် အားလုံး မလောင်မီးကျသွားမယ်ဟေ့ ... ပြင်ကြဆင်ကြ”

အချင်းချင်းနှိုးဆော်ကာ အရေးတကြီး နံနက်စာသစ်သီးပွဲတော် တည်ရန် ပြင်ဆင်မှုများကို ခတ်သုတ်သုတ် ပြုပြင်ခင်းကျင်းလှိုက်ပါ သည်။ မကြာမီ ဘုရားခမ်းအတွင်းမှ ချောင်းသံတချက် ထွက်ပေါ် လာပြီးနောက် ပိုးကတ္တီပါအန်ကို ဖြူဖွေးသောသက်ချောင်းကလေး များက အသာဆုပ်ကိုင်ကာ ကန့်လန့်ကာကြီးကို ဘေးသို့ဖယ်လိုက် သည်။ တွေ့ရပါသည်။ ပိုးကတ္တီပါကန့်လန့်ကာကြီး ရုတ်တရက်ပွင့် သွားပြီးတခဏ၌ ထောင်းကန်ရေမွှေးနံ့ များလှိုင်ကာ အခမ်းအပြင် အက်သို့ ရုတ်တရက်ရောက်ရှိလာတော့၏။

“နန်းစု...နန်းကြိုင်...မားကမ်း”

ရုမ်းဘာသာဖြင့် နန်းစု၊ နန်းကြိုင် ခဏလာစမ်းဟူသော အမျိုး တမ်း ထူး၏သဘာဝသောအသံတသံ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာ သည်ကြောင့် သခင်မကြီး၏ဘုရားခမ်းထဲသို့ တော်တော်တန်တန်နှင့် ဖင်ပိုင်ပရုဒ်သော်လည်း ယခုအကြိမ် ထူးထူးခြားခြားလှမ်း၍ ဘုရား ခမ်းထဲသို့ ဝင်ရန်ခေါ်ယူလိုက်သည်အတွက် နန်းစုနှင့် နန်းကြိုင်တို့ နှစ်ဦးသည် ခတ်သုတ်သုတ်ထကာ ဘုရားခမ်းထဲသို့ဝင်ရောက်ခဲ့ စား ရုံကြပါသည်။

သာရမန်ကြီး သို့မဟုတ် အောက်မြို့တော်ဘုရင်ကြီး၏ နှမတော်
 အရင်း 'စောခမ်း' ဟူသောဘွဲ့တော်ဖြင့် တပင်တိုင်မြန်မာ့စံ သခင်
 မကြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဘွဲ့တော်ဂုဏ်ဒြပ်တော်နှင့်ကိုက်ညီလှအောင်
 ရုပ်အဆင်းအင်္ဂါကလည်း လှပပါပေ၏။ ဖြူဆွတ်သော မျက်နှာပြင်
 ဝယ် မွေးကော့သော မျက်ခန်း နှစ် သွယ် အောက်မှ တော့ခပြောင်
 ထက်မျက်သော မျက်လုံးအစုံတို့သည်လည်းကောင်း၊ အဖျားအနည်း
 ငယ် ချွန်ဟန်ပြုသော နှာခေါင်းသည်လည်းကောင်း၊ စေ့စပ် သေ
 ချာ သလေသံ နိမြန်းနေသော နှုတ်ခမ်းအစုံသည်တဖံ၊ လေထဲ၌ ပျံ
 လွင့်နေသော ဆံပင်နှောက်တို့ထိုးထားသည့် စောခမ်း၏ ရွှေမျက်
 နှာပြင်မှအလှနှင့် သူမ၏မပိန်လွန်း-မဝလွန်းသော ကိုယ်လုံး ကိုယ်
 ပေါက်နှင့် သေးသွယ်သေခါးအောက်မှ ပွင့်ကားနေသော တင်သား
 နှင့် ပြေပြစ်သောခြေသလုံးနှစ်သွယ်တို့မှာလည်း ယဉ်ဆလိုလိုလှသလို
 လို ရှိနေသလောက် သူမ၏ ပိုးသားနုနု အစိမ်းနုရောင် လက်ရှည်
 အင်္ကျီ အနို့တပ်အောက်မှ အချိပ်ဖဲထမိတို့မှာလည်း သူမ၏အလှကို
 ဆင်္ကဲအောင်ဖန်တီးနေစေပါသည်။ သူမ၏လည်ပင်း၌ကား ထူးထူး
 ခြားခြား ပုရင်းပုတီးတန်းကို ထူခြေရရဆွဲထားသည်ကို တွေ့လိုက်
 ရပေ၏။ စောခမ်းနှင့်သည် ပင်ပန်းမောပန်းနေသောမျက်နှာကလေး
 ဖြင့် သလွန်ထက်မှမိအုံးကြီးကို အသာမှီကာ တစ်တရာ နက်နက်နဲနဲ
 စဉ်းစားနေသည့်အသွင်ဆောင်နေပါသည်။ သူမ၏ခေါင်းရင်းပိုင်း၌
 ဖဲကတီပါ အဝါကြီးကိုခင်းထားသည့် ဘုရားစင်ထက်တွင် ရွှေရောင်
 တွေ ဝင်းနေသော စေတီကလေးတဆူကို တွေ့နိုင်ပေ၏။ ထိုဘုရားစင်
 အောက်၌ တတောင်ခန့်မြင့်သောခုံတန်းအရှည်ပေါ်၌ကား ကျော
 ကာ လင်ပန်းကြီးများ၊ ကြေးလင်ပန်းကြီးများနှင့် လွက်လပ်မကျန်
 တမ်း ကန်ထော့ထားသောနတ်ပွဲများကိုတွေ့နိုင်ပေ၏။ ဘုရားစေတီ
 ၏ အင်္ဂါဒေါင့်၌ ဆီမီးတိုင်များနှင့် အ မွှေး တိုင် များ သည်လည်း

ကောင်း၊ နတ်ပွဲများဆီမှ ရေမွှေးနံ့ များကလည်းစူးစူးဝါးဝါး မွှေး
 ကြိုင်ပြီး တခမ်းလုံးမွန်နေခမ်း အခြေအနေသို့ဖန်တီးနေလေသည်။
 ကုန်းသီးများကို ရှမ်းဖြူရမ်းနီများ၊ ပန်းများဖြင့် ပူဇော်ပသ ထားပြီး
 ရှေ့ရထားသောအရှုပ်ကလေးများကိုလည်း သူ ပွဲနှင့်သူ နေရာတကျ
 တွေ့နိုင်လေသည်။

လက်ပါးစေ ရံရွှေတော်နှစ်ယောက် ပုဆစ်ဦးချထိုင်မိသောအခါ
 စောခမ်းနဲ့သည်....

“နောင်တော်သခင်ကြီး ခရီးထွက်ရာက ခုအထိ ပြန်မရော့သေး
 ဘူးလားကွယ်တို့...ဘယ်လိုများ သတင်းထူးကြသလဲဘဲ နန်းကြိုင်”

“ပြန်မရောက်သေးပါ သခင်မဘုရား၊ သတင်းတစ်တရာမကြား
 ပီကြောင်းပါ ထိပ်ထား”

စောခမ်းနဲ့သည် တချက်ပြုံးလိုက်ပြီး....

“အေးပေါ့လေ၊ နန်းကြိုင်တို့ ညီးတို့ဘာမှမသိပေမယ်လို့ သခင်
 မ ခုတင်က ဓိဋ္ဌာန်ပြီးအာရုံပြုကြည့်တော့ အကြောင်းအရာအစုံကို
 ထိလိုက်ရပြီ၊ ညီးတို့လဲ မကြာခင် ဒီသတင်းမှန်ကိုကြားရတော့မယ်
 ကွယ်တို့၊ သခင်မတို့ ရွှေမျဉ်းကြောင်းနယ်နိမိတ်ထဲကို အသွန်သတ္တိရှိ
 ထက်မျက်တဲ ဟိုအခေးရပ်အောက်နယ်က ဗမာစစ်ဗိုလ်နဲ့ စစ်သား
 တွေ ဝင်ရောက်ပြီးတပ်စွဲနေကြပြီ”

စောခမ်းနဲ့သည် ပြောရင်း မျက်တောင်စင်းကာ မှိတ်ကာ ဝေး
 ရပ်ဆီသို့ မှန်းဆကာစဉ်းစားနေသကဲ့သို့ဖြစ်သွားရာမှပြောလိုက်ခြင်း
 ဖြစ်ပေ၏။

“ဟင်း... ခုမှသိရပြီ၊ မြင်ရပြီ၊ ဩော်...သူ့ကို သခင်မ မြင်ဘူး
 ပါတယ်၊ ဘယ်မှာတုန်းက... နေစမ်းအုံး... နေစမ်းအုံး...ကပ်...
 အလို...လက်စသပ်တော့ 'သခင်ကြီး' ပါကလား၊ အမယ်လေးနေ့
 ကိုတောင်ကြိုခဲလိုက်ခြင်း၊ ဟင်း...ဟင်း... မောင်ဘုရားက သူ့လုပ်

တွေနဲ့ ရန်မူမလို့၊ ဟော...မီးခိုးတွေနဲ့ ပေါက်ကွဲကုန်ပြီ၊ အကျိုးနဲ့ကုန်ပြီ၊ အလို...တမန်တော်ကြီး ရထားကြီးနဲ့ ရောက်လာပြီ၊ ဘယ်လို အရေးလဲ...ထူးဆန်းလှချိကွယ်တို့ နန်းကြိုင်တို့ နန်းစုတို့ သိပြီသိပြီ၊ မဘုရားသိပြီ၊ ဖြစ်ရလေ မောင်တော် သခင်ကြီးရဲ့ အဝတ်အစားတွေပြောင်းခဲ့ပေမဲ့၊ ခန္ဓာနာမ်အိမ် ပြောင်းခဲ့ပေမဲ့ ရုပ်မျက်နှာကတော့ အရင်အတိုင်းပါကလား သခင်ကြီးရယ်... မဘုရားကို မှတ်မိမှာမဟုတ်တော့ပါဘူးနော်...ရင်နာလှချိသခင်ကြီးရယ်”

မျက်လုံးမှိတ်ထားရာက ရှိုက်ကြီးတင့်တင့် ပိုကြွေးချင်လိုက်ပါတော့သည်။ တခဏအတွင်း စောခမ်းနွဲ့အဘို့ အမော့ဆို သလို သလွန်ပေါ်၌ ပျော့ခွေ၍ ကျသွားပါတော့၏။ နန်းကြိုင်နှင့် နန်းစုတို့သည် ကပျာကယာဆကာ သွေးဆေးများနှင့်နှာနှပ်ပေးခြင်း၊ ယပ်တောင်ခတ်ပေးခြင်း၊ စောခမ်းနွဲ့၏ ငယ်ထိပ်ကို ထပ်ကာ လေမှတ်ပေးခြင်း၊ စသည့် သတိပြန်လည်ရရှိမှု၊ အရေးပေါ်ကစားမှု လုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင်နေကြသလောက် မျက်စေ့ မျက်နှာတွေ ပျက်နေကြရှာတော့၏။ မကြာမီ စောခမ်းနွဲ့သည် အိပ်မောကျရာမှ ရုတ်တရက် သတိရသူပမာ ဖျတ်ကနဲမျက်လုံးတွေပွင့်ကာ ငုတ်တုပ်ထ၍ ထိုင်လိုက်ပြီး...

“ထိပ်ထားဘာဖြစ်သွားတာလဲ နန်းကြိုင်”

ကြောင်တောင်တောင် မျက်လုံးကလေးများဖြင့် မေးလိုက်ပြီးမှ ထစ်ကနဲ သတိရမိပုံဖြင့်...

“ဪ...သိပြီ-သိပြီ...သခင်မတို့ နယ်မြေထဲကို ရန်သူတပ်တွေ ရောက်တဲ့အကြောင်း”

ထကိုယ်တည်းပြောဆိုလိုက်ပြီးနော် ဝိုင်ကာစဉ်းစားနေလိုက်ပြန်ပါသည်။

“ဟဲ့...နန်းကြိုင်တို့၊ မြန်မြန်ပြင်ကြဆင်ကြ၊ မကြာခင် နောင်တော် သခင်ကြီး နန်းတော်ထဲကိုပြန်ရောက်တော့မယ်၊ အစစအရာရာလီမယ်၊ ပြီးတော့ ညီးတို့ ကျော့နေအောင် မုန်းမန်ချယ်လှယ်ထားကြရမယ်၊ သခင်မတို့ခရီးထွက်စရာကိစ္စပေါ်လဲမိမယ်မှတ်ထား၊ ကိုင်း...ခုထပြီး စိစဉ်ပေတော့”

ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် အမိန့်တွေ တတန်းကြီး ပေးလွှတ်နေပါတော့သည်။

“ဟဲ့...နန်းနု၊ မဘုရား မြဘယုက်လည်ဆွဲကော...၊ ဘယ်မှာ သိမ်းထားသလဲဟဲ့၊ မြန်မြန်ထုတ်ပြီးဆက်သွယ်စမ်း၊ နန်းမွေးက မဘုရား မြဘယုက်တော်ကိုအသင့်ထုတ်ပြီး စောင့်နေ၊ နန်းဟိန်က မဘုရားရဲ့ အိပ်ခန်းတွေထဲက အပြာနုထောင်ကလေးကို ရွေးပြီးထားပေတော့၊ နန်းဘွဲ့ခိုင် ဘာကြည့်နေတာလဲ...လုပ်စရာရှိတာ လုပ်တော့လေ...မဘုရား ပန်ဆင်ဘို့ သဗ္ဗင်ပန်းတွေကိုရွေးပြီးပြီလား”

အဆက်မပြတ်တမ်း အမိန့်ပေးသံများသည် စောခမ်းနွဲ့၏ နှုတ်ပျားမှ တသိကြီး မနားထမ်းပေါ်ထွက်နေသလောက် ရဲရွေတော်များပျာပျာယာယာခတ်နေအောင် ရက္ခပလနုမတော်ပင်တိုင်စံထိပ်ထားစောခမ်းနွဲ့အတွက် လုံးပန်းနေကြပါသည်။ ရဲရွေတော်များ ကိုယ်တိုင် ခတ်ဖန်ဖန်ခတ်ကုပ်ကုပ်နေခဲ့သော သူမတို့၏ထိပ်ထားသခင်မ၏ ရုတ်တရက်ကောက်ရသလိုထူးခြားမှုကြောင့် မစဉ်းစားတတ်အောင် ပျော့ပြေပြီး အကြမ်းအမောင်း အပြစ်တင်မခံရလေအောင် အလုပ်တာဝန်တွေကို အမြန်ပြီးစီးပြည့်စုံစေရန် လုပ်ဆောင်နေကြပါသည်။

မကြာမီ ရက္ခပလ၏ အထောက်အကူအကူမှ မင်းသုလင်တဦးထည် ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် ပင်တိုင် နန်းတော်ဆီသို့ ဝင်ရောက်ကာ ပုဆပ်ပူးတုပ်ချလျက် ပင်တိုင်စံ စောခမ်းနွဲ့ကို အရေးတကြီး လျှော်တပ်လိုက်တော့သည်။

“သာရမန်သခင်ကြီး အရက်သေစာ အလွန်အကျွံ သောက်စား ခဲ့ပြီး သတိလစ်နေသည့်အတွက် စောင့်ရှောက် ထိမ်းသိမ်းတော်မူပါ ထိပ်ထားသခင်”

“လာကြ... ငါမပြောဘူးလား နန်းကြိုင်၊ နောင်တော်ကြီးခရီး ထွက် စစ်ရေးစစ်စာနယ်မြေက ပြန်ရောက်လာပြီလို့၊ အရေးကြီး တယ်၊ ညီးတို့ နောက်တော်က အပါလိုက်ခဲ့ကြ၊ မြန်မြန်ကွဲ နော်”

မြအောက်ကို တယုတယခြုံလှမ်းလိုက်ပြီး၊ ပင်တိုင်စံ စောခမ်း သည် အရှေ့တောင်ဒေသရှိ နောင်တော်သာရမန်ကြီး စံခမ်းတော် ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

ခွင်းကနဲ... ဝုန်းကနဲ အသံများ၊ ကဲ့ရွသံများဖြင့် ဘရိုးသီးကား အခြေအနေ ဆိုက်နေပုံရသည့် သာရမန်ဘုရင်ကြီး၏ အခမ်းတွင်းမှ အသံမျိုး....

“ထိရစ္ဆာန်တွေ... သွေးသားတွေ၊ အရှင်လတ်လတ်သွေးဖေကို သောက်မယ်တေ... ရက္ခဗလတဲ နော်”

ဟူသောအသံမျိုးနှင့် ကြိမ်းဝါးသံမျိုးရောနှောကာ အပြင်ဘက် သို့ ယှံ့လှင့်လာပါတော့၏။ စောခမ်းနွဲ့သည် ကျွဲငြေရသော ခြေ လှမ်းများဖြင့် နောင်တော်ကြီးအခမ်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည် တွင် နောက်ပါရံရွှေတော်များကလည်း တပါတည်း လိုက်ပါခဲ့ကြ ပါတော့သည်။

“နောင်တော်ဘုရား သတိထားတော်မူပါ၊ နှမတော်တယေဝံလုံး ရှိနေပြီဆိုတာ သတိရတော်မူပါ”

ခတ်အုပ်အုပ် လေသံကလေးနှင့် လျှောက်ဖာင် ဝှိုက်သည်တွင် မျက်လုံးမဖွင့်နိုင်အောင် ခေါင်းမထောင်နိုင်ဘဲ မူးနေပြီဖြစ်သော သာရမန်ကြီးသည် မနည်းခေါင်းကိုထူကာ လေးလန်နေသည့် မျက် ခွံကြီးများကို ဖွင့်ကာ....

“ဘယ်သူလဲဟေ့... ဗမာစစ်သားကောင်တွေ အကုန်သတ်ပစ်မှ ကျေမှာဟေ့၊ စော်ကား-မော်ကားကွာ-ဟေ့ ဘယ်သူလဲ... မေးတာ မရဘူးလား”

“သတိထားတော်မူပါ၊ ခောင်တော်ဘုရား၊ မောင်တော်ဘုရား ကိုယ်တိုင်က ခုလို စိတ်တော်မထိမ်းသိမ်းနိုင်ရင် ငယ်သားတွေအဘို့ ဘယ်လောက်အခံရဆိုးမယ်ဆိုတာရွှေဥာဏ်တော်ဆင်သ, ပါဘုရား”

“ဪ... နှမတော်ပါလား၊ ဝမ်းနဲ့လွန်းလို့ ပါကွယ်...၊ နှမတော် ဆီတံငြိမ်ရာ ဘုရား ကျောင်းအောင်မှာဘဲ သစ်သီးစားပြီး တရား အားထုတ်နေပါကွယ်၊ နောင်တော်ကြီးနဲ့ အမျိုးတွေ အရှက်ကွဲခဲ့ပြီ နှမတော်၊ သေတာမမြတ်သေးတယ်”

မချီတင်ကဲအသံကြီးဖြင့် ရက္ခဗလသည် အဖက်ဖက်က သူ့ရှုံးရ ခဲ့ခြင်းအတွက်ဒဏ်ချက်ကို အရက်နှင့်ပြေဖျောက်ရင်း သူ၏နှမတော် စောခမ်းနွဲ့ကို သတ္တိကြောင်သောသူ ဟူသကဲ့သို့ သွယ်စိုက် စွာဖြင့် စနဲ့ လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

“စိတ်ကောင်းဝင်တုန်းမှာ နှမတော်ဟာ ပုတီးကိုင်ပေမဲ့၊ အမျိုး နဲ့ အရှက် ထိလာရင်တော့... နှမတော်ဟာ နောင်တော် ဘုရားရဲ့ ဖယ်ဘက်ဘေးက မြင်းတစီး၊ ဝါးတစင်းနဲ့ ထွက်ပြီး သတ္တိခြင်း ဖြင့် လှုံ့ကြောင်း သံတော်ဦး ဖာင်ပါရစေ... နောင်တော် သာရမန်ကြီး ထတ္တံဗလရဲ့ သွေးအစစ်ပါ နောင်တော်ဘုရား”

“နိဝိဟ... ဘာဘဲ တုန်း၊ ဒါမှ ရက္ခဗလရဲ့ နှမတော် အစစ်က... ဝုတော့ကွာ ဘာမဟုတ်ရင်- ဘာမဟုတ်တိုင်း ထစ်ခဲနဲ့ဆို ငါ့ကိုချီ ထိပိုင်နေတာချိဘဲ၊ နေနှင့်ကြအုံး ဒင်းတို့တော့လား၊ တံခိုးအာဏာ ရှိတုန်း တမင်းဝအောင်စားထားကြ၊ တောင်ပေါ်က လူတမျိုးဟေ့ ယုံကောင်မကို ထိပ်ဆုံးက ငါ့ကိုယ်တိုင်သတ်မယ်ဟေ့... ဒါနဲ့ ငါ

ပြောတာတွေကြားချင်လဲကြား၊ ငါ့ကို လာသတ်ချင်လဲသတ်ကြပေ
တော့”

သူ၏လက်ထဲမှ ဓားရှည်ကို ဝင်ကာ ဓားနှောင်နှင့် သလွန်တော်ကို
ထုကာ-ထုကာ ဓားကြိမ်း ကြိမ်းနေပြန်ပါသည်။

“ထိုးတိုးတိတ်တိတ်အမိန့်ရှိပါ နောင်တော်သခင်ကြီး၊ မကြား
သင့်တာ အပြင်ပွင့်ရင် ကိုယ် အကြံ မအောင်ခင် ရန်သူတွေ သိပြီး
အရေးတော်မအောင်မြင်ဘဲ ရှိနေပါအုံးမယ် နောင်တော်ရဲ့၊ နှစ်မ
တော်ဘုရား တယောက်လုံးဟာ နောင်တော်ကြီး နောက်ကနေပြီး၊
အထက်မြို့တော်ကို ပြိုခွင်းဘို့အရေး မနှေးတမ်း အကွက်ရိုက်ပြီး ကြံ
ပေးပါမယ်၊ ဒါနဲ့ ရွှေမျဉ်းကြောင်းနယ်ထဲ ဝင်လာတဲ့ အောက်ကျင်း
မြေပြန့်က မဃာလူမျိုးတွေရော သူတို့အထက်မြို့တော်ကို တက်ကြမ္မာ
မဟုတ်လား နောင်တော်... သူတို့ ခုအထိ အောက်မြို့တော်ကို ဖြတ်
မလာသေးဘူးလား...၊ သူတို့ ဒီမြို့ထဲကို ရောက်ဘို့ အရေး ကြီးတယ်
နောင်တော်”

“ဘာလဲ... ရန်သူကောင်တွေ၊ တိရစ္ဆာန်ရိုင်းတွေကို ဖြတ်ခွင့်ပေး
ရမှာလား၊ ငါသေသေမပေးဘူးဟေ့၊ နှင်က အလိုတူအလိုပါလား”

ဒေါသသိကြီးနှင့် ရက္ခပလက ကြိမ်းဝါး ဟိန်းဟောက် လိုက်ရာ
စောခမ်းနွဲ့သည် ဟားကနဲ တချက် ရယ်မောလိုက်ပြီး မျက်နှာထား
တည်တည်နှင့်....

“ခက်တာဘဲ နောင်တော်သခင်ကြီးဟာ ရန်သူတွေကို ခတ်ဝေး
ဝေး ထားရင် စိတ်မချရဘူး နောင်တော်၊ ရန်သူကောင်တွေကို နီးနီး
ခေါ်ထားရင် သူတို့ပြန်ဆုတ်ဘို့ လမ်းပိတ်မနေဘူးလား၊ ရန်သူကို
သတ်ဘို့ဟာ နည်းလမ်းတွေ အများကြီးရှိပါတယ် နောင်တော်...
လက်နက်နဲ့ သတ်မှလား၊... ဥာဏ်ရှိသရွေ့ သုံးနိုင်ပါတယ်၊ ကိုင်း

ဆွေတော်မျိုးတော် သခင်ကြီးတဦးကိုပါ စော်ကားခဲ့တဲ့ ရန်သူတွေ
ဘယ်မှာချမ်းသာပေးမှာလဲ နောင်တော်ကြီး၊ ဒါကြောင့်”

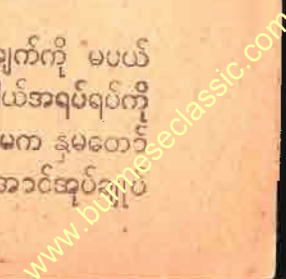
ခေါင်းတချက်ညိတ်လိုက်ပြီး ရက္ခပလသည်....

“ဟင်း... ဟုတ်တယ်၊ နောင်တော် အထင်မှားသွားတာ ခွင့်လွှတ်
ပါကျွယ် နှမတော်၊ ကဲ... နှမဟော် ဥာဏ်ရှိသလို ကြံပေတော့၊ ဒီ
တိရစ္ဆာန်ကောင်တွေ အထက်မြို့တော်သွားဘို့အရေးမှာ သခင်ကြီး
ရဲ့ မြို့စွန့်မှာ ခဏထားရလိမ့်မယ်၊ နှမတော်ကို အခွင့်အာဏာအကုန်
လွှဲလိုက်မယ်၊ ဟိုကြောက်စရာ တမန်ကြီးနဲ့ သဲ တိုင်ပင်ပြီး နှမတော်
ဥာဏ်ရှိသလို ကြည့်ပြီး လုပ်ကြံပေတော့”

ရက္ခပလသည် နှမတော် စောခမ်းနွဲ့အား ပိုလဲကြီး အောင်မင်း
ကျော်တို့ ထပ်ဖွဲ့ကို ကြိုဆိုညှော်ခံရေးအတွက် တာဝန်လွှဲအပ်လိုက်ပါ
သည်။

အမှန်မှာ စောခမ်းနွဲ့သည် သူမ၏ နောင်တော် စိတ်ကြိုက်လိုက်
ကာ သူမ၏ရည်ရွယ်ချက်ဆန္ဒပြည့်ဝစေရန် ပရိယာယ်ကြွယ်ကြွယ်နှင့်
ပိုလဲကြီး အောင်မင်းကျော်တို့ကို ရန်ပြုမည်ဟူသော အသုံးအနှုန်းကို
မကြာခဏတင်စားကာ လျှောက်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ သူမ
အဘို့ ပိုလဲကြီးအောင်မင်း ကျော်၏ မျက်နှာကို မြင်ကတည်းက
သူမ လူမှန်း-သူမှန်း သိသည့်အချိန်ကပင် စောင့်မျှော်ခဲ့သော တန်း
တန်းတို့ တဖက်သပ်ချစ်နေခဲ့ရသော ချစ်သူတယောက်မှန်းကို သူမ၏
ပညာရပ်အရ သိရှိပြီးဖြစ်ပါသည်။

ရက္ခပလအဘို့လည်း သူ၏နှမတော် အကြံပေးချက်ကို မပယ်
ရှားပျံ့ချေ။ အကြောင်းမှာ အောက်မြို့တော် နယ်ပါယ်အရပ်ရပ်ကို
ထုပ်ချုပ်ရပ်တန့်တာဝန်မှာ သူနှင့်ဝန်ကြီးလေးပါးသာမက နှမတော်
စောခမ်းနွဲ့၏ ဩဇာအာဏာများရှိမှ ပိုမိုခရီးရောက်အောင် အုပ်ချုပ်

နိုင်သော အချက်အလက်များနှင့်တကွ ပြည်သူလူထုအနေနှင့် စောခမ်းနွဲ့ကို တော်တော်များများ ကြည်ညိုကြသော အကြောင်းအချက်များကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ပင်တိုင်စံ စောခမ်းနွဲ့သည် သူမ၏အကြံအစည်အောင်မြင်သည့် နောက် သူမ၏ နောင်တော်ကြီးကို တကယ် မြတ်နိုးသည့် အမှုအယာများဖြင့် အမှူးပြေရန်ပြုစုခဲ့ပြီး နှုတ်ဆက်ကာ သူမ၏ တပင်တိုင် မြန်နန်းတော်ဆီသို့ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

ရက္ခဗလသည် တကိုယ်တည်း တဟားဟား ရယ်မောချလိုက်ပြီး....
“ဘာရမလဲ ရက္ခဗလတဲ့ ကုန်နော်...ရန်သူတွေကို အပျော့ပေးအလျော့ပေးရင် ရာဇဝင်ရိုင်းသွားလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့်ဟေ့...အိုက်စိန္တီ”

နန်းတွင်းလုံလင်တယော့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး ဆက်လက်၍....
“လက်နက်တိုက်ထဲမှာ မှူးနေတဲ့ ရောနကစစ်သူကြီးကိုသွားခေါ်စမ်း မြန်မြန်....

မကြာမီ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နှင့် သိုင်းကွက်နင်းနေသော ရောနက စစ်သူကြီးသည် သူ၏အရှင်သခင် သာရမန်ကြီးရှေ့မှောက်၌ ခစားမိသည်တွင် သာရမန်ကြီးက....

“အိုက်စိန္တီ... အပြင်ထွက်စမ်း”
မင်းလှလင်ကိုအပြင်ကို နှင်ထုတ်လိုက်ပြီးမှ သူ၏လူယုံတော် ရောနကကြီးကို ရှေ့သို့အတိုးခိုင်းပြီး နားနားကပ်၍ တစုံတရာအမိန့်ပေးလိုက်တော့၏။

“ဖြစ်ပါ့မလား ကိုယ်တော်ကြီး၊ တမန်ကြီးနဲ့ စောခမ်းနွဲ့ သခင်မသိသွားရင် ဒုက္ခမဖြစ်ပေဘူးလား ကိုယ်တော်ကြီး”

“တိတ်စမ်း... ငါခိုင်းတာ ဖြစ်အောင်လုပ်၊ နောက်ကိစ္စ ကြည့်ရှင်းမယ်၊ မင်းဆီက စိတ်ချရတဲ့ လူယုံတွေ ရွေးထုတ်ပြီးခိုင်း၊ ကိစ္စ

မပြီးခင် တစုံတရာမပေါ်ပေါက်စေနဲ့ ကြားလား၊ ဒါ သခင်ကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးအမိန့်၊ ဘာမှပြန်ပြီး လျှောက်စရာ၊ စောဒက တက်စရာ မလိုဘူး၊ မြန်မြန်စီစဉ်ပေတော့ ရောနက”

“မှန်ပါ... အမိန့်အတိုင်းပါ ကိုယ်တော်ကြီး”
ရောနက စစ်သူကြီးသည် အစဉ်းစားရခက်သော မျက်နှာဖြင့် ပြန်၍ လျှောက်ထား လိုက်ပါသည်။ ရက္ခဗလကား ရှေ့တွင်တမျိုး၊ ကွယ်ရာ၌တမျိုး ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသောပရိယာယ်ရှိသည့်အတိုင်း အတိုင်းကြိုက် လျှို့ဝှက်သော ကိစ္စတရပ်ကို သူ၏လက်ရုံး ရောနက စစ်သူကြီးသို့ စေခိုင်းလိုက်ခြင်းသာဖြစ်ပါတော့သည်။

မျှော် မျှော်သူ မောရှာရော့မယ်

နောက် အချိန်အခါအတို အေးငြိမ်းသာယာသော ရှုမျှော်ခင်း တွေနှင့်ပြည့်နက်နေသော ရှေ့မျဉ်းကြောင်းနယ်နိမိတ် တစိုက်ဒေသ အပူ ဝဂ္ဂမတန်းကြည်နူးစရာ သဘာဝတွေ ပေါ်လွင် နေပါတော့သည်။

မြင့်မားလှသော တောင်တန်းကြီးတွေက မိုးတိမ်လွှာ များကို အောက်ထွက်ကာ ပြာလဲ သော ရှုမျှော်ခင်း အသွင်များ အဖြစ်နှင့် ထူထပ်ကောင်း၊ ဖိုလိကြီး-အောင်မင်းကျော်တို့ တပ်စခန်းချထားရာ အပူရှိ တောင်မြေ တလျှောက်၌ ဒေဒါင်းဂွက်တွေက အုပ်ဖွဲ့ကာ မြေပြင်သို့ ဆင်းသက် အစာရှာဖွေကာ မာဂစ ကြွေးကြော် လျက် ထား၊ တောကြက် အအုပ်၏ နီရဲရဲသဏ္ဍာန်များက လယ်စကွင်းပြင်များ တလျှောက်၌ စားရင်း ထောင်ပုံ တဖျတ်ဖျတ် ခတ်ကာ နယ်ပယ် သတ်မှတ်၍တမျိုး၊ သဘာဝသာယာမှုတွေကို ဖန်တီးနေပါ တော့သည်။

တပ်စခမ်းချရာ တောင်ထိပ် ကွက်လပ်ပေါ်၌ ဗိုလ်ကြီး-အောင် မင်းကျော်နှင့် အထူးတပ်ဖွဲ့ ဝင်များသည် ကင်းစောင့်များမှ တပါး တယောက်မကျန် ကျန်းမာရေးကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုလေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းနေခိုက်ဖြစ်တော့သည်။

“လက်မြောက်ပြီး ထိုင်ထ လေ့ကျင့်ခန်း”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ ယောက်ျားပြီသ၊ပြီး အောင်မြင် လှသော စစ်မိန့်သံကြီးနှင့်အတူ...

“စလုပ်....တစ်-နှစ်-သုံး-လေး”

စသည်ဖြင့် နံပါတ်စဉ် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု အမိန့် ပေးလိုက်ပါ သည်။ တပ်ဖွဲ့ဝင်များ အဘို့ စိတ်ပါလက်ပါ ကိုယ် လက် လှုပ် ရှား ကစားနေကြပြီး၊ အသေးမှကြည့်ရလျှင် အင်မတန် ညီညာလှသော ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားနေသည့် လူထုအဖွဲ့အစည်း တခုကို မြင်နိုင်ပေလိမ့် မည် ဖြစ်၏။

“တပ်ဖွဲ့လေ့ကျင့်ခန်း ပြီးစီးရင် လုပ်စရာရှိတာတွေ၊ ပြင်ဆင် စရာတွေ ပြင်ဆင်ရမယ်၊ အစဉ်သဖြင့် ငါးမိနစ်အတွင်း အပြီးချိတက် နိုင်တဲ့အခြေအနေမျိုး အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ပြီး ရှိစေရမယ်၊ ရန်သူကို အမြဲသတိထားပြီး ဘယ်တော့မှအလစ်ခံရခြင်း၊ အငိုက်မိခြင်း မရှိစေ ရဘူး၊ ကဲ....ဗိုလ်ညွန့်မောင် တန်းဖြူတံ”

တပ်မှူး-အောင်မင်းကျော်သည် နံနက်ခင်း တန်းစီနှင့်ကိုယ်လက် လှုပ်ရှားမှု ပြီးဆုံးခန်းအပြင် တန်းဖြူတံခိုင်းလိုက်ပါသည်။

“တောင်ဘက်ဆီက မြင်းတွေ လှည်းတွေနဲ့ လူတွေ လာ နကြ တယ်၊ နှစ်မိုင် အကွာအဝေး”

ကင်းစင်ပေါ်မှ ကင်းတပ်စိပ်မှူး၏ လှမ်း၍သတိပေးသံကြောင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် မှန်ပြောင်းကို လည်ပင်း၌ လွှယ် သိုင်းကာ ကင်းစင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်ကာ တောင်ဘက်တလွှားကို

ဖိုက်စိပ်တိုက်၍ ကင်းထောက်ကြည့်ရှုလိုက်ပါသည်။ ရှေ့ ဆုံးမှ မြင်းစီး ထမားတအုပ်၊ နောက်မှ မြင်းက၊ သောရထားသုံးစင်း၊ နောက်ဆုံးမှ လှည်းသုံးလေးစီးကို ခတ်ရေးရေးတွေ့လိုက်ရပြီး၊ ၎င်းတို့ အဖွဲ့အခြေ အနေမှာ ခတ်မှန်မှန် မောင်းနှင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်ကြောင့်....

“ရဲဘော်တွေ ကိုယ် နေရာကိုယ်ယူထားကြ”

ချက်ခြင်း အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး တပ်စခမ်း၏ အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို လှည့်ကာပတ်ကာ ကင်းထောက် ကြည့်ရှုနေပြန်ပါသည်။ တပ်မှူး အောင်မင်းကျော်အဘို့၌ ရှေ့မှ အရောင်ပြကာ နောက်ကျောနှင့် အေးမှပတ်၍ အလစ်ဝင်တိုက်ခိုက်ခြင်း စစ်ပရိကားကိစ္စိတင် ကာ ကွယ်ရန်ပင် ဖြစ်ပေ၏။ သူတို့ရောက်ရှိပြီး တပ်စခမ်းချနေသောနေရာ မှာ သူတို့ကို ပစ်ပစ်ခါခါ မုန်းတီးနေသော သာရမန်ကြီးရက္ခဗလ၏ နယ်မြေပင် မဟုတ်ပါလော့။ ထို့ကြောင့် အစေအရာရာ နေမှုထိုင်မှု မှစ၍ သတိလက်ကိုင်ထားရန်လိုအပ်သည်ကြောင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင် မင်းကျော်အဘို့ စစ်ရေးစစ်ရာဘက်၌ မလစ်ဟင်းစတမ်း ကျိုးပမ်း ဆောင်ရွက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ၎င်းတို့တပ်စခမ်းဆီသို့ တန်းတန်းမတ် မတ်ချီတက်လာသော အောက်မြို့တော်ဆီမှ မြင်းသည်တော်- မြင်း ရထားလှည်းစုကြီးကို ကောင်းစွာမြင်သာ ထင်သာ အကွာ အဝေး သို့ဆိုက်ရောက်ခဲ့တော့သည်။ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏မျက်နှာ မှာ ပါဂါရီသောမှန်ပြောင်းကြီးက ခရီးသည်များ မည်သူ့မည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်းကို အရှင်းသားဖော်ပြနေတော့သည်။ ရှေ့ ဆုံးမှ မြင်း ထည်တော် ဆယ် နှစ်ယောက်၊ လှ ရှည်ကြီးများ၊ ဓားများ ဆွဲကိုင် လျက်ထက်လာပြီး နောက်မှ မြင်းဖြူကြီးနှစ်ကောင် က သော ရထား ယာဉ်ပေါ်၌ အင်မတန်ခန့်ငြား တည်ကြည်သော မျက်နှာ ထားဖြင့် အမန်ကြီးဘိုးအာဏာကို တွေ့လိုက်ရပြီး၊ သူ၏ညာဘက်တွင် ဘီးလူး

ရုပ်တောင်တော်ကိုထောင်လျက် ကိုင်ဆောင်ကာ ရှေ့မှ မင်းလှလင် တဦး မြင်းလှည်းကိုမောင်းနှင်ပြီး သူ၏နောက်အပါး၌ မင်းလှလင် တဦးသည် ပဆစ်ခွေးတုပ် ခစားနေလျက် လိုက်ပါလာသည်ကို တွေ့ လိုက်ရပေ၏။

ဒုတိယ မြင်းနီချိတ် နှစ်ကောင် က သော ရထားပေါ်၌ကား... အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို တွေ့ရသည်ကြောင့် တပ်မှူး အောင်မင်း ကျော် အဘို့ အတော် အံ့အားသင့်မိတော့၏။ ထပ်မန်၍ ဂဗူတစ်စုံကို မှန် ပြောင်းတောင်းမှု ကြည့်ရှုလိုက်ရာ- ရှေ့ဆုံးမှအမျိုးသမီးတဦးက မြင်း လှည်းကိုမောင်းနှင်ပြီး သူ၏နောက်တွင် မှီအုံးတစ်ခုကို မခိုတရို့ မှီလျက် လိုက်ပါလာသော အမျိုးသမီးတဦး၏မျက်နှာကို ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော် အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်ပါတော့၏။ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော် တွေ့ဘူး မြင်ဘူးခဲသော အမျိုးသမီးချောချော လှလှများအနက် ထိပ်ဆုံးက ဗိုလ်စွဲနိုင်လောက်အောင် ချောမော လှပပြီး ဖြူဖွေးသော အသားနှင့် ကြည်လင် စိုဝင်းသော မျက်နှာ ကလေးကိုတွေ့လိုက်ရပေ၏။ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းပင် ဗိုလ်ကြီးအောင် မင်းကျော်၏စိတ်ထဲ၌ ယခုလက်တလောအတွင်း တွေ့လိုက်ရသည့် အမျိုးသမီးကို တနေရာရာတွင် ရင်းရင်းနှီးနှီး မြင်ဘူးတွေ့ဘူးခဲ့သည် ကို ချက်ခြင်းသတိရမိ၏။ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဌာနတွင် တွေ့ဘူး မြင် ဘူး ရင်းရင်းနှီးနှီး နေခဲ့ ထိုင်ခဲ့ဘူးသည်ကိုမူ တိတိကျကျ မမှတ်မီ အောင်ရှိခဲ့သည်ကြောင့် သူ၏နောက်စေ့ကို လက်နှင့်ကိုင်ကာ စဉ်း စားနေမိပြန်သည်။

“ဘယ်မှာပါလိမ့်နော်...ငါ့နယ် မှတ်မိသမျှသေသေချာချာပါ သိပ်ပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရင်းရင်းနှီးနှီးပါလေ”

တကိုယ်တည်းပြောလိုက်မိသော တပ်မှူးအောင်မင်းကျော်အဘို့ အစဉ်းစားကြပ်နေတော့၏။ ထိုနောက် ဆက်လက်၍ မှန်ပြောင်း

အတွင်းမှ ကြည့်လိုက်ရာ သူနှင့်အင်မတန်ရင်းနှီးခဲ့သည်ထင်ရသည့် အလှမယ်၏နောက်ပါး၌ ပဆစ်ခွေးတုပ်ကာ ခစားနေသောအခြား အမျိုးသမီးနှစ်ဦးကိုတွေ့ရပါသည်။

ထတိယရထားတွင် မြင်းညိုနှစ်ကောင် ကလျက် ရထားမောင်း ထည့်လှလင်၏နောက်တွင် နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကား ခေါင်းပေါင်းဖြူဖြူ မပါပဲထိုးထိုးထားကြသည့် အညိုရောင်ဝတ်စုံရှည်ကြီးများနှင့် ဟန်ရ ပန်ရလှိုင်လျက် လိုက်လာကြသည့် အမတ်ကြီး လေးယောက် တို့ကို တွေ့လိုက်ရပြီး ရှေ့ဆုံးမှအမတ်ကြီးမှာ ရကွမလတို့တပ်စခမ်းဆီသို့ တက်ပတ်ရန် တားဆီးခဲ့သော မဟာရာဇ်အမတ်ကြီးဖြစ်ကြောင်း ကျိတ်လဲကြီး အောင်မင်းကျော်က ချက်ခြင်း မှတ်မိလိုက်ပါတော့ ထည့်။

တဒဏကြာသည့်နောက်တွင် ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းတပ်က တောင်ခြေ ရပ်တန့်ရာတွင် ထိုးဆိုက်လာပြီး မြင်းပေါ်မှဆင်းဒန်ကြပါသည်။ တမန်ကြီး၏ရထားသည် ထူးဆန်းလှသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ဖော်ပြသည့်အလား တပ်စခမ်းတနေရာသို့ တည့်မတ်စွာ ခဲ့ထွက် လာပြီး တောင်ခြေတွင်ကပ်လိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်ကြီး အောင် မင်း ကျော်သည် မိမိတပ်သားများ တောင်အောက်သို့ အညောင်းပြေ ဖမ်းသက်သွားလာနိုင်ရင် မိုင်းဖုန်းများလွတ်စောတနေရာကို လျှို ဝှက်စွာ ရှေးပြီး သတ်မှတ်ကာ အရေးမကြီးသော အချိန်ကာ လ၌ ရှင်းဖော်ပြပါ မိုင်းဖုန်းထောင်ခြင်း ကင်းရှင်းရာလမ်းမှ ဆင်းသက်ခဲ့ ပြန်။ ယခုမှာမူ တမန်ကြီးဘိုးအာဏာသည် ထူးထူးခြားခြား ဖော် ပြပါ အမှတ်အသားမရှိသော အရှေ့တောင်ဒေါင် တက်လမ်းအနီး ကို ဆိုက်ကပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေ၏။ ကျန်ရထားနှစ်စင်းကလည်းနောက် မှလိုက်ပါလာပြီး ရထားပေါ်မှ ဧည့်သည်များသည် အသီးသီး ဆင်းသက်ခဲ့ကြပါသည်။

“တောင်ပေါ်ကိုတက်လာမလို့ ထင်တယ်ဗိုလ်ကြီး ကျွန်တော်တို့ ဆင်းခေါ်ရမလား”

ဗိုလ်ညွန့်မောင်က အရေးတကြီးမေးလိုက်ရာ....

“ခဏစောင့်အုံးဗျ ဗိုလ်ညွန့်မောင်၊ သူတို့အရိပ်အခြေတွေ အကဲ ခတ်ရင်း စောင့်ကြည့်နေပါအုံး၊ ပြီးတော့-ကျွန်တော်ဘာတွေ လုပ် ရမယ်ဆိုတာပြောခဲ့မယ်”

တပ်မှူးအောင်မင်းကျော်သည် အေးဆေးသော အမူအရာဖြင့် လက်ပိုက်ကာ အောက်ခြေမှ ညွှန်သည်များ၏အမူအရာများကိုအကဲ ခတ်ရင်းကြည့်နေပါတော့သည်။

မကြာမီတောင်ခြေမှ....

“သခင်ကြီး အကျွန်တို့သခင်ကြီးအပါး ခစားခွင့်ပြုတော်မူပါ”

တမန်ကြီးဘိုးအာဏာမှာ အလွန်ကျိုးနွဲ့ ရိုသေစွာဖြင့် ပန်ကြား လိုက်မူ....

“ဗိုလ်ညွန့်မောင်နဲ့ ဆရာတက်တိုးတို့လေးယောက် တောင်ခြေ ဆင်းပြီး သွားပြီးကြိုယူပေါ့-မှိုင်းဗုံးတွေမနင်းမိရအောင်သတ်မှတ် ထားတဲ့ခြေလမ်းအတိုင်း တက်ခဲ့ကြပါစေ”

ရှုတ်တရက်အမိန့်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဒီက-ကျွန်တော်တို့ဆီက အကြိုလွှတ်လိုက်တဲ့ ရဲဘော်တွေနဲ့ တပါးလဲကြခဲ့ကြပါအဘိုး”

လှမ်း၍ အကြောင်းပြန်ကြားလိုက်ပြီး ညွှန်သည် များအတွက် ညွှန်ရေးအထွက် လတ်တလောပြင်ဆင်လိုက်ရပါသည်။

ရှေ့ဦးဆုံးမှာ တမန်ကြီးဘိုးအာဏာနှင့် နောက်ပါ ကွမ်းအစ် ရေတခေါင်းများ ကိုင်ဆွဲရင်း- ရွှေထီးတလက်မိုးကာလျက် လိုက် ပါလာကြသည့် ဗမာ့အဝတ်အစားနှင့် မင်းလုလင် နှစ်ယောက်ထို့ နောက်မှ ရက္ခပလ၏နှမတော်ရင်း စောခမ်းနွဲ့နှင့်နောက်ပါရဲဘော်

များ၊ ထိုနောက်မှ အမတ်ကြီးလေးပါးတို့နှင့် လက်ဆောင်ပစ္စည်း များ၊ ငှက်ပြောသီး၊ အုန်းသီးကြံ့ရိုးပေါက်ပေါက်၊ လိမ္မော်သီး၊

ဆစ်တော်သီး၊ ပန်းသီးစသည့် သစ်သီးမျိုးစုံကို တောင်းကြီးများ နှင့်ထမ်းကာ ပိုးဖဲကတ္တီပါစများကိုထမ်းလျက်တဖု လိုက်ပါလာ ကြသည်။ ကြိုဆိုရေးအဖွဲ့ဝင်များကို ဗိုလ်ညွန့်မောင် နှင့် ရဲဘော် လေးဦးက တောင်ခြေသို့ ခတ်သွက်သွက်ဆင်းသက်ကာ ဆည်းကြို ၍ လမ်းပြခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြပါသည်။ မြင်းစီးသမားဆယ် နှစ် ယောက်တို့သည် တောင်ခြေတွင် မြင်းများကို မြက်ကျွေးရင်းအမော ပြေနေရစဉ်ကြုံတော့သည်။

တောင်ထိပ်အဆုံးသို့ ဘိုးအာဏာရောက်လာသည့် တပြိုင်နက်ထဲ ဘိုးအာဏာသည် အလွန်ကြင်နာသောရိုသေခြင်းအပြည့်ရှိသည်အမူ ဖြင့် ညွှတ်တူးရင်း....

“ဥတုထပွါရ မျှတပါရဲ့ လားသခင်ကြီး....ခရီးကြမ်း ပင်ပန်းမှ အဖ်ထွေကြောင့် ဘိုးအာဏာသခင်ကြီးနဲ့ ရဲမက်တွေအတွက်စိုးရိမ် ပီပါတော့တယ်”

“နေကောင်းပါတယ်အဘိုး....၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ.... ဝါနဲ့ ဘိုးအက်ရှည်ရော ကျမ်းမာချမ်းသာရယ် လားခင်ဗျား”

“ဪ-ဘိုးသက်ရှည်လား- အထက်မြို့တော် တောင်နန်းကေရီ သခင်မကြီးဆီမှာ ခစားနေရပါတယ်သခင်ကြီး၊ သူက သခင်မကြီးရဲ့ အတွင်းရေးတာဝန်ခံပုဂ္ဂိုလ်ပါ အကျွန်ကအပြင်တာဝန်ခံပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ် ၍ အရှင်ကြီးနဲ့ ရဲမက်များကို တောင်ပေါ်မြို့တော်ဖြစ်တဲ့ ဥက္ကရံ ပူရမြို့တော်ကို ကြိုဆိုတော်မူရန်လျှောက်ထားရန်လာဖျော်ခြင်းဖြစ် ပါတယ်”

ဤတွင် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် တစုံတရာ သတိရမိပုံ ဖြင့်....

“ဒါထက် အဘိုး...ကျွန်တော်တို့ခုစခမ်းချတဲ့နေရာကတော့ စစ်ရေး စစ်ရာအရ ဖြစ်သလိုစခမ်းချနေထိုင်ရတာမို့ နောက်ပါလာတဲ့ အမျိုးသမီးညွှန်သည်များအတွက် အဆင်ပြေချင်မှပြေလိမ့်မယ် ခင်ဗျ။ ဟောဒီတပ်ရုံးရှေ့မှာဘဲ သင်ဖျာတွေ၊ ကျွန်တော်တို့မိုးကာတွေ ခင်းကျင်းပြီး ညွှန်ခံဆွေးနွေးကြပါစို့ ခင်ဗျာ”

“သင့်မြတ်ပါတယ် သခင်ကြီး...၊ အကျွန်သား သခင်ကြီးစေရာ နာခံရမဲ့ တမန်ကြီးဖြစ်တယ်ဆိုတာ မေ့တော်မမူပါနဲ့ သခင်ကြီး”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် သူ၏ထူးဆန်းလှသော ဘဝကို ရုတ်တရက်စဉ်းစားကာ ဝိုင်နေမိရှာပါသည်။ ရှေ့ အဘို့ မည်သို့သော အဖြစ်အပျက်များ၊ ဇာတ်လမ်းများ၊ အကြောင်းအရာများ ခင်းကျင်းကာ လုပ်ဆောင်ရမည်ကို မစဉ်းစား နိုင်အောင် ရှုပ်ထွေး နေပါ တော့သည်။

“လာလေ စောခမ်းနွဲ့ ဘိုးဘိုးတို့နဲ့ လာပြီး တစုတဝေးထိုင်နိုင် ပါတယ် သမီးရဲ့”

တမန်ကြီး ဘိုးအာဏာ၏အသံကြောင့် စဉ်းစားနေရာမှ တပ်မှူး အောင်မင်းကျော်သည် မြန်းကန်သတိရကာ...

“ဪ... ကြပါ-ကြပါ ဖြစ်သလိုထိုင်ပြီး ဆွေးနွေးကြအံ့ပါဘဲ၊ အားနာစရာဖြစ်နေပြီခင်ဗျာ”

စောခမ်းနွဲ့တို့ကိုလှမ်း၍ ဘိတ်ခေါ်လိုက်ပါသည်။ စောခမ်းနွဲ့သည် ငေးမောနေသော မျက်နှာကလေးနှင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ကို တချက်စိုက်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး၊ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော် တင်ပလွှင်ခွေထိုင်ရာဆီသို့ တည့်တည့်ကြီး ကြွနေရလှသော ခြေလှမ်းကလေးများဖြင့် ဝင်ရောက်လာပြီးနော် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ ရှေ့တည့်တည့် နှစ်လှမ်းကွာလောက်တွင် ပုဆစ်ခွေးတုပ်ကျိုးနွဲ့ လှသော မျက်နှာကလေးနှင့် ဦးသုံးကြိမ်ချကာ ကန်တော့ လိုက်ပါ

တော့သည်။ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်အဘို့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် အကြီးအကျယ်အံ့သြခြင်း၊ တုလှုပ်ခြင်းကြောင့် စောခမ်းနွဲ့အား မိမိသို့ ရှိမခိုးရန် တားမြစ်ရေးအတွက် ပါးစပ်မှပင် မဟာနိုင်အောင် ထူးခြားလှသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုဝေဒနာတမျိုးကို ခံစားနေရခြင်းလည်း ဖြစ်ပေ၏။

ဦးသုံးကြိမ် ကန်တော့ပြီးသော စောခမ်းနွဲ့၏ ဖြူပွေးနေသော မျက်နှာပြင်ဝယ် မျက်ရည်ပေါက်ကလေးတွေ အစီအရိကို ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်က အံ့အားသင့်နေရာမှတွေ့လိုက်ရပြီး၊ စောခမ်းနွဲ့သည် အလွန်တရာကျေကွဲလှသော အသံကလေးဖြင့် ခတ်တိုးတိုး...

“ဪ... မောင်တော်သခင်ကြီး-မောင်တော်သခင်ကြီး၊ မမှတ်ပါရှာတော့ဘဲကိုး၊ ဘဝတွေ့နှစ်တွေကခြားခဲ့သလောက် မောင်တော်သခင်ကြီးရဲ့ အာရုံတွေနဲ့ မနောတောက ပုထုဇဉ်သက်သက်ဘက် လှည့်နေခဲ့ပြီမို့၊ သူ့စိမ်းပြင်ပြင်ဖြစ်ခဲ့ရ ကြုံခဲ့ရတဲ့ ဘဝဇာတ်ကြောင်းတွေ ပြန်ပြီးမမြင်နိုင်၊ မသိနိုင်၊ သတိမရနိုင်ရှာပြီကိုး သခင်ကြီးရယ်”

ဗိုလ်ကျော်ပါလာပြီးအဆုံး၌ စောခမ်းနွဲ့သည် ရှိုက်ကြီးတင်နှင့် ကြီးကော ပိုးမျက်နှာသုတ်ပုဝါကလေးနှင့် သူမ၏ မျက်ရည်စများကို ထုတ်ရှာသလောက် သူမ၏ခန့်နေသောရွှေရင်နှစ်စုံကလည်း နိမ့်တုမြင့်တု ကျောဆန်လှပေတော့၏။

တေးမှတာဝန်အရ စောင့်ကြပ်နေကြရသော ဗမာ့တပ်မတော်ရဲဘော်များနှင့် အရာရှိများအဘို့ တသက်တွင် တခါမှမကြုံစတမ်း ထူးဆန်းလှသော သူတို့၏တပ်မှူးကြီး၏ ဆန်းကျယ်လှသည့်ဖြစ်ရပ်များနှင့် တောကြီးခေါင်ခေါင် တောင်သေလာထွန် မိုးတိမ်ကိုဆွတ်နိုင်အောင် မြင့်မားလှသော ဤဒေသကြီးပေါ်မှ တခါမှမတွေ့ဘူး၊ မကြုံဘူးသည့် အင်မတန် ချောလှသည့် အမျိုးသမီး တဦးက သူတို့တပ်မှူး ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်အား တကယ် ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့

ကြည့်ည့် ပုဂ္ဂိုလ်အချင်းချင်းပမာ ရဲဝန်ပိုင်နိုင်စွာ ပြောဆိုနေခြင်းကြောင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အသက်ပင် ပြင်းပြင်းမရှူနိုင်စတမ်း အကြီးအကျယ်အံ့ဩနေမိကြပါတော့သည်။

“ရင်နာလိုက်ပါဘိတော့တယ် သခင်ကြီးရယ်... ကိုယ်နှုတ် အမူအယာကလဲ ကြီးမားသလော့ သူစိမ်းပြင်ပြင်မကြင်နာတဲ့ စိတ်ထား အမူအယာတွေနဲ့ ဘုရားနုမ ဖူးတွေ့လိုက်ရတော့၊ ဟင်း... ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားတော်မူပါ သခင်ကြီးရယ်၊ ဖြစ်ရတဲ့ဘဝတွေ မြတ်နိုးယုယခိုက်မှာ ကဲ့ရဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ဆိုးကို ပြန်စဉ်းစားမိတိုင်း အသဲနာလှချိရဲ့ သခင်ကြီးရယ်”

တရွှါကင်ငင်ငင်ငိုကြွေးနေရှာသော စောခမ်းနွဲ့ကို တပ်မှူး-အောင်မင်းကျော်သည် အတော်ဝမ်းနည်းလာသည့် စိတ်ထားဖြင့် ငေးစိုက်ကာ ရီဝေနေသော မျက်လုံးကြီးများနှင့်ကြည့်ကာ...

“ပြောရင်လဲခံရမှာဘဲခင်ဗျာ၊ ဒီကနုမကို ကျွန်တော်ဘယ်နေရာမှာလဲဘဲ ကောင်းကောင်းကြီးရင်းရင်းနဲ့ နီးနီး တွေ့ဘူးပါတယ်လို့ အောက်မေ့ ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့လေ... ခက်တာက ကျွန်တော်မှတ်ဉာဏ်မကောင်းလို့ လား၊ အစဉ်းစားရကြပ်လှချိရဲ့ ဗျာ၊ ဝမ်းနည်းပါတယ်နော်...”

ကျော့ကဲ့နေသော အသံကြီးနှင့် တောင်းပန်ရင်း သံသရာ၏ ဆန်းကျယ်ပုံများကို နက်နဲစွာစဉ်းစားနေမိသည်တွင်...

“အမှန်တရားတွေ မူချပေါ်ရမယ် သခင်ကြီး၊ ဘုရားနုမ ဒီနေရာက နေပြီး သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်ပါတယ်၊ ဆုချိလိုက်ပါတယ်၊ ခံရလေခြင်းနော်... အင်မတန် မုန်းစရာ၊ စိတ်နာစရာ ကောင်းတဲ့ ဘဝအကျိုးပေးများနယ်၊ ဘုရားနုမရင်ထဲမှာ ခွဲပြုလိုက်ချင်တော့တယ် သခင်ကြီးရယ်၊ သခင်ကြီးအပေါ် ဘုရားနုမ သစ္စာတွေဟာ...”

ရှေ့ဆက်လက်၍ မပြောနိုင်ရှာဘဲ စောခမ်းနွဲ့သည် သူမ၏နဖူးကို

သူမ၏လက်ဝါးကလေးနှင့်ထုကာ ငိုကြွေးလိုက်ပြန်သည်တွင် ဘေးမှ တမန်ကြီး ဘိုးအာဏာသည် သက်ပြင်းကြီးတချက်ချကာ...

“သခင်ကြီး စိတ်ထိခိုက်လာအောင် ငိုမနေပါနဲ့ တော့သမီးရယ် အဘလဲ ကောင်းကောင်းသိခဲ့ပါတယ်၊ ပြောရင်အသစ်- မေ့ပစ်ရင် အဟောင်းဆိုတဲ့စကားလို အတိတ်ကစိတ်မချမ်းသာစရာတွေ မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါ၊ အင်း... ဘဝသံသရာဆိုတာ အင်မတန် ကြောက်စရာ၊ မုန်းစရာ၊ ရှုံ့စရာတွေချိ ပါကလား... နိဗ္ဗာန်ရွှေပြည် မကူးနိုင်သမျှ စုလို ပရိဒေဝမီးတွေနဲ့ ချိ ရင်ဆိုင်ရမှာချိပါသလား”

“ကိုင်း... ကိုင်း... ဘ-သမီး မျက်ရည် သုတ်ပေတော့၊ ချပြန်ပြီး မျက်နှာခြင်းဆုံခွင့်ရမဲ့ဥစ္စာဘဲကွယ်၊ သခင်ကြီးဟာ ဇာတိသရဉာဏ်မပေါ်သေးဘော့ မြှုပ်နေတဲ့ အခိုက်မှာ သမီး လျှောက်တင် တဲ့ အချက်တွေ သခင်ကြီးခမျာ ခေါင်းရှင်းမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဘဝအကျိုးပေးများနယ် ဆန်းကျယ်ရန်ကောကွယ်”

တရားလမ်းပြ ဆုံးမကာ စောခမ်းနွဲ့၏ အပူဇာတ်ကို ထိမ်းသိမ်း နိုင်းလိုက်ပါသည်။

“ကိုင်းလေ- နောက်အပါးကဝန်ကြီးလေးပါး ရှေ့တိုးခစားကြဗျာတို့... ဝန်မင်းတို့အလုပ်ဘဲကျန်တော့တယ်”

ရက္ခဗလကိုယ်စား ဝန်ကြီးလေးပါးကိုရှေးသို့ တင်လိုက်ရင်း... “တရားလက်မလွတ်နဲ့ နော်သမီး- အဘိုးပြောမယ်၊ ခန္တဝိနာမ်ထိမ်ပြောင်းရွှေ့ပြီး ဘဝတွေခြားနေရတဲ့ သခင်ကြီးကို အဘိုးတို့နယ်မြေကို ပြန်ရောက်အောင် မနည်းကျိုးစားခဲ့ရတာ သမီးအသိတ်မဟုတ်လား၊ သခင်ကြီးအနေနဲ့ လဲ ကုသိုလ်ဆက်ကလေး ပါရခိုကလေးတွေက ရှိနေပြန်တော့- မျှော်လင့်စရာမရှိတဲ့ တိုင်းငယ်ပါး ရေပြေခြားတဲ့ နေရာရောက်နေပေမဲ့ အချိန်ကြတော့ မနေနိုင်ဘဲ ကိုယ် ရပ်ငွာနေအောင် မြေနယ်ထဲကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြွချိခွဲနိုင်

ပြီမဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ပါရမီအရင်းခံ တရား အရေးကြီးတယ် နော်-တရားလက်မလွတ်စေနဲ့ ကြားရဲ့လားသမီး”

ဆိုဆုံးမ ဩဝါဒများပေးနေတော့သည်။

ကြားမှ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်အဖို့ သူ့အား တန်းတန်း စွဲပြော၍နေသော ရက္ခဗလ၏သွေးသား စောခမ်းနွဲ့၏ မျက်နှာကို မသိမသာကြည့်ကာ ရင်ထဲ၌ ဆွေးသလိုလို လွမ်းသလိုလို စိတ်ဝေဒ နှုတ်များ တပွားပွားပေါ်ပါကနေရှာတော့၏။ သူ့အဖို့ သူမကြာခဏနာမ်လောကအမြင်လည်းကောင်း၊ အသံအားဖြင့်တပုံတွေ့ဆုံနေ ကြ တောင်တန်းကေရီသခင်မသက်ထားနဲ့ ယခုလော လော ဆယ် ရှေ့ဦးဆုံးတွေ့ကြုံခိုက်တွင် ရှိကြီးကြီး ငင်ကြီးပူဆွေးစွာ ငိုကျွေးနေ ရှာသည့် ရက္ခဗလ၏နှုမရင်း စောမမ်းနွဲ့နှင့် မည်သို့ ခြားနားသည် မည်သို့ဆက်စပ်နေသည်ကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစား နေမိပါ တော့၏။

“အချိန် လိုပါသေးတယ်သခင်ကြီး၊ ဒီပြသနာဟာမကြာခင် သခင်ကြီး ပြေလည်ပါလိမ့်မယ်၊ ဖြုန်းဖြုန်း ခိုင်းခိုင်းနဲ့ လောက သစ်ထဲရောက်ရှိလာတဲ့သခင်ကြီးအဖို့ ခေါင်းရွတ် မခံဘဲ ရွှေစိတ် တော် ညစ်ညူးမှုမရှိအောင် ထိမ်းသိန်းတော်မူပါ”

လွတ်ကနဲ ဆိုးအာဏာက ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ စိတ်အ တွေးအခေါ်ကိုသိနေသူပမာ သတိပေးလိုက်မှ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်း ကျော်အဖို့ ရှေ့ သို့ပဆစ်ဒူးတုပ်ဝင်ရောက်လာသော ရက္ခဗလ၏ဝန် ကြီးလေးပါးကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ရန် မျက်နှာ လှဲ့ လိုက် ရ ပေ တော့၏။

“ပြောစရာရှိရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောဆိုပြီး ထိုတိုတုတ်တုတ်နဲ့ အလုပ် သဘောသာပြီးစီးအောင် ဆွေးနွေးကြဘို့ တောင်း ပန် ပါ တယ်”

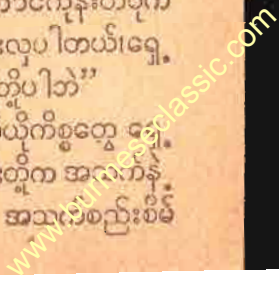
တပ်မှူးအောင်မင်းကျော်သည် သူ့အား များစွာ အရှိအသေ ပပေးရန် လိုရင်းကိစ္စ မြန်မြန်ပြီးစီးစေရန်အတွက် ကြိုတင် တောင်း ပန်လိုက်ပါသည်။ ရက္ခဗလ၏ကိုယ်စလည်ဝန်ကြီး လေးယောက်သည် ယောက်ျားပြီသလောက် ခွန်အားပလကောင်းမွန်လှပြီး လူချော ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ရုပ်ကို ဝမ်းသာစွာကြည့်နေကြပြီးမှ ဝန်ကြီး မဟာရဝသည်ခေါင်းဆောင်၍...

“ကျွန်တော်မျိုးများတိုင်းပြည်ကို ကြံချီတော်မူဘို့ ပင့်လျှောက် ပါတယ်သခင်ကြီး၊ တာဝန်ကြီးလျက် ရှေ့ထိုးကြွင်းပင်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ စိတ်မနိုင်သဘောမပြည့်သူ သာရမန်ကြီးရဲ့ အပြောအဆိုအပြုအမူ တွေအတွက် ကျွန်တော်မျိုးများ ဝတ်ထူးခစား သနား ခံအပ်ပါ ကြောင်း”

ရင်းတို့အသက် ဦးဆံပိုင်သာရမန်ကြီးကဲ့သို့ ရှိသေကျိုးနွဲ့သော အသုံးအနှုန်းများ မဟာရဝသည် ရက္ခဗလ၏ အမှားကို ဖော်ပြကာ တောင်းပန်လိုက်ပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဝန်ကြီးမဟာရဝ၊ ကျွန်တော်တို့ သွား ရောက်လိုတဲ့ တောင်ပေါ်မြို့တော်ကို သွားလာနိုင်ဘို့ စီစဉ်ပေးကြ စေလိုပါတယ်၊ လမ်းတလျှောက်မှာဘဲ မလိုလားအပ်တဲ့တိုက်ခိုက်မှုတွေ ပရှိကြအောင် စီစဉ်ပေးကြစေလိုပါတယ်၊ လူတယောက်ရဲ့ အသက် တရောင်းဟာ အင်မတန်ဖြစ်ခဲ့လှပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ ပျက်ခဲ့ စေချင်ပါတယ်၊ လမ်းတလျှောက်နဲ့ ဟောဒီတောင်ကုန်းတိုက် စွာ တိုက်ပွဲဖြစ်ရတဲ့ အတွက်လဲ အင်မတန်ဝမ်းနည်းလှပါတယ်၊ ရှေ့ ကို ဒီလိုရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်မဖြစ်ကြဘို့ စီစဉ်ပေးကြဘို့ပါ”

“မှန်လှပါ သခင်ကြီးအမိန့်ရှိတဲ့ သွေးထွက်သံယိုကိစ္စတွေ နေ့ ကို မဖြစ်ပွားရအောင် ဘုရားနှမနဲ့ ဝန်ကြီးလေးပါးတို့က အလက်နဲ့ လဲပြီ တာဝန်ယူအပ်ပါတယ်ဘုရား၊ သခင်ကြီးရဲ့ အသေစည်းစိမ်

အတွက် ဟိုယခင်ကာလက ဘုရားနှမ အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ခဲ့သလို ယခုတဖန် ဘဝမှာလဲ ဘုရားနှမ အသက်ထက် မြတ်နိုးယူယုရမဲ့သခင်ကြီး အသက် စည်းစိမ် အတွက် ဘုရား နှမရဲ့ ရုပ်ရော-နာမ်ရော-စွန့်လွှတ်ဘို့ရာ ချိန်တိုင်းပြည့် ခါတိုင်း သင့်ရှိပါ တယ်သခင်ကြီး၊ စိတ်တော်မပြုငြင်ပါနဲ့ သခင်ကြီး”

“ကျွန်တော်မျိုးဝန်ကြီးလေးပါးကလည်း ပင်တိုင်စံသခင်မကြီး ကတိခံဝန်ချက်အတိုင်း တထပ်တည်းပါကိုယ်တော်ကြီး ကြံချီရေးအ တွက်သာ အမိန့်ရှိပေတော့”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်အဘို့ သူသွားလိုသော တောင်တန်း ကေရီသခင်မထံသို့ မဖြစ်မနေသွားရန်အတွက် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးဖြစ် ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏တာဝန်အရ ဗမာ့တပ်မတော်စစ်ဌာန ချုပ်သို့ အခြေအနေကို သတင်းပို့ရန် ဗိုလ်ညွှန်မောင်ကို အသံလွှင့် စက်များ ရလိုရငြား စစ်ဆေးကာ သတင်းပို့ နိုင်ရေး အစီအစဉ်ကို တာဝန်ပေးလိုက်ပါသည်။ အသံလွှင့်စက်ကြီးများကို သူ့ရှေ့ မှော့ ခွဲချကာ ဗိုလ်ညွှန်မောင်ကိုဖွင့်စေပြီး တလုံးစီ စတင်ကာ စမ်းသပ် ကြည့်လိုက်ပါသည်။ စက်ကိရိယာတစ်ခုခု ချို့ယွင်းချက် မတွေ့ ရသော်လည်း အသံလွှင့်ခြင်း ပို့ခြင်း လက်ခံရယူနိုင်ခြင်း တစ်ခုခု မတွေ့ရ မမိသည်ကြောင့် တပ်မှူးနှင့် တပ်စုမှူးသုံးဦးတို့ တယောက် မျက်နှာ တယောက်ကြည့်ကာ စဉ်းစားနေကြသည်။

“လျှောက်တင်ပါရစေသခင်ကြီး၊ ရွှေမျဉ်းကြောင်း နယ်နိမိတ် ကနေပြီး ပြင်ပလောကကို မည်ကဲ့သို့ လှောက်စိတ်နည်း အား ဖြင့် ဆက်သွယ်သတင်းပို့ လို့ မအောင်မြင်နိုင်ပါကြောင်း။ အကြောင်း ရင်းမှာ စက်များ၏ ချို့ယွင်းချက်မဟုတ်ဘဲ သခင်ကြီးတောင်ပေါ် မြို့တော်ရောက်ရှိသည့်အခါ ပြေလယ်စွာ ရွှေစိတ်တော်ကျသိတော် မူနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

တမန်ကြီးတိုးအာဏာသည် ရုတ်တရက် ပင် ရောက်၍ လျှောက် ယားလိုက်မှ....

“ဟုတ်ပြီ ဒါကြောင့်ကိုး”
ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် အဖြေရရှိသွားပြီးနောက်....
“ချီတက်ဘို့အသင့်ပြင်-စစ်လက်နက်ပစ္စည်းဆိုရင် ကျည်ဆံခွံ တစ် နှစ်မျှမကျန်ရစ်ရအောင် ဆိုင်ရာတပ်စုမှူးတွေက ကြပ်မတ်စစ်ဆေး ပြီး တန်းစီ ကင်းတွေက နေရာယူပြုယူထားကြ၊ ပြီးရင်ကျုပ်ဆီသာ ပြီး ချက်ခြင်းသတင်းပို့ ချီတက်ရေး အသေးစိတ်စဉ်မှုကို သတင်း ပို့တဲ့အခါ ပေးမယ်”

အထူးတပ်ဖွဲ့မှ ဝန်ထမ်းများအဘို့ ရက်စွဲပေးရန်အတွက် စောင့်ဆိုင်းနေ နှင့်အညီ ဝင်ရောက်လာကြသည့် ငှက်ပြောသီး၊ သစ်တော်သီး အစရှိသည့် စားကောင်းသောက်ဘွယ်များကို ဝေငှကာစားသောက် မှုကြပြီး သူတို့၏ တပ်မှူးအောင်မင်းကျော်၏ ထူးခြားလှသော အ ကြံစားပျက်များ တစုတဝေးပြောဆိုနေကြပါသည်။ ဆိုင်ရာတပ်စုမှူး များ၏ပြင်ဆင်ရန်အမိန့်ကြောင့် သူတို့သည်စားသောက်သည့်အလုပ် ကိုရပ်နားပြီး စစ်ပစ္စည်းစစ်ကိရိယာများကို ချက်ခြင်းပြင်ဆင်လွယ် ပါကြော ချီတက်ရေးအတွက်စီစဉ်လုပ်ဆောင်လိုက်ကြပါ တော့သည်။

သူတို့ရိုးခမ်းအတွင်း၌ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်နှင့် တပ်စုမှူး ချိန်တိုင်း နှစ်ဦးပါ တပ်ကြပ်ကြီးများ၊ တပ်စိပ်မှူး များသည် အရေးကြီး မေးမြန်းလိုက်ကြပါသည်။

“ချီတက်တဲ့ အခါမှာ တစ်စုတည်း မချီတက်ရဘူး။ တပ်စိပ်လိုက် တပ်ချင်းခွဲပြီး တတပ်ဖွဲ့နဲ့ တတပ်ဖွဲ့ ဂိုက်ငါးဆယ်စီချပြီးတက်ရမယ်။ အဖက်ဖက်ကရန်သူပေါ် နိုင်တယ်၊ တိုက်နိုင်တယ်၊ ရန်သူကစတိုက်ရင် ကျုပ်ကအလံနဲ့ အချက်ပေးမယ်၊ ဖြန့်တက်တဲ့တပ်စုတွေက ရန်သူကို

ပန်းတက်ပြီး တိုက်နိုင်အောင်တက်၊ အပြောအဆို အစစအရာရာ သတိပြု၊ စကားမမှားစေနဲ့၊ ကျွေးတိုင်းမစားနဲ့၊ မေးတိုင်းမဖြေနဲ့၊ မှတ်မိရဲ့လား၊ သူတို့လာပေးတဲ့ သစ်သီးတွေကို လားတွေကို စမ်း ကျွေးပြီး ဘာမှမဖြစ်မှ ကျုပ်ရဲဘော်တွေကိုပေးတာ၊ နမူနာယူထား”

“နောက်ပြီး ရဲဘော်တိုင်းမှာ ရိက္ခာခြောက် ခုနစ်ရက်စာ ဝေ ထား၊ တကယ်လို့ လမ်းမှာဖြတ်ပြီး တိုက်ပွဲဖြစ်ရင် လူချင်းကဲ့သွား တောင်မှ ရိက္ခာမပြတ်ဘို့ဘဲ၊ တိုက်ပွဲဖြစ်ရင် ကိုယ် စု ကိုယ်မကွဲဘို့ တပ်စုမှူးတွေက အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲနိုင်ရမယ်၊ ပြီးတော့ မြေပြောင်မှာ ဆိုတော့ ကျည်အားဖိသုံးကြ၊ ကျည်ဆံတွေ သယ်ရတာ ဒုက္ခများ နေပြီမို့ ကျည်ဆံ နှမြောစရာ မလိုဘူး၊ ကိုင်း...ဘာမေးအုံးမလဲ... မေးစရာရှိရင်မေးနိုင်တယ်”

“မရှိပါဘူး...”

သံပြိုင်လိုပြောလိုက်ပါသည်။

“ကောင်းပြီ...နောက်ဆယ် ငါးမိနစ်အချိန်ကစပြီး အမှတ်တစ် တပ်စုက ချီတက်မယ်၊ နောက်ကတပ်စုတွေ အစဉ်အတိုင်း လိုက်ကြ၊ ဒီကြားမှာ ကျုပ်တို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုတရား မကျန်ရစ်ရ အောင် ခြေရာလက်ရာတွေမှန်သမျှ အားလုံး ဖျောက်ခဲဘို့ အချိန် ပေးလိုက်တယ်၊ ပြန်စစ်ဆေးကြ သွားနိုင်ပြီ”

“တန်းဖြုတ်...”

အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ဗိုလ်ညွှန်မောင်က....

“အလေးပြု...”

ဟူ၍ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ကို အလေးပြု ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး တန်းဖြုတ်ကာ ကိုယ် တာဝန် ကျရောက်သော တပ်စုများ ဆီသို့ ခတ်သုတ်သုတ်ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ဝ၊ မြင်းစီးရရှိမက်ဆယ် နှစ်ယော့၊ ၎င်းမြင်းတပ်ဖွဲ့နော်

မှတစ်ဆင့် ကြီးမဟာရဝရသားယာဉ်၊ ထိုနောက်မှ စောခမ်းနွဲ့၏ယာဉ်၊ ထိုနောက်မှ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်နှင့် အထူးတပ်ဖွဲ့များ၊ နော် ဆုံးမှ ဝန်ကြီးလေးပါးစီးနင်းလော ယာဉ်ရထားတို့ကို တတန်းကြီး ကသံကြီး အစုအဝေးအဖြစ်နှင့် အဝေးကပင် တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

လမ်းမှာ ပေတရာခန့်ကျယ်ဝန်းစွာ ဖောက်လုပ်ထားသော လမ်း ကြမ်း သာသာမျှသာ ဖြစ်ပေ၏။ ဗိုလ်ကြီး- အောင်မင်းကျော်သည် တပ်ဦးမှ ခေါင်းဆောင်ကာ မှန်ပြောင်းတလက်နှင့် မသင်္ကာလျှင် မသင်္ကာအလို ရှေ့နှင့်ဝဲ-ယာတဝိုက်သို့ ကြည့်ရှု၎င်း ခြေလျင်ချီတက် ခဲ့ကြပေသည်။ မကြာမီ လူနေအိမ်ခြေ နှစ်ရာခန့်ရှိသော ကျေးရွာ ကလေးတရွာအနီးမှ ဖြတ်သန်းချီတက်ခဲ့ကြသည်တွင် ရွာသူရွာသား များသည် လမ်းစောတဖက်တချက်မှ လာရောက်၍ ခရီးဦးကြို ပြု လုပ်ကြပါသည်။ ရွာသူရွာသားများ ဝတ်ပုံစားပုံကို ကြည့်ရှုလိုက် သော် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်အဘို့ ယောက်ျားများမှာ ရှမ်း အမျိုးသား အဝတ်အစားဖြစ်သည့် တိုက်ပုံအင်္ကျီ၊ တောင်းဘိမ္မာညို အပွများဝတ်ဆင်ပြီး၊ အမျိုးသမီးများမှာလည်း ဣန္ဒြေရှိလှသော အင်္ကျီလက်ရှည်-ထမိများဖြင့် ပန်းစီးပန်းကိုင်းများကို ဝေ့ ရမ်း နှုတ် ဆင်ကာ ဝမ်းပန်းတသာရှိနေပုံတွေရပေ၏။

ကျေးရွာမှ အကြီးအကဲနှင့် တူသည့် လူကြီးတစ်ယောက် သစ်သီး မျိုးစုံပန်းမျိုးစုံတင်ထားသော ဝါးစင်ကလေး နောက်တွင်ရပ်ကာ တစ်ဖက်ကြီးနှင့်စောခမ်းနွဲ့တို့ကို ရိုသေသမှု ရှိခိုးနေကြပါသည်။ အိမ် များမှာ မြန်မာလည်းမကျ၊ ယိုးဒယားလည်းမဆန်လှသော သက် တယ်မို့။ ဝါးထရံ ကာ အိမ်များဖြစ်ပြီး ဆော့ပုံပြပုံမှာလည်း ရှေး ဖလင်ကျလှတော့သည်။ အိမ်၏ဦးပိုင်း၌ အချွန်အတက်များ၊ ပြာသစ် ပုံလိုလို ပန်းဆိုင်ပန်းဆွဲများဖြင့် လှပမှုကိုသရုပ်ပေါ်ကာ အော်လုပ် ထားပြီး၊ နှစ်ထပ်အိမ်များအဖြစ်ကိုတွေ့ရပေ၏။ စေခိုင်းသော ကျွ

များ နွားများကိုလည်း ချည်တိုင်များ၊ ခြံများအတွင်း၌ အုပ်လိုက်
ထွေလိုက်ရပြီး၊ စပါးကျိများ၊ ပုတ်များနှင့် ရိက္ခာပြည့်စုံမှုကို ဖော်ပြ
နေသည်။ စီးပွားရေး အခြေအနေတို့ကိုလည်း ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်း
ကျော် အကဲခတ်လိုက်မိသည်။

ရှေ့ဆက်၍လမ်းပန်းအခြေအနေမှာ သိသိသာသာကြီးကော ဘဝ
မွန် ချောမွေ့ လှာချော၏။ လူနေအိမ်ခြေနှင့် ကျေးရွာများကလည်း
တရွာနှင့်တရွာပိုမိုနီးကပ်လာတော့သည်။ လယ်ယာကိုင်ကျွန်း လုပ်
ခင်း ဆောင်တာများကလည်း စိမ်းလန်းစိုပြေနေသလောက် ထိုနေ့
အဘို့ အရေးကြီးသော အခါဖြစ်၍ ရွာသူရွာသားများအဘို့ လယ်
လာ လုပ်ငန်းများတွင်မထွေရဘဲ ကျေးရွာများတွင် စုရုံးနေရသော
အချိန်အခါမျိုးဖြစ်ပေ၏။ မကြာမီ ခတ်မေ့မောနှင့် အတက်လမ်း
မကြီး တခုဆိုသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြတော့သည်။ ဤတွင် စောခမ်း
သည် လှည်းပေါ်မှဆင်းသက်ခဲ့ပြီး၊ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ဆီသို့
ရွှင်ကြည်သော မျက်လုံးကြီးများနှင့် စွဲစွဲလန်းလန်းကြည့်ရင်း ချဉ်
ကပ်လာပြီး နှစ်ယောက်သားဘေးချင်းယှဉ်တွဲကာ တပ်ဦးမှချီတက်
ခဲ့ကြသည်။

စောခမ်းနွဲ့အဘို့ သူမ၏အကြည်နူးဆုံးအချိန်အခါဖြစ်စေသည်။
ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်နှင့် ယှဉ်တွဲကာ လမ်းလျှောက်ရသည်
အတွက် အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာနေသလောက် ဗိုလ်ကြီး-အောင်
မင်းကျော်အဘို့လည်း ကျေနပ်သောအချက်တချက်လည်းရှိပေ၏။
ထိုအချက်မှာ အကယ်၍ ရက္ခဗလသည် လမ်းခရီးတွင် တစ်တစ်
မကောင်းကြံကာ ခြံ့ခို၍ တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါလျှင် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်း
ကျော်သည် ရက္ခဗလ နှမရင်း စောခမ်းနွဲ့ကို ချက်ခြင်း ဖမ်းဆီးကာ
တံဆာခံအဖြစ် အသုံးပြုရန် အကွက်ကို စဉ်းစားမိခြင်းကြောင့် ဖြစ်
ပေ၏။

“ဘယ် နှယ် စောခမ်းနွဲ့၊ ခြေဖဝါးတွေကြိမ်းပြီး လမ်းမလျှော့
ပြစ်နေပါအုံးမယ်၊ ခြေလျှင်လျှောက်ရတယ်လို့။”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် သူ၏ဘယ်ဘက်ဘေးတွင် ယှဉ်
တွဲကာ တတ္တံပါဘိနပ်ပါးပါးကလေးကို စီးနှင်းကာလိုက်ပါလာသူ
ရက္ခဗလ၏သွေးရင်း နှမတော်-စောခမ်းနွဲ့ကို မေးလိုက်ရာ...

“ဘဝ-ဘဝက သခင်ကြီးရဲ့ ထံပါးမှ ဖဖဝါးမကွာပရမိပြည့်ပြီး
အေးအတူ-ပူအမျှ သံသရာအဆုံး ခရီးအထိ လိုက်ပါနိုင်ပါစေလို့
အပျိုခွဲတဲ့ ဘုရားနှမတော်အတွက် စိုးရိမ်တော်မမူပါနဲ့ သခင်ကြီးရဲ့၊
ကလေး ချစ်ရေးနဲ့ ကျရင်သာ တံခိုးအာဏာရှင် တောင်ပေါ် သခင်
မပြုအောက်က ရက်ရက်ရောရော ရတိပြတ်သဘောနဲ့ သခင်ကြီးပါ
မလွှားဘို့ကို ဘုရားနှမ သတိပေးပါရစေနော်”

ဤစကားများကား ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ကို ချည်နှောင်
လိုက်သော စကားများသာ ဖြစ်ကြောင်းကို ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်း
ကျော်က ချက်ခြင်းရိပ်မိလိုက်ပေ၏။

“အချိန်တွေအများကြီးရှိသေးတယ်မဟုတ်လား စောခမ်းနွဲ့ရယ်
အိပ်ပွန်ပူတွေရှိမနေပါနဲ့၊ ဒါထက် ရက္ခဗလတယောက် ဘယ်မှာ
ကျန်ရစ်ခဲ့သလဲ—ဘယ်လိုများ ဘဝအကျိုးပေးဖန်လာတယ် မသိခဲ့
ဘူး စောခမ်းနွဲ့၊ တယောက်နဲ့ တယောက် ရန်ညှိုး ကြီးရလေ
အောင်”

“နောင်တော်ဘုရား အတွက် စိုးရိမ်တော်မမူပါနဲ့ သခင်ကြီး
ရယ်—ရှားပူးပူးနဲ့ နောင်တော်ရဲ့ ဘဝအခြေအနေနဲ့ ဘုန်းရှင်-
မောင်အောင်ကြီးနဲ့ နှိုင်းယှဉ်လို့ မရနိုင်ပါဘူး၊ သာရမန်နောင်တော်
ရဲ့ အာပတ်ချင်လုပ်ချင် ဒီက နှမတော်ဘုရားရဲ့ ဩဇာအာဏာကို
ကျန်ကျန်ပြုမလုပ်ဝန်ပါဘူး သခင်ကြီးရယ်”

နာရီဝက်ခန့်ချီတက်ခဲ့ကြသည့်နောက်တွင် တဟောဟော ရေစီးသံတွေ ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ဂိုက်သုံးရာခန့်တွင် ချောင်းကူးတံတားကြီး တခုကို ဗိုလ်ကြီး-အောင် မင်းကျော်က တွေ့လိုက်ရပေ၏။ ချောင်းထဲ တဖက်ကမ်းထိပ်၌ ထူထပ်စွာ ပေါက် ရောက်နေသော သစ်တောကလေးတအုပ်ကိုတွေ့ရပြီး၊ တံတား၏ အကျယ်အဝန်းမှာ ပေအစိပ်ခန့်ကျယ်ဝန်းလျက် ကြီးမားသော ကြိုးကြီးများ၊ နွယ်ပင်များ၊ သစ်သားများဖြင့် စီမံဆောက်လုပ်ထားသော ကြိုးတံတားမျိုး ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း တွေ့လိုက်ရပေ၏။ ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းစီးသူရဲတပ်စိပ်က တံတားထိပ်သို့ ရောက်ခါနီး၌ တမန်ကြီး-ဘိုးအာဏာသည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်ရပ်ကာ သူ၏နောက်ပါ အဆောင်ကို တဦးကို အရေးတကြီး အမိန့်ပေးလိုက်သည်တွင် အဆောင်ကို တဦးသည် မြင်းလှည်းပေါ်မှခုန်ကာ ရှေ့ဆုံးမြင်းစီးသူရဲများဆီသို့ ပြေးတက်သွားပြီး တစုံတရာအမိန့်ပေးလိုက်ပါသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ကင်းထောက်များအနေဖြင့် ချီတက်ခဲ့သော မြင်းစီးသူရဲများသည် ဘိုးအာဏာ၏ အမိန့်ကို ရှုသည် တပြိုင်နက်ထည်း ရှေ့သို့တလှမ်းမျှမတိုးတော့ဘဲ မြင်းများကို ရပ်ထားလိုက်ပါသည်။ မကြာမီ အောက်မြို့တော်တာဝန်ခံ ဘိုးအာဏာသည် တောင်ဝှေးကို ထောက်ကာ မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပြီး၊ စောခမ်းနွဲ့နှင့် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်တို့ ချီတက်လာရာဆီသို့ ရောက်ရှိလာပါ တော့သည်။

“အကြပ်ကပ်စက်လုချီလား သမီးရယ်၊ မသွေထော်တွေ့တော့ ဗီတခါ မှတ်လောက်အောင် ဆုံးမဘို့အချိန်ရောက်နေပြီ သမီး၊ တွေ့ခဲ့မြင်ရဲ့ မဟုတ်လား”

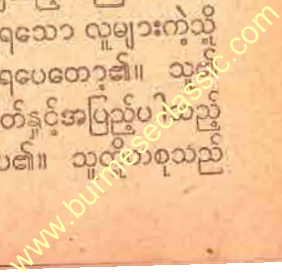
စောခမ်းနွဲ့သည် သူ၏မျက်လုံးများကို တခဏမျှမှိတ်ကာ စဉ်းစား သလို လှုပ်လိုက်ပြီးမှ....

“ဟင်း...ရိုင်းလိုက်လေတယ်နော်... တွေ့ပြီ အဘိုး၊ ကြည့်စမ်း၊ နီမလက် ယုတ်မာရအောင် တကြောင်း မထောက် တကြောင်း ထောက်ဘို့ကောင်းပါ ရက်နဲ့ အဘိုးနဲ့ သမီးကိုအရှက်ခွဲတဲ့နည်းဟဲ့”

“ကာဖြစ်မှာလဲ သမီးရယ်၊ အထက်မြို့တော် တောင်တန်းစီကေဂျီ ယခင်မကြီးရဲ့ အာဏာနဲ့ လွှဲအပ်ထားခြင်း ခံရတဲ့ တမန်ကြီး-ဘိုးအာဏာဆိုတာ ဒင်းတို့မေ့ နေပြီထင်တယ်၊ ဒင်တို့ကြံသမျှ လုံးစေပတ်စေ အကုန်သိတတ်တယ်ဆိုတာ ဒင်းတို့မမှတ်မိဘူးလား၊ တာဝန်ပိုတဲ့ လူကို ပဋိပပေါ်အောင် စစ်ဆေးပြီး ဟောဒီက အတွင်းဝန်လေးပါးနဲ့ သမီးတို့ ဒီအမှုကို ဒီနေရာမှာတဲစံပြအဖြစ်နဲ့ ဆုံးဖြတ်စာပြစ်ပေးပေတော့၊ ကိုင်း... ငမိုက်သားတွေ ကြံစိတဲ့နေရာက ခုမျက်ခြင်း မပန်းကွယ်နိုင်စတမ်း ငါ့ခြေရင်းအမြန်ရောက်စေဟဲ့”

တမန်တည်းအမိန့်သံနှင့် ဘီလူးရုပ်တောင်ဝှေးကြီးကို မြေပြင်သို့ ဆောင်ကာ တချက်ချလိုက်ပါတော့သည်။ ဒိုင်းကနဲ သေနတ်သံလို အသံကြီးတသံနှင့်အတူ နီရဲနေသောမီးတန်းကြီး တတန်းသည် ဘိုးအာဏာ၏ တောင်ဝှေးထိပ်မှပန်းတက်သွားပြီး တံတား၏တဖက်စွန်းစိသို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ကြယ်တံခွန်လွတ်သလို အမြီးတန်းကြီးဖြင့် ကျော်ဖြတ်ကာ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။ တောအုပ်ကလေးဆီသို့ တဝေါပေါ ဝင်ရောက်သွားသော မီးတန်းကြီးအဆုံး၌ ကြောက်မက်ကွယ် ကောင်းလှသော လူတစု၏အလန့်တကြား အော်ဟစ်သံများသည် အပြိုင်အဆိုင်ပေါ်ထွက်လာချေ၏။

ပီနစ်ပိုင်းအတွင်း၌ ဆောက်တည်ရာ မရကြသည့် ကြောက်မက်ကွယ်ရာ ပူလောင်ခြင်းဝေဒနာကို ခံစားနေကြရသော လူများကဲ့သို့ စုလက်နက်ကိုင် လူဆယ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပေတော့၏။ သူ၏ မနာခံကျောတွင် လေးကိုင်းတချောင်းစီနှင့် အိတ်နှင့်အပြည့်ပါသည့် များစင်းများ၊ များချောင်းများကို တွေ့နိုင်ပေ၏။ သူလိုက်စုသည်

ပါးစပ်မှ ပြင်းပြသောပူလောင်မှုဝေဒနာကို ခံစားနေကြရသောရုက္ခသည်များ ပမာ ကျွဲသံ-နွားသံများ ပါလာအောင် အော်ဟစ်ရင်း တံတားပေါ်မှ အလူးအလဲပြေးလွှားလာကြပြီး တမန်ကြီး-ဘိုးအာဏာ၏ ခြေရင်း၌ခေါင်းစိုက်ကာချလိုက်ပါတော့သည်။

“ကိုင်း...သမီးနဲ့ ဝန်ကြီးလေးပါး လုပ်ကြံမှု တရားခံ ခေါင်းဆောင်ကို စစ်မေးကြပေတော့”

တမန်ကြီး-ဘိုးအာဏာက စောခမ်းနွဲ့နှင့် အဆင်သင့် ရောက်ရှိလာသည့် ရုက္ခဗလကိုယ်စားလှည့် ဝန်ကြီးလေးပါးကိုလှည့်အပ်ကာဝန်ပေးလိုက်ပါသည်။

စောခမ်းနွဲ့သည် မျက်လုံးများမှ မီးတောက်ခမန်း ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သော အခိုးအလျှံတွေဖြင့် လုပ်ကြံသူ ဝ, လက်နက်ကိုင် ဆယ်ဦး၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဟဲ့... အမိုက်သစ္စာဖောက်တွေ၊ နင်တို့ ငါ့ကိုသိရဲ့လား”

သံဖြတ်နှင့်မေးလိုက်သည်တွင် အားလုံးက ချက်ခြင်းပင်...

“သိပါတယ် သခင်မကြီး၊ သိပါတယ် ကယ်တော်မူပါ၊ ကျွန်တော်မျိုးများ မှားပါပြီ”

“ကိုင်း...နင်တို့ထဲက လူကြီးခေါင်းဆောင်တယ်သူလဲ ပြောကြစမ်း မြန်မြန် အချိန်မရှိဘူးဟေ့”

ဝ, လက်နက်ကိုင်သုံးလေးဦးက နော်ဆုံးမှမျက်နှာမဖော် ဝန်သောဝ, လူမျိုးတဦးကို ကမန်းကတန်းလက်ညှိုးနှင့် ညွှန်ပြရင်း...

“ကောလိပါ သခင်မကြီး၊ သူခိုင်းလို့ ကျွန်တော်မျိုးများမှားမိပါပြီ သခင်မကြီး၊ အပြစ်ဒဏ်ချမ်းသာပေးတော်မူပါ”

“ဟေ့...ကောလိ၊ နင်ငါ့မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်စမ်း၊ စောခမ်းနွဲ့ဆိုတာ နင်သိရဲ့လား၊ နင့်ကို ဒီလိုခွေးလောက်မှမမြတ်တဲ့အကြံအစီကို ဘယ်သူကခိုင်းသလဲ”

စောခမ်းနွဲ့သည် ခါးကိုတင်းတင်းထောက်ကာ မေးမြန်းစစ်ဆေးလိုက်တော့သည်။

ကောလိဆိုသော လက်နက်ကိုင်မှာ အမှန်အားဖြင့် ရုက္ခဗလ၏လက်ရုံး၊ ရောနကစစ်သူကြီးတပ်ဖွဲ့မှ များပစ်တပ်ခွဲမှူး ရာထူးရှိသော ဖော်မှုထမ်းတဦးဖြစ်ပေ၏။

“ကိုင်း...ငါ့မျက်နှာကိုမော့ကြည့်လိုက်စမ်း”

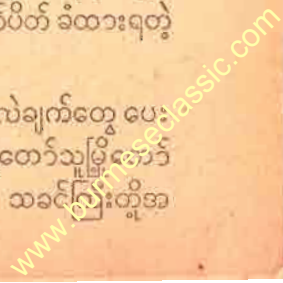
စောခမ်းနွဲ့၏မျက်လုံးများမှာ ဩဇာခါတ်ကြီးမားနေကြောင်းဖြင့် အရောင်တွေ တဖိတ်ဖိတ်ထွက်နေပြီး ကြော်မက်ဘွယ်ရာအသွင်ကို ပန်တီးနေလေပြီတကား။

“အမယ်လေး...ကြောက်လှချိရဲ့ ဘုရား ချမ်းသာပေးပါဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုးကိုစေခိုင်းတဲ့သူကိုမဖော် ဝန်ပါဘုရား၊ နှစ်လက်သော စားသွားကို ကြောက်နေရတူပါ သခင်မကြီးရဲ့ ကယ်တော်မူပါ”

“ဟဲ့...ကောလိ၊ ခိုင်းတိုင်း-စေတိုင်း နင်လုပ်ရသလား၊ တာပန်ယုရသလား ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဘယ်သူတွေတုန်း ဆိုတာ နင်သိရဲ့လား၊ ဟင်...ခွေးထက်မိုက်တဲ့ အကောင်၊ ငါ့အသက်ဆက်မြတ်နိုးတဲ့ ကျေးဇူးရှင်၊ ငါ့သခင်ကြီးဟဲ့၊ ကဲ-နင်ကိုတာဝန်ပေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဖော်မလား၊ မဖော်ဘူးလား၊ နင်ဒီအတိုင်း ဘူးခံမလား...ဆုံးဖြတ်ပေတော့”

“ပျိုခိုးထောင်းပန်အပ်ပါတယ် ပညာရှင်မခင်မကြီး၊ ဘုရားကျွန်တော်မျိုးမဖော်ဝန်ပါ၊ ဘုရားကျွန်တော်မျိုး နှုတ်ပိတ် ခံထားရတဲ့သူပါ”

“မကောင်းပြီ ဝန်ကြီးလေးပါ ဘယ်လိုလျှောက်လဲချက်တွေ ပေးချင်သေးသလဲ တောလိဟာ သခင်မကြီးနဲ့ အော်မြို့တော်သူမြို့တော်အားတွေရဲ့အဖျက်ကိုခွဲခွဲ ကြံတယ်၊ အမြတ်နိုးဆုံး သခင်ကြီးတို့အ

သက်ကို လုပ်ကြံသို့ကိုလဲကြံခဲ့ပြန်တယ်။ ခုတင်က ကလေးမှအဘိုးကြံ
တင်ပြီးသိလို သခင်မကြီးရဲ့အရှက်မကွဲရတော့တယ်”

“အပြစ်ရှိကြောင်းပါ-ပညာရှင်သခင်မကြီး”

ဝန်ကြီးလေးပါးတို့ တညီတညွတ်တည်း လျှောက်တင်ချက် ပေး
လိုက်ကြသည်။

“ဟဲ - ရက္ခဘုမ္မိမို့ တော်သားတွေကို အရှက်ခွဲတဲ့ အမိုက်ကောင်
တွေ ဒီလိုအယုတ်တမာကျင့်ကြံတဲ့ ကိစ္စဟာ တပြည်လုံး တမျိုးလုံး
သာမက ငါ့အရှက်ကိုပါ ခွဲလိုက်ခြင်းဖြစ်တယ်။ ကြည့်စမ်း ငါမေး
တာထောင် ဘယ်သူက စီစဉ်လုပ်ကြံခိုင်းတယ်ဆိုတာ ဖွင့်မပြောကြ
ဘူး။ အဘိုးတမန်ကြီးနဲ့ ငါနဲ့ သိတယ်။ ဘယ်သူက စေခိုင်းတယ်ဆို
တာ ဖွင့်ပေးရတာက ပြည်သူပြည်သားတွေနဲ့ ပရိသတ်တွေ ရှေ့မှာ
သက်သေခံရအောင်လို့ ခု-နင်တို့ပါးစပ်ကို အားလုံးပိတ်ထားကြပြီ
ကောင်းပြီ ငါကလဲ နင်တို့ဘဝကိုပိတ်ရလိမ့်မယ်”

ကြောက်မက်ဘွယ်ရာ ခတ်ထန်လှသော အသံဖြင့် စောခမ်းနွဲ့
သည် ကြိမ်းဝါးလိုက်ပြီး...

“ဟဲ ... ကြည့်လိုက်စမ်း ခု-ချက်ခြင်းငါ့မျက်နှာကို”

ဗိုလ်ကြီး အောင် မင်း ကျော်တို့ကို ဆေးချက်မမှီစေရန် ကုစား
မရစေနိုင်စေသည့် ဆိပ်လူးမြားနှင့် ပစ်ခတ်လုပ်ကြံရန် ကြံစီလိုက်သူ
ခြားပစ်တပ်မှ ကောလိနှင့် အပေါင်းပါတို့သည် စောခမ်းနွဲ့၏အာ
ဏာကို မလွန်ဆန်နိုင်ကြသူများပမာ ချက်ခြင်းမျက်လွှာချကာ ရှိခိုး
နေရာမှ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မသိရဘဲ ရုတ်တရက်စောခမ်း
နွဲ့၏မျက်နှာပြင်ကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ကြသည် စောခမ်းနွဲ့၏ အ
ရောင်တပိတ်ပိတ်တောက်နေသော မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးကို မှင်သက်
မိနေကြသည့်ပမာ ငေးကောကြည့်လိုက်ကြပါသည်။ ကောလိတို့
လက်နက်ကိုင်တစ်စု၏ အမှုအရာမှာ ချက်ခြင်း ကျောက်ရုပ်ကြီးများ

ကိုသို့ မတုံ့မလှုပ်ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဟဲ - နင်တို့လူမဟုတ်ဘူး၊ လူစင်စစ်က မျောက်တွေဖြစ်သွားပြီ
ပိတ်ရော ကိုယ်ရော”

အမိန့်ပေးလိုက်သည့်တခဏ၌ ကောလိတို့လူစုသည် စောခမ်းနွဲ့၏
ပိတ်ညှို့ ခံရခြင်း ဒဏ်ချက်ကြောင့် မျောက်ကြီးတွေကဲ့သို့ တကျိုးကျိုး
နှင့် တကောင်နှင့်တကောင် မာန်စောင်ကတ လူစိတ် ပျောက်သွား
ကြပါတော့သည်။

“ကောင်းပြီ- နင်တို့မျောက်တစုက အပျင်းပြေ ဟောဟိုတောင်
ယိပ်ကနေပြီး ချောင်းထဲအမြန်ခုန်ချလိုက်ကြ-ခုန်ချမြန်မြန်”

လက်ညှိုးကလေးနှင့် ရေသံတဝေ ဝေထွက်နေရာ အနီးချောင်း
ပိတ်သို့ ညွှန်ပြရင်း စောခမ်းနွဲ့သည် တချက်လွှတ်အမိန့်ပေးလိုက်
သည့်အပြင်နက်ထဲ လူစိတ်ပျောက်နေပြီဖြစ်ကြသည့် ကောလိနှင့်အ
ပေါင်းပါတို့သည် မျောက်ကြီးများ မြေပြင်တွင် သွားလာသကဲ့သို့
ရုန်ထုခုန်ဆွနှင့် လေးဘက်ထောက်ကာ ချောင်းထိပ်ဆီသို့ပြေးထွက်
သွားကြလေ၏။ ချောင်းထိပ်ရောက်သည့်အပြင်ထဲ မြူးတူးပျော်
ရွတ်နေသော မျောက်များသဘာဝအတိုင်း လက်နှစ်ဘက်ကိုခေါင်း
ပေါ်မြှောက်ကာ ခုန်ပေါက်လိုက်ပြီးနောက် ရေထဲသို့ တကောင်စီ
ခုန်ဆင်းလိုက်ကြပါတော့သည်။

“ကို-ကနဲ ဘေးမှဝ လက်နက်ကိုင်များ၏ တုံ့လှုပ်စွာအော်မြည်သံ
များမှာ ရုတ်တရက် အလန့်တကြားထွက်ပေါ်လာကြတော့သည်။

“မှတ်ထား...ဒါနမူနာတဲ့ တယောက်အမိန့်ကိုတော့ မှီသေပြီး
ပြုမိန့်နဲ့ အာဏာဖိဆန်ရင် ငါ့အရှက်ကိုခွဲရင် ဒီလမ်းဘဲ လိုက်ရ
မယ်။ စောခမ်းနွဲ့တဲ့ဟေ့... ရက္ခဘုမ္မိခေါ်တဲ့ အောက်မြို့နယ်ဘက်
လမ်းပတ်နော်၊ အနုကစမ်းစမ်း အကြမ်းကစမ်းစမ်း အဆင်သင့်
”

တကိုယ်တည်း ကြိမ်းဝါးလိုက်ပါတော့သည်။
 ဗိုလ်ကြီးညွန့်မောင်နှင့် အဖွဲ့ဝင်များသည် ၎င်းတို့ အားလုံးဖြတ်
 ကူးရန် ကြိုးတံတားကို ခိုင်မခိုင် လုပ်ကြံနေ့ ယုတ်မှု ရှိမရှိသွားရော
 စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေသည်ကြောင့် ခေတ္တရပ်နားခိုက်တွင် ဖော်ပြပါ
 ဒဏ်ခတ်ခြင်းကိစ္စကို စောခမ်းနွဲ့က သရုပ်ပါပါ ဆောင်ရွက်ကာ
 နှိမ့်နှာပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါပေ၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးသခင်ကြီး၊ အကျွန်အားလုံးသိပါတယ်၊ သခင်
 ကြီးနဲ့ ရဲမက်များ ဘေးဥပါဒ်ရှိခဲ့ရင် အကျွန်တော့်ဝန်ရှိပါတယ်...
 စိတ်ကြည်သာစွာနဲ့ ချီတက်တော်မူပါသခင်ကြီး”

တမန်ကြီးကဝင်ရောက်၍ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သို့တောင်း
 ပန်လိုက်ပါတော့သည်။

“ကိုင်း-ချီတက်ကြမယ် တပ်ဖွဲ့အသင့်ပြင်”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ အမိန့် သံနောက်တွင် ရပ်နားနေ
 သော တပ်ဖွဲ့ကြီးနှင့် ယဉ်များသည် အသက်ဝင်ကာ လှုပ်ရှား လိုက်
 ကြပါသည်။ တံတားပေါ်မှနေ၍ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည်
 ကောလိတို့လူစု ခုန်ချသော နေရာသို့ လှမ်းကြည့် လိုက် သည် တွင်
 ကတော့ကြီးလိုစုပ်နေသော ဝဲဂယက်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရပါတော့
 သည်။ ရေစီးကလည်း ကြောက်မက်ဘွယ်ရာကောင်းအောင် ရှိနေ
 သည့် တောင်ကျ ချောင်းကြီးအဖြစ်ကို စဉ်းစား မိသော ဗိုလ်ကြီး
 အောင်မင်းကျော်အဘို့ ကောလိနှင့်အပေါင်းပါးတို့အဘို့ အသက်
 ရှင်ဘွယ်ကိစ္စ မျှော်လင့်ချက် မရှိကြောင်းကို ရိပ်မိ လိုက် ပါတော့
 သည်။

× × × ×
 မကြာမီ ပေနစ်ရာခန့်ရှိသော ကြိုးတံတားကို အောင်မြင်စွာ
 ဖြတ်ကျော်ကာ တောအုပ်အလွန်သို့ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြသောဗိုလ်ကြီး

အောင်မင်းကျော်အဘို့ ကျယ်ပြန့်သောလမ်းကြီးတလျှောက်မှ ရွာ
 ကြီးများသက်ကာသက်ကာ တွေ့လိုက်ရပေ၏။ ယခင်ကာလက လမ်း
 တလျှောက်၌ လူနေအိမ်ခြေကြုံခဲ့သလောက် ယခုအခါ၌ မူကား...
 လူနေအိမ်ခြေစိပ်ပြီး တရွာနှင့်တရွာဆက်ခမန်း စီးကားနေသည်ကို
 မတွေ့ရပေ၏။

စောခမ်းနွဲ့သည် ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းစီးသူရဲတဦးကို ချက်ခြင်းခေါ်
 ယူကာ အောက်ပါအမိန့်ပေးလိုက်ပြီး ရှေ့တလျှောက်ရှိ စစ်ဌာန
 များကင်းများသို့ အရေးတကြီး အမိန့်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ချီတက်လာမည့် လမ်း တလျှောက်၌ မည်သည့် လက်နက်ကိုင်
 ရဲတပ်များကို မတွေ့မြင်လိုကြောင်း၊ ထိုကြောင့် ယခု အမိန့်ရပြီး
 မနောက် လမ်းတလျှောက်၌ တာဝန်ကျရောက်သော ရဲမက်များသည်
 လမ်းနှင့် ဝါးရဲတွင်းအရပ်သို့ ဖယ်ခွါနေရမည်ဖြစ်ကြောင်း”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် သူ၏အပေါ်၌ ဤမျှ သံယော
 စဉ်ကြီးများနေရှာသူ တဘဝက သူ၏ကြင်ဘက်တော်ဖြစ်ခဲ့သူဖြစ်ကာ
 မျှော်လျက် ခုတိုင်တမ်းတနေရှာသူ စောခမ်းနွဲ့ကို အနည်းငယ် စိတ်
 မဝင်စားကာ စဉ်းစားစပြုနေပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အဘို့အချစ်
 ရောတွင် သောင်တန်းရေခဲသခင်မ တဦးသာ သတ်မှတ် ဆုံးဖြတ်ပြီး
 ဖြစ်၍ အခြားသောအမျိုးသမီးတယောက်တလေကိုမူကား အချစ်
 ရောနယ်ပယ်သို့ ခွင့်ပြုနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

ချီတက်ဖြတ်ကျော်ရာ ရွာကြီးရွာငယ်များ တလျှောက်၌ ရပ်ရွာ
 လူထုသည် တမန်ကြီးတို့အာဏာ၊ စောခမ်းနွဲ့၏ ပညာရှင်မ၊ ဗိုလ်
 ကြီး အောင်မင်းကျော်တို့ ဗမာ့တပ်မတော် ရဲမက်များကို ဝမ်းမြောက်
 လေးစားကြိုဆိုနေကြပါသည်။ အမျိုးသမီးကြီးများမှာပင် အတော်
 ကြည့်ပျော်ရှုပျော်သောမျက်နှာများဖြင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ပိုင်
 ရပ်များအဖြစ်ကို တွေ့နိုင်သည့်အလျောက် ဗမာရဲမက်များ အဘို့

မျက်စေ့များသည် အမျိုးသမီးများဆီသို့ တရစ်ဝဲဝဲနှင့် ဖြစ်ကာ ချီဘက်နေရကြောင်းကိုပါ တပ်မှူး-အောင်မင်းကျော်က ရိပ်မိလိုက် ပါသည်။ တနာရီခန့်ချီတက်ခဲ့ကြသည်တွင် ရက္ခဘုမ္မိခေါ် အော်မြို့ တော်ကြီးကို လှမ်း၍ တွေ့လိုက်ရပေ၏။ စတုရန်းကျကျ မြို့တည်ထား ပုံ၊ ကျုံးများ၊ မြို့ရိုးများနှင့် သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ဖြင့် ဝေဝေဆာဆာ အဖြစ်ကိုတွေ့နိုင်ပေသည်။

“ဘုရား နှမတော် တို့ မြို့တော်ဟာ သာယာ ပျော်မွေ့ ဘွယ် ကောင်းပါတယ် သခင်ကြီးရဲ့၊ သခင်ကြီးအနေနဲ့ ဘဝကခြားနေ တော့ သခင်ကြီး အရင်ဘဝတွေတုန်းက ရွှေစကြာဖြန့်ချိခဲ့တဲ့ ဒေသ တွေလေ-ဘုရားနှမတော်ကိုပါ မေ့ လျော့စပြုခဲ့တာအသိနာစရာဘဲ သခင်ကြီးရယ်”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် သူ၏နံ့ထင်ကို လက်ဖမိုးနှင့် ဖိ ကာ စဉ်းစားရင်း...

“ဟုတ်တယ် စောခမ်းနွဲ့၊ ဒီနေရာတွေ-ဒီဌာနတွေဟာ အိပ်မက် လိုလို၊ မျက်စေ့ထဲ မြင်သလိုလိုတော့ရှိသားတဲ့၊ ဒါထက် ကျုပ်တို့ ဘယ်မှာစခမ်းချတပ်စွဲရမှာလဲ၊ နေရာထိုင်ခင်းတွေ စီစဉ်ပြီးပြီလား၊ ရက္ခပလနဲ့ တွေ့စရာ မျက်နှာချင်းဆိုင်စရာရှိသေးသလား”

“သခင်ကြီးစိတ်ဆန္ဒအတိုင်းပါ၊ နောင်တော်-ရက္ခပလကို တွေ့ ချင်ရင် တွေ့နိုင်ပါတယ် အချိန်မရွေးပါ၊ ဪ...သခင်ကြီး၊ သခင် ကြီး ကိုယ်တိုင်ရောက်ရှိနေတဲ့ ဒေသနဲ့ အခွင့်အာဏာကို မရိပ်စားမိ သေးပါလားနော်...ခက်ရချိရဲ့ သခင်ကြီးရယ်၊ ဒီနေရာ-ဒီဌာနတွေ ဟာ သခင်ကြီးရဲ့ အခွင့်အာဏာတွေမှာ ရှိတယ်၊ သခင်ကြီးအမိန့် တခုဘဲရှိတယ်”

စောခမ်းနွဲ့သည် အားမလို အားမရသည့် မျက်နှာဖြင့် တပ်မှူး- အောင်မင်းကျော်၏ ယောက်ျားပြီသလှသလော် ချောမောနေသည့်

မျက်နှာကို တစိမ့်စိမ့်ကြည့်ရင်း နှစ်ကိုယ်ကြား လျှောက်ထားလိုက် ပါသည်။

မကြာမီ မြို့စွန့်ခွဲချဉ်းကပ် ဆိုက်ရောခဲ့ကြသည်။ လမ်းဆုံလမ်းခွဲ များ၌ ညောင်ရေအိုးနှင့်သပြေပန်းများ၊ တံခွန်များ၊ အလံများကို ထုထိုက်ကာ တမြို့လုံးရှိ ပရိသတ်အပေါင်းတို့သည် လမ်းဆုံလမ်းခွဲမှ ထမဲနက်အသင့်ကြိုဆိုနေကြကြောင်းကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။

တမန်ကြီးက....
“သခင်ကြီးရဲ့ ရဲမက်တွေအတွက် ယာယီ တဲနန်းအဖြစ် စခမ်းချ ထို နေရာကို အကျွန်သတ်မှတ်ထားပါတယ် သခင်ကြီး”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ချက်ခြင်းပင်....

“ဘယ်လိုနေရာမျိုးလဲအဘိုး၊ ကျွန်တော်က လူသူနဲ့ ခတ်ဝေးဝေး မြို့ပြင်တောင်ကုန်းတနေရာလောက်ကို ခန့်မှန်းထားပါတယ်၊ တထိတ် ထိပါရစေ”

“အဆင်သင့် ရှိကြောင်းပါ သခင်ကြီး...၊ ရက္ခဘုမ္မိ မြို့တော်ရဲ့ တောင်ဘက်အစွန်း ‘သီတာနန္ဒ’ မြစ်ဘေးမှာကပ်နေတဲ့တောင်ကုန်း ပေါ်မှာဖြစ်ပါတယ်၊ အထက်မြို့တော်ဘက်ဘို့တံတားရဲ့ ထိပ်မှာလဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ရေမိုးအတွက်လဲ စိတ်ချရတဲ့ နေရာဖြစ်ရုံမက တူ၊ အထက်မြို့တော်နဲ့ အလွယ်တကူဆက်သွယ်နိုင်ပြီး ရှုမျှော်ခင်း စကောင်းတဲ့ ဌာနဖြစ်ပါတယ်၊ ဟိုရောက်ရင် သခင်ကြီးစိတ်တော်ကျ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ အဘိုး၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လိုက်ပြီး စစ်ဆေး ပြုစု စခမ်းချပါရစေ...စောခမ်းနွဲ့ပါ လိုက်မယ်မဟုတ်လား”

“ဘုရားနှမဟာ သခင်ကြီး ခြေတော်ရင်းက ထာဝစဉ်ဝင်စင်း စခမ်းမဲ့ နှမတော်ပါ သခင်ကြီး၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လိုက်ပါ လိတယ်”

လူနေအိမ်ခြေ စည်ကားများပြားသလောက် လူဦးရေ အမျိုးသမီး၊ အမျိုးသားစုစုပေါင်း လေးသောင်းကျော်ခန့်ရှိနိုင်မည့် ရက္ခဘုမ္မိ မြို့တော်ကြီးမှပြတ်ကျော်၍ မြို့တောင်ဘက်စွန်းဆီသို့ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်တို့တပ်ဖွဲ့သည် ချီတက်ခဲ့ကြပေ၏။ မြို့တောင်ဘက်စွန်း နယ်မြေသို့ ကျော်လွန်သည် တပြိုင်နက် သူတို့တောင်ဘက်ဆီမှ မို့မောက်နေသော တောင်တန်းပြာပြာကြီးကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။ တောင်တန်း ပြာပြာ ကြီး၏ တောင်စွယ်တခု ဖြစ်သော တောင်နှာမောင်း တခုသည် ရက္ခဘုမ္မိ တောင်ဘက်သို့ အင်မတန် နီးကပ်စွာ တည်ရှိနေသည်ကို ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်က ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရပေ၏။

ထိုတောင်နှာမောင်းကို ဂရုစိုက် ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ဘုရား၊ ကျောင်း-ကန်၊ ဧရပ် တံခွန်တိုင် ဖြူဖြူ ဝွေး ဝွေး များ ဖြင့် ကြည့်နူးစရာ အင်မတန်သာယာလှသော တောင်ကျောတခု၏အခြေအနေကို တွေ့ရသည်ကြောင့် ဗိုလ်ကြီး- အောင် မင်း ကျော် သည် မှန်ပြောင်းကိုထုတ်ကာ ကြည့်လိုက်သည်တွင် အဆောက်အဦ မြေခဲများစွာ တည်ရှိနေသောလူနေအိမ်ခြေများနှင့် ရွာကြီးတရွာ အခြေအနေလောက်ကိုတွေ့လိုက်တော့၏။ ထိုနောက် ဆက်တိုက် ကြည့်နေသည်တွင် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ စိတ်ထဲ၌ သူ မကြာခဏ နာမိ၏ ဆောင်ယူရာမှ တဆင့်ရောက်ရှိခဲ့သည့် သူ့ကောင်းစွာ မှတ်သား ထားမိသောနေရာမှန်း အဖြေမှန်ပေါ်လာချေ၏။ စစ်ဆင်ဘို့ တောင်ကျောဒေသမှာ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ ချစ်သူသက်ထား တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီး စံပျော်ရာ အထက်မြို့တော် ဒေသပင် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

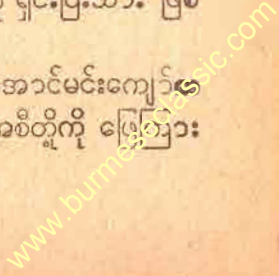
သင်္ဃန်းမလိများ၊ ဥယျာဉ်များသည်လည်းကောင်း၊ ရွှေထောင်ဝင်းနေသော ပုထိုးစေတီ များသည်တဖုံ၊ မုလစ်မုချွန် များဖြင့်

ကျောင်းဦးပြဿာဒ်များသည်တစ်ခမ်း၊ ရှေးမြန်မာရိုးရာ အနုပညာများဖြင့် လှပကြော့ရှင်းစွာဆော်လုပ်ထားသောအိမ်များ၊ အဆောင်မတော်ကြီး များသည် တဖုံ၊ ရေတွင်း ရေကန် များသည်တဖုံ၊ မှန်ပြောင်းအတွင်းမှအရှင်းသားတွေ့မြင်နေရသောဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်အဘို့ မနားတမ်း-ခွင့်မပန်းတမ်း ထိုတောင်တန်းကြီးပေါ်သို့ တက်ပြေးကာ သူ၏ချစ်သူ တောင်တန်းကေရီကို နှုတ်ဆက်လိုက်ချင်သော ဆန္ဒသည် တဘွားဘွားပေါ်ပေါက်နေရှာတော့၏။

ထောင်ကျော၏မြောက်ဘက်ခြေရင်း၌ကား ဂိုက်နှစ်ရာခန့် ရေယပ်တေ့ စီးဆင်းနေသောမြစ်တမြစ်ကို တွေ့လိုက်ရပြန်၏။ သို့ရာတွင် ထိုမြစ်ကိုကူးဖြတ်ရန် ကြိုးတံတားတခုကို လှပစွာဆောက်လုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်ကြောင့် အစောင့်အရှောက်များရှိမရှိ မှန်ပြောင်းနှင့် ကြည့်လိုက်သည်တွင် အစောင့်အရှောက်ဟူ၍ တစုံတယောက်မျှ မတွေ့ရသဖြင့် အတော်အစဉ်းစားရကြပ်နေတော့၏။

“အကျွန်တို့ အထက်မြို့တော် နယ်မြေမှာ သူတော်ကောင်းတွေ မိတ်နွယ်မချမ်းမသာဖြစ်စေတဲ့ လက်နက်ကိုင် အစောင့်အရှောက်တွေ မထားကြပါဘူး သခင်ကြီး...၊ ထားစရာလဲ လိုမယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ အကယ်၍ သခင်ကြီးဟာ အထက်မြို့တော်ဒေသမှာ စံမြန်းတဲ့ ဘဝ ဖြစ်တုန်းကလို ဇာတိသရဉာဏ်သာ ရရှိခဲ့လျှင် သခင်ကြီးရဲ့ ခုစိတ်ဆန္ဒထဲမှာ တခုပြီးတခုပေါ်ထွက်နေတဲ့ ပြဿနာတွေဟာ ကျေးကျွန်ရင်း ဘိုးအာဏာ မဖြေရှင်းရဘဲနဲ့ အလိုလို ရှင်းပြီးသား ဖြစ်နေမှာမူချစ် သခင်ကြီး”

ရုတ်တရက် ဘိုးအာဏာ သည် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ မေးမားဘဲနှင့် သူ၏ စိတ်ဆန္ဒတွင်ရှိသမျှ အကြံအစီတို့ကို ဖြေကြားလိုက်တော့သည်။

“ကျွန်တော် ဘဝကိုတဖြေးဖြေးပြန်လည်ပြီးသိကောင်းပါတယ် အဘိုးရယ်...ကျွန်တော် ကျိုးစားပါ့မယ်၊ ခုတော့ အိပ်မက်နိုင်ငံ ချောက်နေသလိုပါဘဲ”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် အလွန်ထူးဆန်းလှသောရှေးမြေ မာပညာရပ်များကို လက်တွေ့စူးစမ်းရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးပြီပေ၏။ ထိုနောက် ဘိုးအာဏာသို့ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် အသာချဉ်းကပ်ကာ....

“ကျွန်တော်နဲ့ တောင်တန်းကရေသခင်မ တွေ့ဘို့ကိစ္စအမြန်စီစဉ်ပေးဘို့ တောင်းပန်အပ်ပါတယ်အဘိုး”

“မှန်တယ် သခင်ကြီး အင်မတန်တွေ့ချင်စရာကောင်းတဲ့ အချို့အခါပါဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ သခင်ကြီးမှာ တောင်တန်းကရေသခင်မကြီးနဲ့ တွေ့နိုင်ဘို့ အစီအစဉ်နဲ့ ပြင်ဆင်မှုကလေးတွေ လိုနေသေးတယ် ပြီးတော့ သခင်မကြီးဆီက နောက်ထပ် အမိန့်တစ်ခုမရရှိသေးတော့ ဒီစခမ်းမှာဘဲ သခင်ကြီးအပန်းဖြေစောင့်ဆိုင်းတော်မူပါလို့ အကျွန်ုပ်နဲ့လျှောက်ပါရစေသခင်ကြီးရယ်”

ဘိုးအာဏာ၏ တွေ့ဆုံအရေးတွင် ပြင်ဆင်ရန်လိုခြင်း စသော စကားများကြောင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်အဘို့ အစဉ်းစားကြပ်နေပါတော့သည်။ ထိုနောက် သူ၏တပ်ဖွဲ့ဝင် ရဲမက်များအား လက်နက်တိုက်ချွတ်ခြင်း၊ ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်းများ စမ်းခြမ်းအဝတ်စောင်းများ လျှော်ဖွတ်ခြင်း စသည့် အနားယူရင်း ပြင်ဆင်မှုများကို ဆောင်ရွက်စေပါသည်။

အရှေ့အရပ်ဆီက နေကလည်း လှပကြည်နူးစတယ်ထွက်စံပါယ် နေချေပြီတကား၊ ကျေးငှက်များနှင့် ရေဝမ်းဘဲအုပ်များ၊ ဒင်ကြီးများတို့သည် မြစ်အတွင်း ရေသောက်ဆင်းကာ မောင်မယ်စုံ ပျော်မြူးကာ သံစာစာနှင့် ဘာသာမြည်ကျွေးလျက်....

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်အဘို့ နံနက်ခင်းလေ့ကျင့်ခန်းဆင်းနေသောရဲဘော်များကို လိုက်လံစစ်ဆေးရင်းရာသီဥတုသာယာမျှတသလောက် မအေးလွန်း မပူလွန်းသော တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီး၏စံနန်းတော်ဒေသနယ်မြေနှင့်တကွ တောတောင်များ၏သာယာပုံများကို တအံ့သြသြ ကြည့်ရှုရင်း တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးနှင့် စောခမ်းနွဲ့ဘို့၏အကြောင်းများကို စဉ်းစားနေခိုက်တွင်....

“နောင်-ဒိုင်း” ဟူသော စည်တော်သံများသည် မြစ်၏တောင်ဘက်စွယ်ဆီမှ ဆက်ကာဆက်ကာ ထွက်ပေါ်လာချေ၏။ လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းနေသောရဲဘော်များအဘို့စည်တော်သံများထွက်ပေါ်ရာ တောင်ဘက်ဆီသို့ကြည့်ကာ အချင်းချင်းဝေဘန်ကာ လှုပ်လှုပ် ရွရွပြစ်နေတော့၏။

ဘိုးအာဏာနှင့် စောခမ်းနွဲ့ဘို့နှစ်ဦးသားသည် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ တပ်စခမ်းချရာ ဒေသနှင့် အောက်မြို့တော် အမြည်ခံရကုတုမြို့သို့ မြင်းလှည်းယဉ်များ နှင့် ကူးချို သန်းချိုဖြင့် ရိက္ခာပို့ခြင်း၊ အလွှာပ သလွှာပ ဆွေးနွေးခြင်းများဖြင့် လိုလေ သေးမရှိတောင် ညှော်ခံကျွေးမွေးနေတော့သည်။ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်အဘို့ နာရီပိုင်းနှင့်မခြား တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးကို တွေ့ဆုံရေးအတွက်အရေးကြီးလာတော့၏။ စောင့်ဆိုင်းရသည်ကိုပင်ကြာရှည်လှသည်ဟု ယင်မြင်လာတော့၏။ ခရီးများစွာကွာခြားသော တောတောင်အထပ်ထပ်မှ ဖြတ်ကျော်ပြီး သက်ဦးဆန်ဖျား စွန့်စွန့်စားစား ယောက်ျားပုဂံမသော တောင်တန်း ကေရီ သခင်မကြီး၏ ကြိုင်တက်တော်ဖြစ်သူ သူ့အား ယခုလို မြင်ကွာဝေးနေရသော နေရာစခမ်း၌ ရပ်ဆိုင်းထားခြင်းအတွက် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်အဘို့ စိတ်မချမ်းမြေ့ စပြုလာပါတော့ပြီ။

မြင်းလှည်းလေးစီး ဆိုက်ကပ်လာသံကြားရပြီနောက် သစ်သီး

ပန်းမလဲများ၊ ဆန်ကောက်ညှင်းရိက္ခာများ၊ ငါးခြောက် အသား
ခြောက်ရိက္ခာများဖြင့် စောခမ်းနွဲ့နှင့် ရဲရွှေတော်များသည် မြင်
လှည်းယဉ်များပေါ်မှ ဆင်းသက်လာကြပြီး ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်း
ကျော်ဆီသို့ ဝင်ရောက်လာကြတော့၏။

“အစောကြီး နိုးနေပြီလားသခင်ကြီး.... နှမတော်ဖြင့် သခင်
ကြီးနဲ့ ရဲမက်တွေအတွက် စားနေရိက္ခာသစ်သီး၊ ပန်းမလဲတွေရွာပေး
စုဆောင်းပြီး ဆက်သရေးအတွက် တမနက်လုံး ဝါယမ ပြုခဲ့ရလို့
အခစားနောက်ကျကြောင်းပါ သခင်ကြီးရဲ့”

“စစ်သားဘဝဆိုတာ လုံးလဝီရိယရှိရမှာတဲ့ စောခမ်းနွဲ့ ဒါထက်
ရက္ခဗလတယောက် နေကောင်းရဲ့လား၊ ခုအထိ စိတ်ကောက် တူး
ဘဲလား၊ မိတ်ဆွေအဖြစ်နဲ့ ဆုံတွေ့ဘို့အသင့်ရှိကြောင်း အပြုတံခါး
ဖွင့်ထားကြောင်း စကားလက်ဆောင်ပါးလိုက်ပါ စောခမ်းနွဲ့ရယ်”

“ဪ... နောင်တော်သခင်ကြီးလားဘုရား၊ သူ့အချိန်နဲ့ သူ
ထားလိုက်ပါသခင်ကြီးရယ်၊ ခုအထိ နောင်တမရသေးဘူး၊ ဒါထက်
စောခမ်းနွဲ့ရဲ့သက်ပိုင်သခင်ကြီးရွှေမျက်နှာတော်ညို ဘာတလိုတော်
များမကျပါသလဲဘုရား- သခင်ကြီးရွှေစိတ်တော် ချမ်းမြေ့ မယ်ဆို
ရင် ဘုရားနှမ အသက်နဲ့ ခန္ဓာစုန့်လွှတ်ဘို့ အသင့်ရှိကြောင်းပါ သခင်
ကြီးရယ်”

နောက်ပါ ရဲရွှေတော်များသည် မိမိတို့လက်ဆောင်းပစ္စည်းများ
ကို ဗိုလ်ညွှန်ခမောင်တို့ဆီသို့အပ်ရန်အတွက် ရိက္ခာဌာနဆီသို့ထွက်ခွာ
သွားကြပါသည်။ အမှန်မှာ ပရိယာယ်ကြွယ်ကြွယ်နှင့် သူတို့သခင်မ၏
စိတ်တော်ကို ရိပ်မိကြသည့် ကျွန်မ များပြီပြီ ရှောင်ဖယ် ပေးကာ
ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်နှင့် စောခမ်းနွဲ့တို့အဘို့ ကျွတ်လပ်မှုကိုဖန်
တီးပေးခြင်းသာဖြစ်ပေ၏။

“ဒါထက် အဘိုးအာဏာကိုမမြင်ပါကလား- စောခမ်းနွဲ့ မြို့တွင်း
မှာ ဘာတွေလုပ်နေသလဲ ခါတိုင်းလာနေကြအချိန်ဘဲ”

“မှန်လှပါ... အထက်မြို့တော်ကို အရေးတကြီး အမိန့်ကြောင့်
ထက်ရောက် သွားရပါကြောင်းကို သခင်ကြီးထံပါးသို့ ဘုရားနှမ
ထံတော်ဦးတင်ရန် တာဝန် ပေးအပ်ခဲ့ပါကြောင်းပါ သခင်ကြီး....၊

“အဘိုးမရှိပေမဲ့ သခင်ကြီးဘုရား အလိုဆန္ဒရှိသမျှကို အမိန့်ချ
မှတ်ထင်ပဲ တယ်ဘုရား”

မြစ်၏တောင်ဘက်ဆီမှ လေပြေကလေး လေအေးကလေး တ
မျက်သုတ်လိုက်သည့်တပြိုင်နက်ထဲ ကြိုင်လှိုင် နေသော အမေ့နဲ့
မမျိုးသည် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏နှာခေါင်းဝဆီသို့ လျင်မြန်
လှသောအချိန်နှင့် ဝင်ရောက်လာတော့၏။ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်း
ကျော်အဘို့ ဤကဲ့သို့ နှစ်လိုဘွယ်ရာ၊ ကြည်လင်ထက်မျက်သော အ
မေ့နဲ့ မျိုးကိုမရှုရှိုက်မတွေကြဲဘူးကြောင်းကိုစဉ်းစားမိရင်အမေ့
နဲ့ များကား ကြိုင်လှိုင်သည်ဆက် ကြိုင်လာတော့၏။

သူ၏အနီး၌ ပဆစ်ဒူးတုပ်နှင့် နှစ်လိုဘွယ်ရာ ခုစားနေသော
အောက်မြို့တော်အာဏာရှင် ရက္ခဗလ၏နှမတော် ပညာရှင်စော
မိသို့အဘို့ မသိမသာမျက်နှာကလေးဝယ်စပြုလာပါတော့၏။ သူမ
၏စိတ်မှာလည်းတလှုပ်လှုပ်တရွရွ တစုံတရာရွတ်ဆိုနေကြောင်းကို
ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်က ရိပ်မိလိုက်ပါသည်။

“ပွေးလှချီလား စောခမ်းနွဲ့ ဒီအမေ့နဲ့ မျိုးကို တခါမူမရှုမိဘူး
ပါဘူး၊ ဘယ်နှယ်... ဘာပန်းတွေလဲ စောခမ်းနွဲ့ရယ်”

ထက်ပြင်းကလေးတချက်ချကာ စောခမ်းနွဲ့သည်

“နောက်တော့ သိပါလိမ့်မယ် သခင်ကြီးရယ်၊ ဒီအမေ့နဲ့ သူ
သခင်ကြီး တန်းတန်းစွဲ မြတ်နိုးတော်မူနေတဲ့ ဘုန်းရှင်-ကံရှင် ပါရမီ
တော်တန်းကေရီသခင်ကြီးဆီက သခင်ကြီးထံတော် မှောက်ကို

သခင်မကြီး ခုစားရန်ဆန္ဒရှိကြောင်း တမန်တော် လွှတ်လိုက်ခြင်း ပါဘဲ”

“ဪ...ဒီလိုလား စောခမ်းနွဲ့၊ အမွှေးနံ့နဲ့ သတိရ-အမှတ်ရ ကြောင်း သတင်းပို့ တဲ့နည်းကိုး၊ လူချင်းကော ဘယ်တော့တွေ့ရပါ မလဲဘဲ စောခမ်းနွဲ့ရယ်၊ စောင့်ရတဲ့ရက်တွေကကြာလေ”

ငြီးတွားသည့်အသံဖြင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်က လွှတ်ကနဲ ပြောလိုက်ရာ...

“ဘုရားနုမ ဒီကိစ္စကိုမစွမ်းဆောင်နိုင်ပါ သခင်ကြီး... တောင်ပေါ် သခင်မကြီးရဲ့ အမိန့်အာဏာဩဇာအောက်မှာ ဘုရားနုမတို့ အားလုံးနာခံနေရတဲ့ဘဝပါ သခင်ကြီးရယ်...၊ တခုတော့ ကြိုတင် သတိပေး တင်လျှောက်ထားပါရစေ သခင်ကြီးရယ်၊ ဘုရားနုမဘက် ပါအောင် သွေးဆောင်တော်မူသည်ကို ရွှေစိတ်တော် မညိုညင်ဘဲ ကြိုတင်လျှောက်ပါရစေ...တကယ်လို့ သခင်ကြီးနဲ့ တောင်တန်း ကေရီသခင်မကြီးတို့ ဖူးတွေ့ကြသော်လဲ သခင်ကြီးရဲ့ စိတ်ချမ်းသာ မှုနဲ့ စိတ်ဆန္ဒဟာ ပြည့်ဝနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး သခင်ကြီးဘုရား”

တလုံးချင်း စောခမ်းနွဲ့က အဓိပ္ပါယ်ပါပါနှင့် စကားသံ ခတ်ဝဲဝဲ ကလေးဖြင့် လျှောက်ထားလိုက်ပါသည်။

“ဆိုစမ်းပါအုံး စောခမ်းနွဲ့...ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း- စောခမ်းနွဲ့ဟာ ဘဝတလျှောက်လုံးက ပါရမီဖြည့်ဘက်၊ ဆုတောင်းဘက်ဆိုရင် ပွင့် ပွင့် လင်းလင်း ပြောစမ်းပါကွယ်... အစ, အလယ်, အဆုံး သိပ်မ ဖေလား ဟင်...”

အင်မတန် သိလိုသောဆန္ဒဖြင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် မေးလိုက်ပါသည်။

စောခမ်းနွဲ့သည် သူမ၏ကတ္တီပါအနီရောင်ခြုံလွှာကို မသိမသာ ပြောလိုက်ပြီး၊ သူမ၏ ဖွင့်ဖြိုးလှပလှသော နိမ့်တု-ပြင်တု ရွှေရောင်

ရံပေါ်မှာ ထူးဆန်းလှပသည့် နီရဲလှသောပတ္တမြားကို ညာလက် ချောင်းကလေးများဖြင့်ဆုပ် ကိုင်ကာ မျက်စေ့ အသာမှိတ်ရင်း တစ် တယောက်၏ အမိန့်ကို နာခံနေပုံတွေ့ရပေသည်။ ပြီးမှ အနည်းငယ် ပြန်လှည့်နေသောမျက်နှာကလေးဖြင့်...

“အမှန်တရားကိုတော့ပြောရမှာဘဲလေ... ဆုပ်နဲ့ရွယ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ပါရမီဖြည့်ဘက်ကိုတွေ့မိမှဖြင့် အတွင်းရေးတွေ အမှန်အတိုင်း ရဲရဲ ပြောရုံနဲ့ လျှောက်တင်ပြီး ကြိုတင်သတိပေးထားရမှာဘဲ၊ အန္တရာယ်နဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို စောခမ်းနွဲ့ရဲ့ အသက်ထက် မြတ်နိုးယူယတ် ချစ်သူ သခင်ကြီးအတွက် အဆင်သင့်ရှိလိုက်ပါတယ်”

တကိုယ်ထည်းပြောဆိုလိုက်ပြီးနောက်...

“သခင်ကြီးဟာ မကြာခင်ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ဟောဟိုမှာ တွေ့ မြင်နေရတဲ့ တောင်တန်းပေါ်ကိုတက်ရလိမ့်မယ်၊ အင်မတန် အရေး ကြီးပါဘယ် သခင်ကြီးရယ် ...အောက်မြို့တော်က လူတွေဟာ အဲဒီ တောင်တန်းကြီးကို နေ့တိုင်းမြင်တွေ့နေရသလောက် တောင်ပေါ် တက်ဖို့မပြောနဲ့ ဟောဟိုကတံတားထိပ်ကို ခြေစုံမရပ်ရဲဘူး၊ အထက် မြို့တော်ရဲ့ အာဏာပိုင် တယောက်ယောက်ဆီက အမိန့်အာဏာတစ် တရာ မရှိခဲ့ရင်”

“ဒီလောက်တောင်မှဘဲလား စောခမ်းနွဲ့၊ ဘာတွေ ကြောံစရာ မရှိလဲ... အဆိတ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောစမ်းပါဗျာ”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် သိလိုစောဖြင့် စောခမ်းနွဲ့၏ လှပကျော့ရှင်းနေသည့် မျက်နှာကလေးကိုငေးကြည့်ရင်း ဆိုက်တိုက် မေးလိုက်သည်တိုင်...

စောခမ်းနွဲ့ အဘို့ ချက်ခြင်းဖြေကြားရန် ပါးစပ်ကလေးကို ဟ

လိုက်ပြီးမှ...

“အင်... ”ကနဲ ဖြစ်သွားပြီး...

“အို...မပြောဝန့်ပါဘူးလေ...ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး သခင်ကြီး... ခုလောက်ပြောမိတာတောင်လွန်လှပြီ၊ နေရင်း-ထိုင်ရင်း ဒဏ်သင့်နေ ပါလိမ့်မယ်၊ ဘုရား နှမကို ချစ်သနားရင် ရှေ့ဆက်ပြီး ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ မမေးပါနဲ့ သခင်ကြီးရယ်၊ တောင်ပေါ်ရောက်တဲ့ အခါသာ ဘုရားနှမတော်ကို မေ့လျော့နေရင်ဖြင့်”

“နေပါအုံးစောခမ်းနွဲ့ရယ်၊ တောင်ပေါ်သခင်မကြီးက တကယ် လှလို့လား”

“ရောက်တော့သိပါလိမ့်မယ် သခင်ကြီး...ရက္ခဗလ နောင်တော် ကြီးဟာ တခါက မျက်စေ့တမှိတ်-လျှပ်တပျက် တွေလိုက်ရတာနဲ့ တန်းတန်းစွဲရူးနေခဲ့တာ ဘုရား...၊ ပြီးတော့ သခင်ကြီးနဲ့ ဆိုတော့ အင်းလေး၊ ဘုရားနှမလိုတဲတောင်ပေါ် သခင်မကြီးနဲ့ ဆုတောင်းဘက် ပါရမီပြည့်ဘက်ခြင်း ဆိုတော့ ဘုရားနှမဖြင့် ချွေရင်လေးလှချိရဲ့... သခင်ကြီးရယ်”

ဖြူဖွေးနုထုတ်နေသော ပါးပြင်မို့ မို့ ကလေးများ ပေါ်၌ ပုလဲ မျက်ရည် ဥကလေး တွေသည် လိမ့်ကာလိမ့်ကာ စီးဆင်းလာသည့် အဖြစ်ကို ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် စိတ်ထိခိုက်စွာဖြင့် ကြည့် ရှုနေရာမှ...

“တကယ်တော့ဟာ စောခမ်းနွဲ့ရဲ့ ကျေးဇူးတွေကို အောင်မင်း ကျော် မမေ့တတ်ပါဘူးလေ၊ ဝမ်းနည်းမနေစမ်းပါနဲ့ စောခမ်းနွဲ့ ဆုတောင်းဘက်မှန်ရင် ကြားကဘယ်သူပျက်လို့ ရမှာလဲ၊ အားမငယ် စမ်းပါနဲ့ ကွယ်”

ကရုဏာသံများဖြင့်အားပေးလိုက်မှ စောခမ်းနွဲ့သည် မျက်ရည်စ ဓာလေးများ ဆည်နိုင်ပါတော့သည်။

“ဒီလေခဲတောင်မှတ်လှသလား တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီး ဟာ”

အနည်းငယ်ရယ်မောသံကလေးနှင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော် က မေးလိုက်သည်တွင်--

“မကြာခင် တော့ရတော့မှာပါ သခင်ကြီးရယ်၊ သခင်မကြီးလဲ သခင်ကြီးကို နေ့စဉ်ရက်ဆက်စောင့်နေရှာတာ လည်ပင်းတွေ ကိုး တောင်ကျော် ရှည်လောက်ပေပြီပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သခင်ကြီးဟာ... လူသားတွေရရှိခံစားရမဲ့ အချစ်ရဲ့ သူခါ အိမ်ထောင် သူခါကိုတော့ ခံစားနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူးဆိုတာ ကြိုတင် သတိပေးလိုက်ပါရစေ... သခင်ကြီးရယ်”

“ဘယ်လိုလဲ စောခမ်းနွဲ့၊ ထားကြပါစို့ ယောကြီးနဲ့ မိန်းမ ချစ်ကြိုက်ကြပြီဆိုရင် ဘာပြဿနာပေါ်စရာရှိသေးသလဲ၊ တယုဘယ ပိုက်ထွေးပြီး ချစ်ရေးစုံညီနဲ့ တိုင်းပြည်နဲ့ ဟပ်မတော်အဘက်တအား တက်စေမဲ့ သားသမီးအာဇာနည်အား မွေးကြ-ဖန်တီးကြသို့မဟုတ် လား”

လူမျိုးနှင့် တိုင်းပြည်အပေါ်၌ သံယောဇဉ်ကြီးမားနေသူ ဗိုလ် ကြီး အောင်မင်းကျော်က သူ၏လိုရင်းဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်ပြောကြား လိုက်ရာ...

“ဪ... သခင်ကြီး-သခင်ကြီး... အတွင်းရေးတွေဘာမှမသိရှာ ပါကလား၊ သခင်ကြီးအင်မတန်မြတ်နိုးလှတဲ့ ဟောဟို...တောင် ပေါ်က အသက်ပေါင်း နှစ်ပေါင်း ရာနဲ့ ချီပြီး ကြီးပြင်းနေတဲ့ တောင်ပေါ်သခင်မကြီးဟာ လူမဟုတ်ဘူး သခင်ကြီးရယ်”

“ဟင်... ဘယ်နဲ့ လူမဟုတ်ဘူးလဲ-စောခမ်းနွဲ့”
“ရုတ်တရက် တုလှုပ်သွားသောအသံကြီးဖြင့် ဗိုလ်ကြီး အောင် မင်းကျော်က အရေးတကြီးမေးမြန်းလိုက်ပါတယ်။

“တောင်ပေါ်သခင်မကြီးဟာ သခင်ကြီးနဲ့ ဘုရားနှမတို့လို လူ မဟုတ်ဘူးသခင်ကြီး... သခင်မကြီးက ‘လူတမျိုး’ ဘုရား၊ သွေးချင်း

သားချင်း စိတ်ခါတ်ချင်း သခင်ကြီးတို့လို ဘုရားနုမတို့လို တူညီတဲ့ လူစစ်စစ်မဟုတ်တော့ဘူးသခင်ကြီးရဲ့၊ မျက်လုံးအကြည့်ဒဏ်ချက်ကို ရင်မဆိုင်ရဲဘူး၊ ပြီးတော့ သခင်မကြီးအနားကို သုံးလှမ်းလေးလှမ်း ထက်ပိုပြီး မကပ်နိုင်ဘူး”

“ဟော့ဗျာ”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် အလွန်အမင်းအံ့ဩသော မျက်နှာကြီးဖြင့် စောခမ်းနွဲ့၏မျက်နှာကိုကြည့်ကာ....

“ဟုတ်ရဲ့လားစောခမ်းနွဲ့ရဲ့၊ ဒါနဲ့ ဒီလောက်အသက်ရှည်နေတာ ရောဟုတ်ရဲ့၊ လား၊ အောင်မင်းကျော်တို့ မြေပြန့်မှာဆိုရင် အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်ရင် ကြည့်မကောင်းအောင် ရုပ်ပျက်နေပြီး သတိလက်လွတ်ပြီး သူငယ်ပြန်နေပြီ၊ အစဉ်းစားရကြပ်လှချိရဲ့၊ နော်၊ စောခမ်းနွဲ့ပြောတာ အမှန်အတိုင်းဘဲလား.... မုသားမပါဘူးလား ဟယ်”

ဆက်တိုက်မေးခွန်းတွေကို တချိုးတခုဆင့်ကာ ထုတ်လိုက်ပါသည်။

“ဘုရားနုမလျှောက်တင်နေတာဟာ မုသားတခုမှ မသုံးဝန်ပါဘုရား၊ ပြီးတော့ ဘုရားနုမလျှောက်တင်ပါရစေ၊ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် တဏှာပေမ မကင်းနိုင်ကြဘူးလို့ ဆိုကြပါတယ်၊ ချစ်ကြ ကြိုက်ကြ-မြတ်နိုးစုံမက်ပြီး အချစ်ရဲ့ သူ့ကိုလည်းကောင်း၊ အိမ်ထောင်ရဲ့ ချမ်းသာမှုကို ကာယကံမြောက် ခံစားရရှိခွင့်ရှိစမြဲပါ သခင်ကြီး.... ဘုရားနုမဟာ သခင်ကြီးရဲ့ ပါရမီဖြည့်ဘက်ပြီပြီ ရဲ့၊ ရင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ မနုဿလူသားစစ်စစ်တွေရဲ့ သဘာဝကို လျှောက်တင်ခြင်းအတွက် ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ သခင်ကြီးရယ်.... တောင်ပေါ် သခင်ကြီးရဲ့ အနေနဲ့ ဆိုရင် သခင်ကြီးဘဝဟာ မြင်ယုံသာမြင်ရ-မကြင်ရမောင်ကိုဘဝနဲ့ အကြီးအကျယ် စိတ်သောက ကာမဆန္ဒနိဝေဒနှင့် တွေ့ရမှာမုချပါတဲ့၊ ဒါကြောင့် ပညာရှိသတိဖြစ်ခဲ့ အခြေအနေမျိုးမရောက်အောင်

ကင်မတန်ကြီးမားတဲ့ ဘုန်းရှင်ကံရှင်ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ကာယအိန္ဒြေကို မပျက်စီးလေရအောင် ကြိုတင်ပြီး ပါရမီဖြည့်ဘက်အမှန်ပြီပြီဘုရားနုမလျှောက်တင်ခြင်းဖြစ်ပါဇာယ်ဘုရား.... ဒါကြောင့် တောင်ပေါ်ကိုတက်ဘို့စိတ်အာရုံကလွဲပြီး လူချင်းမတူ သဘာဝ ချင်း မဆက်စပ်နိုင်တဲ့ တောင်ပေါ်သခင်ကြီးအပေါ် မေတ္တာအာရုံကို အချိန်မလွန်ပြီး စိတ်သောကမရောက်မှီကဖြတ်ပြီး သွေးခြင်းသားခြင်းညီတဲ့ ဘုရားနုမနဲ့ ဟောဒီအောက်မြို့တော်မှ ကာယသုခ စုံစုံလင်လင်နဲ့ ထီးနန်း အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်တော်မူပါ သခင်ကြီးရယ်၊ လူထဲကနေပြီး စူးဆက်ဆန်မှုနဲ့ လူသားတွေ နယ်နယ်မှာဘဲ စံပါယ်တော်မူပါ သခင်ကြီး”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်အဘို့ အကြီးအကျယ် အစဉ်း စားရကြပ်နေပါ တော့ပြီ၊ စောခမ်းနွဲ့ပြောပြချက်အတိုင်းဆိုလျှင် ချစ်မြတ်နိုး ယူယူမှုအခြေခံသော အိမ်ထောင်သုခအချစ်၏ အရသာကိုဖြည့်ပျက်ဘို့ ဝေးစွာ သူ့ တသက်လုံးစောင့်စား မျှော်လင့်ခဲ့သော တောင်တန်း ကေဂိုသခင်မကြီး၏ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ဘို့ပင် မစဉ်းစားဝန်ထောင် အခြေအနေဆိုးနေကြောင်းကို အဖြေပေါ်လာတော့၏။

“သခင်ကြီးအလိုရှိအင်တဲ့ သခင်ကြီးသွေးသားအာဇာနည်တွေကို ဘုရားနုမတော်အနေနဲ့ ‘လူချင်း စိတ်ချင်းတူကြသမို့’ သခင်ကြီး စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေပါမယ်၊ ပြီးတော့ ဘုရားနုမတို့တိုင်းပြည်မှာ.... စုစုပေါင်းရတနာတွေဟာ သခင်ကြီးသဘောတော်တိုင်း ကြို မားတောင့်တင်းတဲ့ လက်နက်နိုင်ငံတနိုင်ငံ ဖည်းသောင်းပြီး သခင်ကြီးနဲ့ ဘုရားနုမတို့ဟာ အရှေ့တလွှားမှာ ကေရာဇ်ဘုရင်တဆူအနေနဲ့ နေနဲ့ လူရဲ့ မြဲလို့ အသရေလင်းနိုင်ပါတယ်သခင်ကြီးရယ်....၊ ရွှေဥာဏ်ရှင်ပြီ စဉ်းစားချင့်ချိန်တော်မူပါ”

“စောခမ်းနွဲ့ပြောတဲ့အတိုင်းအမှန်ဘဲနော်....ခက်တာက အောင်

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်အဘို့ မည်သို့မည်ပုံ ပြောဆိုလုပ်ကိုင် ရမည်ကို ခေါင်းထဲမှပေးထွက်နိုင်အောင်အံ့အားသင့်နေစဉ်တွင်

“စောခမ်းနွဲ့ နှင့်သိတဲ့ ပညာလောက်ကို နှင့်ကဟုတ်လှပြီ မှန်လှ ပြီ ထင်သလောက် သခင်မကြီး အကြောင်းရင်း ပညာရပ်ကို တစုံ တရာ နှင့်မသိဘဲ၊ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော် မြတ်ဟောကြားတော် မူတဲ့ တရားတော်နဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီး အောက်လမ်းပညာ၊ စုံးပညာလို့ စွပ်စွဲ တာဟာ စောခမ်းနွဲ့ မှားမယ်နော်... ကြပ်ကြပ် သတိထားပေတော့။ နှင့်ဟာ... တကရာမျက်စေ့ တခုထည်းသာ မောင်တော် သခင်ကြီးရဲ့ ချစ်ကြွေကို ရယူလိုမှုအတွက် အကုသိုလ် ပရောဂဒေတို့နဲ့ မှုသား ပရိယာယ်သုံးခြင်းဟာ အင်မတန် အပြစ်ကြီးလှပြီ၊ ငါ၏ပညာရပ် ကား မောင်တော်သခင်ကြီး မကြာခင်ကိုယ်တွေ့ မျက်မြင် သိရပေ လိမ့်မယ်၊ နှင့်ရဲ့ ပညာရပ်ကား ဗုဒ္ဓတရားတော်ကို လွန်ဆန်သော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူဆန်သော အောက်နယ်စုံးပရောဂဒေတို့ ပညာရပ်တွေ ဆိုတာ နှင့်ဝန်ခံရလိမ့်မယ်၊ ကိုင်း... ခုအချိန်ကစပြီး နှင့်ကို အပြစ် ပေးတဲ့အနေနဲ့ မောင်တော်သခင်ကြီးရဲ့ အပါးက ထွက်သွားပေ တော့... ဒါဟာ တောင်ပေါ် သခင်မကြီးရဲ့ အမိန့်”

စောခမ်းနွဲ့သည် တုလှုပ်နေသော မျက်နှာကလေးဖြင့် တောင် တန်း ကေရီသခင်မကြီး၏ အမိန့်သံ ဆုံးသည်နှင့် တပြိုင်နက်ထည်း အပြင်သို့ထွက်ခွာသွားရန် ထိုင်ရာမှအထတင် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်း ကျော်သည် စိတ်မကောင်းသည်တို့ကို အာဏာခြင်းဘက်က အပြင် သို့ထွက်သွားရန်ထလိုက်သည့်စောခမ်းနွဲ့၏လက်ကိုဆွဲကာ မသွားရန် တားဆီးမည်အပြုဖြင့် သူ၏ညာလက်ကိုဆန့်တန်လိုက်ရာ စောခမ်းနွဲ့ ဆီသို့ လက်ဆန့်တန်း၍ မရသကဲ့သို့ စောခမ်းနွဲ့၏ကိုယ်မှာလည်း တစုံ တယောက်က ဆွဲကာပတ်ထုတ်လိုက်သလို ချာကနဲ ယာယီ တဲအပြင် ဘက်သို့ လွင့်ပါသွားပါတော့သည်။

“မောင်တော်သခင်ကြီး တွေဝေသောစိတ်နှလုံးဖြင့်နေခြင်းလက် မောင်တော်ဘုရား လုပ်နေကြ ကိုင်နေကြ သမထလုပ်ငန်းကို ခု- အချိန်ကစပြီးကျင့်သုံးဘို့ တောင်တန်းကေရီသခင်မ လျှောက်ထား ပန်ကြားအပ်ပါတယ်၊ အစစ်နဲ့ အတုဟာ ဘယ်ဒင်းကမှန်တယ်-မှား တယ် ဆိုတာ ဆုကြီးပန် မောင်တော် သခင်ကြီးကိုယ်တိုင် မကြာ မတင်ကာလမှာ ရွှေဉာဏ်ရင့်သန်စွာနဲ့ ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါ လိမ့်မယ်... စိုးရိမ်ကြောင့်ကြတော်မမူပါနဲ့။”

ဤတွင် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် သတိကောင်းသူပြီပြီ၊ ချက်ခြင်းပင်....

“ခုတင်က စောခမ်းနွဲ့ ပြောတဲ့ လူတမျိုးဆိုတာဟုတ်သလား... သခင်မ၊ မောင်တော်ဟာ သခင်မကြီးကို ဖူးတွေ့ချင်လှပြီ... အမြန် စီစဉ်စေလိုတယ်”

“သခင်ဘုရားကျေနပ်အောင် ရွှေစိတ်တော်ဖူးတွေ့ကြဘို့ ဘုရား နှမတော် စီစဉ်နေပါပြီ၊ ဘိုးအဇာဏာ မကြာခင် ဆိုက်ရောက်လာပါ လိမ့်မယ်၊ ရွှေနားဆင်တော်မူပါ သခင်ကြီးဘုရား၊ မတူရင်တူအောင် ကျိုးပမ်းရင်း ယောက်ျားကောင်းဆုကြီးပန် ပါရမီဖြည့်ဘက်မှန်တဲ့ သခင်ကြီးအဘို့မလွဲမသွေ သခင်ကြီးနဲ့ ဘုရားနှမဘဝမကွာ စိတ်ချင်း လူချင်း သွေချင်းစုံညီစွာနဲ့ ပေါင်းဖက်ပြီး နိဗ္ဗာန်ရွှေပြည်တူညီလှမ်း တက်နိုင်ပါတယ် သခင်ကြီးဘုရား...၊ ရွှေစိတ်တော် ငြိုငြင်တော်မမူ ပါနဲ့ သခင်ကြီး၊ အပြစ်တင်လဲမစောတမ်း၊ အချိုးမမ်းလဲအရင်မလို တမ်း ပညာမျက်စေ့ ဉာဏ်ရွှေနားနဲ့ စေစားတော်မူပါ သခင်ကြီး ဘုရား၊ နှစ်ကိုယ်တူပျော်မြန်းဘို့အရေး မျှော်တွေးပါ သခင်ဘုရား”

တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီး၏ လျှောက်ထားချက် အသံမှာ ညှင်းပျောင်းသာယာလှသော ဆွဲဆောင်မှုအပြည့် အသံမျိုးအဖြစ် ပြီးဆုံးသွားပါတော့သည်။

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်အဘို့ သူ့ ရှေ့ကလတွင်လုပ်ဆောင်ရမည့် အရေးအခင်းများကြောင့် နက်နက်နဲနဲစဉ်းစားနေမိပါသည်။ သို့၏ငယ်စဉ်က ကျင့်ဝတ်တပါးဖြစ်ခဲ့သော သမထလုပ်ငန်းစဉ်များ အပြင်းအထန် ဆက်လက်ကျင့်ဆောင်ရန် အတွက် သူ၏ချစ်သက်မှုး တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကိုလည်း ကျေးဇူး တင်မိပေ၏။

မတူလျှင် တူအောင် ကျိုးစားရမည်ဟူသော သခင်မကြီး၏ အားပေးချက်မှာလည်း သူ့ အဘို့ အင်မတန် ရှင်လန်းစေသည့် အားဆေးတခွက်လည်းဖြစ်ပေ၏။ ထိုနောက် သူသည် ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြင့် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခွာ နှင်ထုတ်ခြင်းခံရရှာသူ စောခမ်းနွဲ့ကို သတိရကာ အားပေးနှစ်သိမ့်ခြင်း ပြုလုပ်ရန်အတွက် ဟဲတပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

မြစ်ရေယဉ် တသွင်သွင် စီးဆင်းနေလေသည်။ ဇင် ယော်ငှက် မောင်နှံတို့က တောင်ပံချင်းယှက်ကာ ဝဲကာ ပျံမြူးနေကြသည်။ ကမ်းခြေတလျှောက် မြန်ဖြူးညီညာသော သဲပြင် မှာလည်း တူစို မောင်မယ် ရွှေလက်ဆွဲ၍ အညောင်းပြေ လျှောက်စရာပင်။

မြစ်ဆိပ်အနီး ကျောက်တုံး တတုံးပေါ်၌ ထိုင်ကာ မျက်ရည် သုတ်နေရှာသူ စောခမ်းနွဲ့ဆီသို့ ဗိုလ်ကြီး- အောင်မင်းကျော်သည် ခတ်သုတ်သုတ်ရောက်ရှိလာပြီး...

“စောခမ်းနွဲ့ ဘာလို့ ငိုနေရသလဲ...ငိုတာကို အောင်မင်းကျော် မနှစ်သက်ဘူး၊ ကဲ...လာပဲ။ စကားပြောရင်း ဟောဒီမြစ်ရေယဉ်ကို မှန်ကြည်သလိုကြည့်ပြီး အောင်မင်းကျော်နဲ့ ကြည့်နူးစမ်းပါ”

နှစ်သိမ့်လိုက်ပါသည်။

“ဪ... သခင်ကြီး-သခင်ကြီး...စောခမ်းနွဲ့ အပေါ် မေတ္တာ မပျယ်သေးဘဲကိုး၊ ဟောဒီမြစ်ရေယဉ်ကြည့်-ကြည့်ပြီး ဘုရားနှမဟာ

သခင်ကြီးကိုသတိရလွန်းလို့ ရွှေမျက်ရည် ယိုဆင်းခဲ့ရတာဟာ နှစ်ပေါင်း ကြာညောင်းခဲ့ပြီမို့ မြစ်ရေတွေနဲ့ ဘုရားနှမ ရွှေမျက်ရည် ဥတွေဟာ အမျှလောက်ပါဘဲသခင်ကြီးရယ်၊ မြစ်ကြီးဟာ သခင်ကြီးအပေါ် ဘုရားနှမ နေ့စဉ်နဲ့ အမျှ သတိရ လွှမ်းချင်တိုင်း ငိုပွဲဆင်ရတာကို သက်သေအဖြစ် တည်ခင်းပါရစေနော်”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်က လှက်ခတ်ခြင်း၊ လူတဖက်သား၏ စိတ်ကို ချက်ခြင်းပြောင်းလဲခြင်းဘက်၌ ခေသူမဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့်

“ဒီမှာ စောခမ်းနွဲ့...ဒီကရှေ့ အောင်မင်းကျော်ဆိုတဲ့ နံမည် သုံးမလား၊ ဒါမှမဟုတ် စောခမ်းနွဲ့နှစ်သက်တဲ့ သခင်ကြီးနံမည် သုံးရမလား၊ ကဲ...သခင်ကြီးကို ချစ်မြတ်နိုးရင် ပြုံး လိုက် စမ်းပါအုန်း စောခမ်းနွဲ့ရယ်”

“သခင်ကြီးဆိုတဲ့ ဘွဲ့အမည်တော်ကို ဘုရားနှမ ထာဝစဉ် ကြားပါရစေ သခင်ကြီးရယ်၊ ဟိုဘဝကလဲ သခင်ကြီး၊ ခုဘဝလဲ သခင်ကြီး ဘွဲ့အမည်တော်နာမ်စား၊ သုံးပါရစေဘုရား၊ ဒါထက် ဒီက ဘုရားနှမရဲ့ စိတ်ပူဆွေးမှုကို သခင်ကြီးက ရွှေဥာဏ်ရှင်ပြီပြီ ဖျောင်းဖျ လှည့်စားလိုက်တာဘဲ မဟုတ်လား၊ တတ်လဲ တတ်နိုင်ပါပေ သခင်ကြီးရယ်”

ဟင်းကနဲ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် သက်ပြင်း ချလိုက်ရပေ၏။ စောခမ်းနွဲ့အဘို့ သူ့ ထက်သာလွန်သော အကြောင်းအရာ တချက်ရှိပေ၏။ ထိုအကြောင်းအရာမှာ သာမန် ပုဂ္ဂိုလ် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ထက် စောခမ်းနွဲ့က လောကီ ပညာရပ်ဖြစ်သည့် အသိအကြားတွေ ရှိနေသည်ကြောင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ ဖေတွင်းမနောစိတ်ကိုနှိုက်ကာ မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့မြင်လိုက်ခြင်း

ကြောင့် မဆိုင်းမတူ စောခမ်းနွဲ့က ပွင့်လင်းစွာ ပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

“ဒါဖြင့် သခင်ကြီးပြောတဲ့ ပရိယာယ်မှသားမဟုတ်ဘဲ စိတ်ထဲ ကပါတယ်ဆိုတာ စောခမ်းနွဲ့ညှင်းနိုင်သေးသလားဟင်”

“သခင်ကြီးဘုရားရဲ့ စိတ်ရင်းနှလုံးသားကပြောတာမှန်ကြောင်း ပါသခင်ကြီး၊ စောခမ်းနွဲ့ ရွှေရင်အေးရပါပြီ”

ထိုအခိုက်တွင် စောခမ်းနွဲ့၏ ရံရွှေတော် နန်းနုသည် ရှမ်းဘာ သာဖြင့် အရေးတကြီး စောခမ်းနွဲ့သို့ ခတ်ဝေးဝေးမှ လျှောက် ထား လိုက်ရာ....

“အော”

ဟူ၍ပြန်၍ စောခမ်းနွဲ့ကဏူးလိုက်ပြီး....

“သခင်ကြီး-တောင်ပေါ်က အဘိုးအာဏာ ပြန်ရောက်လာလို့ သခင်ကြီးရော-ဘုရားနုမရော အခေါ် ရှိသတဲ့ မြန်မြန်ကြွမြန်းကြ ရအောင်”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် စောခမ်းနွဲ့၏ လက်တဖက်ကို ဆွဲကာ နှစ်ယောက်သား ဣန္ဒြေရရ တဲကလေးဆီသို့ပြန်လာခဲ့ကြပါ တော့သည်။ စောခမ်းနွဲ့အဘို့၌ သူမ၏သခင်ကြီးသည် သူမအပေါ် ၌ မရက်စက်နိုင်စွာဘဲ ကြင်နာသောအသံနှလုံးဖြင့် သူမကို လက်ခံ ဆက်ဆံနေခြင်းကြောင့် မြေကြီးတွင် ခြေချရမှန်းမသိတန်းအကြီး အကျယ်ဝမ်းမြောက်နေရှာတော့သည်။

သစ္စာဖော်စော် မေတ္တာတော်အနန္တပေမို့

လှပသော ရွှေကလပ်တပေါ်မှ စိုရွှန်းနေသော သစ်သီးတခိုင် ကို ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ကရုတစိုက် လေ့လာအကဲခတ်

နေပါသည်။ သစ်တော်သီးသုံးလုံးမှာလည်း မြင်လျှင် စားချင်စရာ အသွင်ကိုဆောင်နေတော့၏။ ထိုနောက် ရွှေကလပ်ကိုအသာ ဆွဲကာ ကရုတစိုက် တီးခေါက်လေ့လာကြည့်လိုက်ပြီး ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်း ကျော်သည်....

“ရွှေတော့ရွှေဘဲ ဗိုလ်ညွန့်မောင်”

“မှန်ပါသခင်ကြီး ရွှေမှာ သာမန်မနုဿလူတွေ သုံးစွဲနေတဲ့ ပရ ပိုက်ခေါက်ရွှေမျိုးမဟုတ်ပါ။ နာရဏီရွှေမျိုး ဖြစ်ပါကြောင်း အ ထက်မြှိုတော်ရှိ သခင်ကြီး၏ပါရမီပြည့်ဘက် တောင်တန်း-ကေရီ သခင်မကြီးကိုယ်တိုင် ရွှေလက်ဆောင်နဲ့ သခင်ကြီး တဦးတည်း ပဲ့ တော်တည်ဘို့ရာ အမိန့်တော်ပန်ကြားချက်နဲ့ အတူ ဘိုးအာဏာပြန် လည်ရောက်ရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

သူ့အင်မတန်ချစ်မြတ်နိုးနေရှာသော တောင်တန်း-ကေရီသခင်မကြီး ၏ ရွှေလက်ဆောင်တော်ဝယ်လေ့လာစီမံ လုပ်ဆောင်ဆက်သလိုက် သည့် ရွှေသစ်တော်သီး သုံးလုံးကို တစ်မိမိခွဲကြည့်ရင်း ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်အဘို့ ရင်တွင်း၌ တဒိတ်ဒိတ်ခနဲကာ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာရှိနေတော့သည်။

“သခင်ကြီး၏ ကြင်ဘက်တော် တောင်တန်း-ကေရီ သခင်မကြီးက အကျွန်အား တာဝန်ပေး အပ်လိုက်ကြောင်းပါဘုရား၊ သခင်ကြီး အဘို့ နဝင်္ဂသီလကိုးရက် သက်သတ်လွတ် သစ်သီးသစ်ရွက်စားတော် ခေါ်စေဘို့ဖြစ်ပါတယ်။ ထိုကာလကလွန်မြောက်ပြီးနောက် တောင် တန်း-ကေရီ သခင်မကြီးရှိရာ- အထက်ရွှေနန်းကို သခင်ကြီး ကြွမြန်း တော်မူလှည့်ပါလို့ သခင်မကြီးက ပန်ကြားလျှောက် တင်လိုက်ပါ တယ်”

“ဘယ်လိုလဲအဘိုး ဥပုသ်စောင့်တာနဲ့ သက်သတ်လွတ်စားကာ နဲ့ သစ်သီးသစ်ရွက် စားတာနဲ့ ဘယ်လိုခြားနားသလဲ၊ လျှေးတူး

ပြုပြီးရှင်းလင်းပါအုံးအဘိုးရယ်...၊ ကျွန်တော် ဥာဏ်မမှီတော့ ဘူး
ခင်ဗျာ”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် တောင်တန်း၊ ကေရီ သခင်မကြီး
၏ အမှာတော်စကားကို ပြန်လည်ဆွေးနွေးလိုက်ပါတော့သည်။

“သခင်ကြီးတုရားကို သခင်မကြီးက အမှာတော်ရှိခဲ့သလို သွေး
ချင်း ဓါတ်ချင်း မတူတူအောင် ကျိုးပန်းရေးအတွက်ပါ ကိုယ်တော်
ကြီး၊ ဘယ်လိုမှ သံသယစိတ်တွေမရှိပါနဲ့။ ဪ-သခင်ကြီး၊ သခင်
ကြီးဘဝကလေးခြားလိုက်ယုံနဲ့ မူလဇာတိစိတ်တွေမေ့ ပျောက်ပစ်
ခဲ့ရှာပြီကိုး၊ ဒါကြောင့် လောဘ-မောဟ-ဒေါသ အကုသိုလ်စိတ်
တွေဟာ တကဲကို မုန်းစရာပါလားသမီးရယ်”

“မှန်ပါတယ်အဘိုး...ဒါပေမဲ့ သခင်ကြီးဟာ မူလပဋ္ဌမအကြီး
မားဆုံးဓါတ်ခံရှိနေတော့ ပညာရပ်စခမ်းနဲ့ သမထလမ်းစဉ်ကိုကျိုး
စားလိုက်ယုံနဲ့ ယခင်ဘဝက တိမ်မြုပ်ခဲ့တဲ့ အသိဥာဏ်နဲ့ ပညာရပ်
တွေ မချရနိုင်စရာရှိပါလိမ့်မယ်”

“မှန်လိုက်လေသမီးရယ်...၊ ဒါထက် အဘိုး သမီးကို သတိပေး
လိုက်ပါရစေ၊ တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးက အမိန့်တော်ချမှတ်
တဲ့အထဲမှာ သမီးကိုပါ-တောင်နန်းပေါ် မပျက်မကွက်ဘက်ခဲရမယ်
လို့ အမှာတော်ရှိလိုက်တယ်ကွဲ့၊ နောက်တချက်ကတော့ ချစ်ရေး
ကြိုက်ရေးမှာ သဘာဝမှန်မှန်နဲ့ ပရိယာယ်မုသားကင်းစင်စွာနဲ့ လုပ်
ဆောင် ကျိုးပန်းကြဘို့ဘဲ၊ အထက်မြို့တော်ဒေသမှာဆိုရင် အဓိကအ
ရေးအကြီးဆုံးအချက်ကင်းပါးသိလမြဲဘို့နဲ့ သူ့ အသက်သွေးသား
ကင်းလွတ်ဘို့ဖြစ်တယ်၊ ပရိယာယ်မုသားအစ မသုံးရတဲ့ဌာနေနေ
သမီးတို့ အဘိုးတို့ မကင်းနိုင်ကြသေးတဲ့ တဏှာပေမစိတ်တွေ အ
ကြောင်းပြုပြီး အချစ်နဲ့ မေတ္တာ အနိုင်ရရေးအတွက် ပရိယာယ်
မုသား အသုံးမပြုကြစေဘို့ဘဲ၊ အထက်မြို့ရဲ့ပင်မဓါတ်ခံက သစ္စာ

အကြောင်းပြုပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ နေရာထူး နေရာမြတ်ဖြစ်ခဲ့တာက
တကြောင်း၊ ပြီးတော့ အထက်မြို့ဟော်ရဲ့ တာဝန်ခံပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီး
ဟာ သီလ သမာဓိအရာမှာ ထက်မြက်စွမ်းဆောင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်
ကြလို့ အလွန်ရှုံ့ ရှာမုန်းတီးဘွယ်ဖြစ်တဲ့ ပရိယာယ်မုသားမှန်သရွေ့
ကို နှုတ်ဝေက မပြောနဲ့ မနောက်မှာဘဲ မပေါ်ပေါက်ဘို့ ဒီကရွေ့
ဆင်ကျင့်သတိပြုပေတော့-မှတ်မိရဲ့ လားသမီးရယ်”

“မှတ်မိကြောင်းပါအဘိုး၊ အမှန်ကတော့ သမီးဟာ အလိမ္မာ
မပြည့်စုံတဲ့အရွယ်မှာ သခင်ကြီးကိုချစ်မြတ်နိုးတဲ့ စိတ်တွေက ဖုံးကာ
လို့ အမှန်တရားကို မမြင်မိဘဲ ပရိယာယ် မုသားသုံးမိခြင်းကို ခွင့်
လွတ်ပါလို့ ပန်ကြားလျှောက်ထားပါရစေအဘိုး၊ အထက်မြို့တော်
ကြီးကို လိုက်ပါရမယ်ဆိုတဲ့သတင်းဟာ သမီးအဘို့ အင်မတန်ဝမ်း
မြောက်ဂုဏ်ယူစရာ မင်္ဂလာသတင်းကြီးဖြစ်ပါကြောင်းပါ ဘိုးဘိုး
ရယ်”

တမန်ကြီးဘိုး အာဏာသည် ဆက်လက်၍ တည်ကြည်သောမျက်
နှာဖြင့်...

“ဆက်လက်အမိန့်ရှိရအုံးမယ်-၊ အထက်မြို့တော် သခင်မကြီးဆီ
အဘိုးခစားဝင်နေတုန်းက ဟောဒီသခင်ကြီးနဲ့ သမီးတို့ အချစ်ရေး
ကိစ္စ အချိအချဆွေးနွေးနေတာ အဘိုးတို့ အတိုင်းသားကြားနေရ
တယ်ကွဲ့၊ မယုံမရှိလေနဲ့ သမီးက သခင်ကြီးရဲ့ ဂတိသစ္စာကို အပိုင်
အနိုင်ယူရေးအတွက် လျှောက်ထားချက်တွေကို သခင်မကြီးကပြုံး
ပြုံးနားထောင်နေရှာတယ်၊ သခင်ကြီးရဲ့ မူလအတွင်းစိတ်ဓါတ်မှန်ကို
သိရတော့မယ်လို့ အမိန့်တော်ရှိပြီး သခင်ကြီးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် အ
ကွင်းသဘောကို သခင်မကြီးစောင့်ဆိုင်းရွှေ့နားဆင်နေခဲ့ကြတယ်။

မကြာခင်မှာဘဲ...
“ယောက်ျားပြီသတဲ့လူတယောက်ရယ်၊ လူမှန်းသိခါးက ယုံ

စိတ်အဆင့်- ပညာအဆင့်ကို မုချပြန်ရမှာဘဲလေ...ကိုင်း...ခုတော့ စကားအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပေါက်ရောက်အောင်တော့ တတ်သမျှ-စွမ်းအား ရှိသမျှ ရှင်းလင်းလျှောက်တင်ပါရစေ သခင်ကြီးရယ်”

“အကျွန်တို့ အထက် မြို့တော်သားတွေနဲ့ သာမန် မနုဿ လူ သားတွေ ခြားနားချက်က အဟာရလဲတဋ္ဌာနဖြစ်တော့တယ် သခင် ကြီး၊ အဓိကအ ရေးအကြီးဆုံးက ‘အသား’ ဖြစ်တယ်၊ အကျွန်တို့ အထက်မြို့တော်သားတွေဟာ သူများအသွေးအသားဆိုရင် အနံ့ ပင် မခံနိုင်စွမ်းရှိတော့တယ်၊ အထက်မြို့တော်သားတွေဟာ တော်တော် များများပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေအဘို့ သစ်သီးဝလံသာ မှီဝဲပြီးနေထိုင်လေ့ ရှိတယ်၊ ဒါဟာ အဟာရအနေနဲ့ ခြားနားချက်ဘဲ”

ဤတွင် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် လောကဓါတ် ပညာ အခြေခံကို လေ့လာထားသူပြီပြီ ခေတ်ရှေ့ပြေးလိုက်နေသော လူ ရွယ် ပြီပြီ။

“အသားစားတာနဲ့ သစ်သီးသစ်ရွက်စားတာ ဘယ်ဒင်းက ကျန်း မာရေး ပြည့်စုံသလဲ အဘိုး၊ အသားမှာ မနုဿလူသားတွေကို အင် အား ပြည့်စုံစေတဲ့ အားဓါတ်တွေ၊ သံ ဓါတ် တွေ ရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဝေဖန်ချင်သလဲ အဘိုး”

“ရသာတဏှာကိုအလိုလိုက်ပြီး ရုတ်တရက်ကြည့်ရဘော့ အသား ဟာ စားသုံးလို ကောင်းသလိုလိုရှိပါတယ်၊ သို့ပေမဲ့... အသားဟာ မနုဿ လူသားတွေရဲ့ အသက်ရှည်ရေးနဲ့ ကျန်းမာရေးကို အဓိက ဖျက်ဆီးပစ်တဲ့ အဟာရဆိုရင် သခင်ကြီးငြင်းနိုင်ပါ့မလား၊ ဥပမာ တခု တင်ပြအစီရင်ခံပါရစေ သခင်ကြီး”

“ဟောဒီ သံပြင်ပူပူပေါ်မှာ ဘူးစင်က ဘူးသီးရင့်ရင့်တလုံးကို ဆွတ်ခူးချထားပြီးတော့ ကြက်ကြီးရင့်ရင့်တကောင်ကို သုတ်သင်ပြီး ချထား၊ ကိုင်း...ဘယ်သူက အရင်ပုတ်မလဲ၊ ဘယ်ဒင်းက ကြာကြာ

ခံနိုင်စွမ်းရှိမလဲ၊ အသားကအရင်ပုတ်သိုးမှာလား၊ ဘူးသီးကပုတ်သိုး မှာလား သခင်ကြီး၊ အမိန့်ခတ်ချမှတ်တော်မူပါ”

“ကြက်ကပုတ်မှာဘဲ အဘိုး”
ပွင့်လင်းစွာဖြင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်က ဖြေကြားလိုက် သည့်တွင်...

“မှန်တယ် သခင်ကြီး၊ ဤနည်းအတိုင်းဘဲ အသားစားသူ၊ မှီဝဲသူ တို့ဟာ သစ်သီးသစ်ရွက်စားသုံးသူထက် ပျက်စီးခြင်းသင်္ခါရသဘော တရားကို ရှေ့ဦးစွာတွေ့ကြုံရခြင်းဖြစ်တော့မယ် သခင်ကြီး၊ အကျိုး အကြောင်းကာ လူသတ္တဝါ သက်ရှိတို့မည်သည် အသက်ရှင်ရေးမှာ ကံ စိတ်-ဥတု အဟာရအပေါ်၌ တည်နေတော့သည် ဆိုကြောင်းကို လဲ အဟာရပေးပါးကိုအကြောင်းပြုကာ မနုဿလူသားတွေ စားသုံး နေတော့ အဟာရပေါ်၌လဲ အကောင်း အဆိုး အမြတ်တွက်ကာ လူသားတွေရဲ့ ကျန်းမာရေး၊ အသက် ရှင်ရေးဟာ တည်နေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် အဘိုးရယ်...အသားမှရရှိအပ်တဲ့အားဓါတ်တွေ၊ အရိုး မှာ ရှိအပ်တဲ့ ထုံးဓါတ်တွေအတွက် လူတွေအသက်ရှင်နေမှ ဘယ်က သံဓါတ်-ထုံးဓါတ်တွေ အသားစားဖြည့်စွက်ပြီးရပါတော့မလဲ”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် စောဒက တက်ကာ မေးမြန်း လိုက်ရာ စောခမ်းနွဲ့ကတချက်ပြုံးရယ်လိုက်ပြီး ...

“ဪ... သခင်ကြီး-သခင်ကြီး...ဘဝဟောင်းကအမြင်နဲ့ ခု- အမြင်နဲ့ ကွာခြားနေရှာပြီကိုး၊ သိုးဆောင်းအယူအဆတွေလက်ခံပြီး သိုးဆောင်း ပညာရပ်တွေကို အခြေခံလာလို့ အင်မတန်နက်နဲတဲ့ ဗုဒ္ဓပညာရပ်တွေ မေ့ပျောက်သလိုလိုဖြစ်နေရှာပြီကိုး”

ကရုဏာအပြည့်အဝ မျက်နှာကလေးဖြင့် သူမ၏ဘဝဟောင်းက ကြင်ဘက် သခင်ကြီးကိုကြည့်ကာ ညည်းတွား မိရှာပါတော့သည်။

ဆက်လက်၍ ဘိုးအာဏာသည် တင်လျှောက်ပြန်သည်မှာ....

“နောက်တချက်က မနုဿလူသားတွေမှာ မနုဿလူသား စိတ် ဓါတ် ရှိနေကြတယ် သခင်ကြီး၊ ဥပမာ နွားသားစားသုံးတဲ့ မနုဿ လူသားတွေဟာ အဟာရမှတစ်ဆင့် မနုဿလူသားတို့သွေးသား ဖြစ် ထွန်းခြင်းဆိုတဲ့ သဘောတရားအတိုင်း ကြပ်ကြပ် နွားသား-ကျွဲသား စားတဲ့ လူတွေဟာ ကြမ်းတမ်းလာတဲ့ နွားစိတ်-ကျွဲစိတ်တွေ တဆင့် ကူးပြောင်းလာနိုင်တတ်ဆိုတာ သခင်ကြီး ရွှေဥဉာဏ်ရှင်ပြီပြီ ချင့်ချိန် တော်မူပါ။ ဤကဲ့သို့ သတ္တဝါတွေရဲ့ အသားစားသုံးခြင်း အားဖြင့် ‘အသား’ တည်းဟူသော ရသာတဏှာတပ်မက်စိတ်တွေပေါ်လာပြီး အသားစားကောင်းခြင်းကြောင့် အသားစားလိုသောဆန္ဒမှတစ်ဆင့် ခြေလေးချောင်း သတ္တဝါမှစ၍ ခြေနှစ်ချောင်း သတ္တဝါ၊ ရေနေ သတ္တဝါတွေရဲ့ အသားကို တပ်မက်ခြင်းအားဖြင့် ဗြဟ္မာစိုရိတရား လေးပါးကို သွယ်ဝိုက်သောနည်းအားဖြင့် ထိပါးလာတော့တယ်”

“မှန်ပါတယ် သခင်ကြီး၊ အမေးတော်ရှိခဲ့သလို အသားကထွက် စေတဲ့ သွေးသားခွန်အား ဖြစ်စေသောဓါတ်၊ အသားစား သတ္တဝါ တွေ အရိုးတွေကရရှိအပ်တဲ့ ထူး ဓါတ်တွေ ဘယ်ပစ္စည်းကအစားထိုး မလဲဆိုရင် ဥပမာ လွယ်လွယ်နဲ့ နီးနီးကပ်ကပ် ပေးရရင် အဆီ အစား သားကောင်မှအဆီကို သတ်ဖြတ်မစားမယ့်ဘဲ နို့ -ထောပတ် တို့နဲ့ ပြီးစီးနိုင်ခြင်းတပါး၊ ထူး ဓါတ်အားဖြင့် အကျွန်တို့ မြန်မာ ရိုးရာမှာပါနေကြ ကွမ်းယာမှထူး-ကွမ်းသီး အစရှိသည် တွေကလဲ ရနိုင်တယ်။ သွေးသားဖြစ်ထွန်းတဲ့အရေးမှာ တောင်ပေါ် သူတောင် ပေါ် သားတွေ အတွက် ကျောက်သွေးတွေ၊ ဆတ်သွေး တွေဟာ အသင့်ရှိပြီးသားမဟုတ်ပါလား သခင်ကြီး၊ ဒါကြောင့်လဲ အသား စားသောမနုဿလူသားတွေထက်သစ်သီးဝလံစာမှီးသောအကျွန်တို့ တောင်ပေါ် သားတွေက အသက်ပိုမိုရှည်လျားစွာ တည်နေနိုင်ခြင်း

မဟုတ်ပါလား သခင်ကြီး....၊ ခုတင်ကဥပမာအတိုင်း ကြက်သားကို စားသူသည် ဘူးသီးစားဘူးသူထက် ရုပ်ခန္ဓာနာမ်အိမ် အလျင်အမြန် ပျက်စီးလွယ်ပေတယ် သခင်ကြီး၊ ဒါကြောင့်လဲ အထက် မြို့တော် သခင်မကြီးက သခင်ကြီးကို ယခုအချိန်ကစပြီး သစ်သီးစားခြင်း၊ သီလစိတ်သစ်ဝင်ခြင်းအလုပ်ကို စတင်ဆောင်ယူစေနိုင်ရန် အကျွန် တမန်ကြီး ဘိုးအာဏာကို တာဝန်အမိန့်တော် ချမှတ်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

“ကောင်းပဲ ပြီ အဘိုး၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့မနက်ကစပြီး ကိုးပါး သီလစောင့်ထိမ်းပြီး၊ သစ်သီးဝလံဘဲ စားသောက် ကျင့်သုံးပါ့မယ် ကျေနပ်ရဲ့ မဟုတ်လား”

“ဟောဒီ ပဋ္ဌမဦးဆုံး သစ်တော့ သီးကို ဒီနေ့မနက်ကစပြီး ပွဲ တော် တည်ခင်းတော်မူပါ သခင်ကြီး၊ စတုတ္ထ မြောက်တဲ့နေ့မှာ ဒုတိယ သစ်တော့သီးကို ဆက်လက်ပြီး စားသုံးတော်မူပါ၊ အထက် မြို့တော် သခင်မကြီး အမိန့်တော်ရှိကြောင်းပါ သခင်ကြီး”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် သူ၏ တပ်စုမှူးသုံးဦးကို ဝေါ ယူကာ စစ်ရေးစစ်ရာကိစ္စများနှင့် စီစဉ်စရာ အချက်အလက်များကို အသေးစိတ်ညွှန်ကြားလိုက်ပြီး၊ သူလုပ်ဆောင်ရမည့် အခြေအနေနှင့် ဥပုသ်စောင့်ထိမ်းခြင်းကို ပြောကြားလိုက်ပါသည်။

တပ်စုမှူး-ဗိုလ်ညွှန်မောင်က တပ်မှူး-အောင်မင်းကျော် ကိုယ်စား တာဝန်ယူကာ တပ်ကိစ္စအဝဝတို့ကို ဆက်လက်အုပ်ချုပ်စေရန် ညွှန် ကြားလိုက်ပါတော့သည်။ စောခမ်းနွဲ့အဘို့၌လည်း သူမ၏ သစ်သီး ဝလံ စားသောက်ခဲ့ရသည့် ကျင့်စဉ်တွင် သူမ၏ ချစ်သူ ဗိုလ်ကြီး- အောင်မင်းကျော်ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ခဲ့ခြင်းအတွက် ဟအားတက်ကာ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ ဝေယျာဝစ္စဆောင်ရွက်စရာ ကိစ္စများ ကို မလစ်လပ်တမ်း အနီးမှပြုစုလုပ်ကိုင်နေရှာပါသည်။

ဗမာ့တပ်မတော်သားများအဖို့ ခရီးပြင်းချိတက်ခဲ့ရာမှ များစွာ ပင်ပန်းမှုဒဏ်ခံခဲ့ပြီးနောက် ယခုကာလမှပင် အနားယူခွင့် ရရှိကာ ရေမြေကောင်းခြင်း၊ စားကောင်းသောက်ဘွယ် အသီးအနှံ များနှင့် ပြည့်စုံနေခြင်းအတွက် များစွာကျေနပ်ဝမ်းမြောက်နေကြပါသည်။ ရဲမက်များနှင့်တပ်စုမှူးတို့အဖို့ စောခမ်းနွဲ့၏ ရံရွှေတော်အပျိုချော များနှင့် မကြာခဏ စကားလက်ဆုံပြောရခြင်း၊ ရင်းနှီးရခြင်းအတွက် ကြောင့်လည်း များစွာကြည်နူးပျော်ရွှင်နေကြခြင်း ကိစ္စတွေလည်း ပေါ်ပေါက်လာပါတော့သည်။ မြို့တွင်းအခြေအနေမှာလည်း ဆိတ်ငြိမ်နေသလောက် ရက္ခဗလအင်အားစုများ၏အရိပ်အရောင်ပင် မတွေ့ရတော့ချေ။ အားလပ်သောအချိန်အခါများတွင် ရဲဘော်များသည် အလှပြု-စစ်ရေးပြခြင်း၊ တန်းစီကာလမ်းလျှောက်ခြင်း စသည့် လေ့ကျင့်ခန်းများဆင်းကာ ကြားကြားဝန်ဝန်နှင့် အလွန်သာယာ လှသော တပ်စခန်းနှင့် မြစ်ကမ်းခြေ တလျှောက်၌ လှည့်လည်ကာ ချီတက်ခြင်းစသည့် စစ်သားကောင်းတို့ အလေ့ အကျင့်များ ကျင့်ဆောင်ကာ သူတို့တကြိမ်တခါမှ မရောက်ပေါက်ခဲ့ဘူးသည့် အထက်မြို့တော် တောင်ခြေတွင် တပျော်တပါး လှုပ်ရှားမှုများ ပြုလုပ်နေကြလေတော့သည်။

ကိုးရက်ကျော်လွန် ဆယ်ရက်မြောက်သောနံနက်ခင်း....

ကြမ်းတမ်းသော စစ်သားဘဝမှ အင်မတန် သိမ်မွေ့လှသော သမတလုပ်ငန်းစဉ်နှင့်နဝင်သီလကိုစောင့်ထိမ်းခဲ့ရရှာသော ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်အဖို့ အရွှင်လန်းဆုံး နံနက်ခင်း ဖြစ်စေပါတော့သည်။ ညစာ ကိုးရက်တိတိစစားရတမ်း ဥပုဒ်စောင့်ထိမ်း ရသော်လည်း ဆာလောင်ခြင်း၊ အားယုတ်ခြင်း၊ နွမ်းနယ်ခြင်းအလျဉ်းမရှိရုံမက ခါတိုင်းထက်ခွန်အားပလပိုမိုကောင်းနေသည့် သူ၏ကိုယ်တွင်း

အခြေအနေကြောင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် အလွန်အမင်း အံ့သြဝမ်းမြောက် နေရှာပါတော့သည်။

အခြားအခမ်းတွင်းမှ ရံရွှေတော်များအဖို့ တောင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်နေကြခြင်းဖြစ်သဖြင့် ၎င်းတို့ပြောသံ ဆိုများကိုကြားရခြင်းဖြင့်ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ကောင်းစွာ သိရှိပြီး မျက်နှာသစ်ရန်အိပ်ယာမှထကာ တောင်ပေါ်သို့တက်ရေးအတွက် အရေးတကြီး ပြင်ဆင် လိုက်ရပါသည်။ ထိုနောက် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ဗိုလ်ညွှန်မောင်နှင့် တပ်စုမှူး နှစ်ယောက်တို့ကိုခေါ်ယူလိုက်ပြီး၊ ၎င်းတို့တောင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်နေစဉ် တပ်ဖွဲ့ကိစ္စနစ်တကျအုပ်ချုပ်ကာ စည်းကမ်းရှိရှိနှင့် အနားယူရန် မှာကြားလိုက်ပါသည်။ မကြာမီ တဲတဲအတွင်းမှဘိုးအာဏာသည် ဘီလူးရုပ်တောင်ဝှေးကိုဆွဲကာ

“အားလုံးအဆင်သင့် ရှိကြပြီလား သခင်ကြီး၊ နောက်ပိုင်းက ရဲမက်တွေအတွက် နောက်ဆံမတင်းဘို့ အကျွန်တောဝန်ယူပါတယ်။ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုမှပေါ်ပေါက်စေရပါဘူး သခင်ကြီး၊ ပြီးတော့ သခင်ကြီးနဲ့ ရဲမက်တွေကို ရန်သူတရပ်တပ်တွေက အကျွန်တို့ ရွှေမျဉ်းကြောင်းနယ်နိမိတ် အပြင်ဘက်က တိုက်ဘို့ထုအသင့်ရှိနေကြလို့ သခင်ကြီးရဲ့ ရဲမက်တွေ အသာကိုယ်ရှိန်သပ်ပြီး အနားယူနေစေဘို့ ရဲမက်တွေကိုသတိပေးပါရစေ”

“အားလုံးစီစဉ်ပြီးပါပြီ အဘိုး၊ တောင်ပေါ် တက်ဘို့သာလိုပါတော့တယ်”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ခရီးထွက်ရန်အသင့်ရှိကြောင်း ဖြေကြားလိုက်ပါသည်။

“သမီးစောခမ်းနွဲ့....ခရီးထွက် ချီတက်ကြရအောင်၊ ဒီပြင် အပို

ပရိသတ်တွေ မခေါ်ခဲ့ရဘူးနော်...အကျွန်တို့သုံးဦးသာသခင်မကြီး
ခွင့်ပြုချက် ရရှိခဲ့ခြင်းဘဲ”

မကြာမီ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၊ စောခမ်းနွဲ့ ဤသုံးဦးသည်
မြစ်ဖြတ်ကူးသည့် ကြီးတံတားပေါ်သို့ တလှမ်းခြင်း တက်ရောက်ခဲ့
တော့သည်။ လေပြေကလည်း တဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသလောက်
စောခမ်းနွဲ့၏ ဆံစကလေးများမှာ ကဗျာ ဆန်ဆန်နှင့် လေပြေထဲ
ဝယ် ကွန်မြူးနေတော့သည်။ တံတားပေါ်၌ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်း
ကျော်သည် စိုးရိမ်သောမျက်နှာဖြင့်....

“နောက်ပိုင်းက ကျွန်တော့်ရဲဘော်တွေကို ဂုဏ်ဗလကမဆောင်း
ကြံမှာ စိုးရိမ်မိတယ်အဘိုး”

“ကြောင့်ကြတော်မမူပါနဲ့ သခင်ကြီး၊ ရက္ခဗလစိတ်ထဲမှာ ကြံ
လိုက်ရုံနဲ့ အကျွန်ုပ်မနောမှာ အလိုလိုပေါ်နေပြီးဟာမို့ ဒင်းကြံချင်
တိုင်းမကြံဝန်ပါဘူး စိုးရိမ်တော်မမူပါနဲ့ သခင်ကြီး၊ ခုအချိန်ကစပြီး
သခင်ကြီးဟာ မိမိဘဝဟောင်းမှ နဂိုရုံနယ်မြေကိုချီတက် ရောက်ရှိ
တော့မယ်ဆိုတာ အောက်မေ့ သတိရပြီး ဝမ်းမြော်ဝမ်းသာရှိတော်
မူပါ”

“ကောင်းပါပြီအဘိုး”

အထက် မြို့တော်ဘက် သို့ ခြေချမိရန် နီးကပ်လေလေ လေပြင်း
ကလေးက တဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေတော့သည်။ လေပြင်းနှင့် အတူ
စူးရှထက်မျက်လှသော အမွှေးနံ့များက လှိုင်ကာ မြိုင်ကာဖြင့်
မြစ်ပြင်ထက်တွင် ပြန့်လွင့်နေတော့၏။ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်
၏ရင်တွင်း၌လည်းကောင်း၊ ဦးနှောက်၌လည်းကောင်း၊ တကြိမ်တ
ခါမှ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ဘူးသော အအေးစိတ်မျိုးသည် အလိုလိုစိမ့်
ကာဝင်ရောက်လာတော့၏။ ရင်ဝတွင် တလှုပ်လှုပ် ခံစားနေရသော
ထူးခြားသည့်တူ့ လှုပ်မှုဝေဒနာကိုစတင်ကာ ရင်ဆိုင် လိုက် ရသေ့စ

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်အဘို့ အစဉ်းစားရကြပ်လာတော့သည်။

“အထက်မြို့တော်ဒေသဘက်နောက်ရင် အင်မတန်ထူးဆန်းတာ
တွေတွေ့ရလိမ့်မယ် သခင်ကြီးအတွင်းခါတ်အနေနဲ့ ရော-လက်တွေ့
အနေနဲ့ ရော ရက္ခဗလဗိုလ်မှန်နယ်မြေနဲ့ မတူတဲ့ ကွဲပြားမှုတွေ ခံစားရပါ
လိမ့်မယ်သခင်ကြီး”

ဘိုးအာဏာသည် ရှေ့မှတောင်ပေးကိုထောက်ကာထောက်ကာ
တံတားပေါ်မှ လမ်းပြအနေနှင့် ရှေ့ဆောင်လျက် စကားတပြော
ပြောနှင့်တက်ခဲ့ကြပြန်သည်။ ခြေသုမ်းသုံးထုကျော်လှမ်းခဲ့ကြသည့်
နောက်တွင် အထက်မြို့တော်၏နယ်မြေ တံတား အစွန်းသို့ သုံးဦး
သားဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။ တံတားအဆုံးတွင် ခန့်ခြားလှပစွာ
ဆောက်လုပ်ထားသော ကျောက်ဖြူလှေခါးဆင်းကြီးကို တွေ့ရပေ
၏။ လှေခါး၏ထိပ်ရှိ ကျောက်ဖြူတိုင်ကြီးနှစ်တိုင်၏ အထက်တွင်
ကျောက်ဖြူပြားကြီးကို အကွရာထုလုပ်ထားသော ကဗျည်းစာတမ်း
များတွေ့ရသည်ကြောင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်က ဖတ်ရှုလိုက်
ရာ...

“ဥတ္တရ ပူရမြို့တော်”

ဟူသော ကဗျည်းစာတမ်းကိုကို ရှေးရိုး ကျကျ စာလုံး များနှင့်
ထွင်းလုပ်ထားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရပေ၏။ လှေခါးထစ်များအဆုံး၌
ကား- ရှေးမြန်မာပြီသစွာ ဝတ်ဆင်ထားကြသည့် မင်းလုလင်များ
နှင့် အမျိုးသမီးများကို လှမ်း၍တွေ့လိုက်ကြပါသည်။

“အကြံတော်တွေတောင် စောင့်နေကြပါကလား”

တမန်ကြီးဘိုးအာဏာသည် အရေးတကြီးလှမ်း၍ပြောလိုက်ပါ
သည်။ ရှေ့ဆုံးမှ ဘိုးအာဏာကဲ့သို့ အသက်အရွယ်ကြီးမားသော
ခေါင်းပေါင်းပြုပေ့ထူးနှင့် ကတ္တီပါ အဝါရင့်ရောင်ဝတ်ဆင်ထား

သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်ကို တွေ့မြင်ရသည့် တပြိုင်နက်....

“ကိုယ်တော်သခင်ကြီး ကြွချီလာတော်မူပြီ”

ကြွေးကြော်လိုက်ရာ မင်းလုလင်များနှင့် အမျိုးသမီးများသည် မြေ၌ ပြားပြားဝပ် ပုဆစ်ဒူးတုပ် ခစားလိုက်ကြပါသည်။ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ..... အဝါရင့်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို အင်မတန် ရင်းနှီးစွာဖြင့် တွေ့မြင်ဘူးခဲ့သလိုလို ဦးနှောက်တွင်း၌ အသိဉာဏ်ကလေး ပေါ်လာတော့၏။ ထို့ကြောင့်လည်း နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကားနှင့် အရွယ်အားဖြင့် ခြောက်ဆယ်တွင်းရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ကြက်သရေရှိလှသော မျက်နှာကို စိုက်ကာ ကြည့်ရင်း စဉ်းစားခမ်းတွေ့ထုတ်နေမိသည်။

“ဘုရားကျွန်ုပ်တော်ကြီးဘိုးသစ္စာဖြစ်ပါတယ်သခင်ကြီးဘုရား၊ ဖြစ်ရလေ့တယ်နော်သခင်ကြီးဘုရား၊ သဝဟောင်းတွေ မေ့ပျောက်နေရှာပြီကိုး....ရုပ်ကတော့ အရင်အတိုင်းပါကလား၊ ဝတ်လဲတော်နဲ့ ဆင်ယင်ပုံသာ ထူးခြားကွဲပြားနေရှာတာကိုး”

“နေကောင်းရဲ့လားအဘိုးသစ္စာ၊ သခင်မရော နေကောင်းရဲ့၊ မဟုတ်လား၊ မျှော်နေရှာမှာဘဲလေ”

ခေတ်ပေါ်အသုံးအနှုံးများကိုသာ နားလည်ခဲ့သော ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ယဉ်ကျေးမှုထုံးစံအရ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ ဘိုးသစ္စာ၏နောက်ပါးမှ ပုဆစ်ဒူးတုပ် မျက်နှာမမော့တန်းခစားနေကြသော မင်းလုလင်များမှာ အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်း၊ အရွယ်ကောင်းကောင်းနှင့် ရုပ်ရေအတော်သပ်ရပ်နေကြသလောက် အမျိုးသမီးများအဘို့၌လည်း နံ့သာရောင်ပိုးအင်္ကျီရှည်အနီတပ် အချိတ်ဆင် ပိုးထမိန်များ ဝတ်ဆင်ပြီး ဆံပင်မှာ ထိပ်တည့်တည့်၌တင်ကာထုံး၍ထားကြပြီး အသားအရေမူစ၍ မျက်နှာ

အမူအရာမှာ ယဉ်စစရှိသလောက် ချောလှနေကြောင်းကို ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်က ဘိုးသစ္စာကိုနှုတ်ဆက်ရင်း အကဲခတ်လိုက်မိတော့သည်။ သို့ရာတွင် ရွှေငွေလက်ဝတ်လက်စားဟူ၍ တစုံတရာ ဝတ်ဆင်ထားခြင်းမရှိကြောင်းကိုတွေ့ရပြန်၏။

“မွန်လှပကြိုက်တော်ကြီး နှင့် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး၏ ဘုန်းရိပ်ကဲရိပ်ကို ခိုလှုံခစားနေရခြင်းကြောင့် ကျမ်းခံသာ၍ မာကြောင်းပါအရှင်သားသခင်ကြီး၊ ဘုရားကျွန်တော်မျိုး၏ကျေးဇူးရှင်မ တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးအဘို့၌ ကိုးဆယ် ခြောက်ပါးဝေဒနာဟူသည် ထိရောက်စွာ ညှင်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်း မရှိနိုင်စွမ်းကြောင်းကို သိတော်ဦးတင်ဝန်ပဲ သည်ကိုယ်တော်ကြီး”

“ကျွန်တော်မျိုးနှင့် ရံရွှေတော်များကိုလည်း ‘သီလဝံ’ဆွဲမြို့တော်”၏ နယ်နိမိတ်တံခါးဝမှ ဘုန်းကဲကြီးမား သခင်ကြီးဘုရားကို အကြိုတော် အထောက်တော်လွှတ်ပြီး ရေကြည်တော်နှင့်ကွမ်းတော်များ ဆက်ကပ်စေရန် သခင်မကြီး၏အမိန့်တော်ကို ရွှေနားပန်ဆင်ကာ အဆင်သင့် ကြိုထောက်ခစားနေခြင်း ဖြစ်ပါတယ် သခင်ကြီး”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် အထောက်တော်ကြီး ဘိုးသစ္စာ ရှိသေစွာဖြင့် ဆက်ကပ်လိုက်သော ရွှေရေတခေါင်းမှာ လှပ ကျော့ရှင်းစွာဖြင့် ထုလုပ်ထားသည့် ရွှေခွက်ထဲသို့ အရံသင့်ငဲ့ထားသည့် ရေကို အားရပါးရ မော့ကာ သောက်ချလိုက်မိပါသည်။ ရေသည် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ ပါးစပ်ထဲသို့ စတင်ကာ ရောက်ရှိသည် တပြိုင်နက်ထဲ၌ အေးမြကာ ရေခဲရေမျိုးကို သောက်သုံး ရသည့် ပမာဏ သူ၏တကိုယ်လုံးသည် ရုတ်တရက် ကျဉ်းတက်သွားသည်ကို သိလိုက်ရပြီး သူ၏မျက်စေ့တွေနားတွေမှာ ပြောင်းလန် ပွင့်လင်း

သွားသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရအောင် သူ၏တကိုယ်လုံးအကျောတော့ မှာ ဆတ်ဆတ်တုတ်တုတ်သွားသည်ကို သူသည် ကောင်းစွာမှတ်မိလိုက် ပါသည်။ ထိုနောက် သူသည် တကိုယ်လုံးနွေးတက်လာသည့် ဓါတ် ပြောင်းလာမှုကို သတိပြုမိတော့၏။

ထိုနောက် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ရေတခွက်ကို ယူ လိုက်ပြီး....

“စောခမ်းနွဲ့ သောက်အုံး အမောပြေ”

လှမ်း၍ ပေးလိုက်သည်တွင် သူမအဘို့ တဖက်ကမ်းခြေမှ မြင်ရုံသာ လှမ်းကာ မြင်နေရပြီး တကြိမ်တခါ မှခြေမချနိုင်ခဲ့သည့် အလွန်တရာ တံခိုးအာဏာထက်မျက်ကြီးမားလှသည့် အထက်မြို့တော်နယ်မြေသို့ လိုက်ပါခဲ့ရရှိမကဘဲ အထက်မြို့ တော်သူ မြို့တော်သားတွေနှင့် နီး ကပ်စွာ တွေ့မြင်နေရခြင်းကြောင့် အနည်းငယ် စိတ်အားငယ်သလို ဖြစ်နေရှာပြီ။ မျက်နှာ ငယ်ကလေးနှင့် စောခမ်းနွဲ့အဘို့ သူမအား အရေးတယူ ကိုယ်တိုင် ဘေးပေးလိုက်သည့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်း ကျော်၏ လက်ထဲမှရေကို အလွန်တရာ ရှိသေစွာဖြင့် လက်ကလေး နှစ်ဖက်ဖြင့် ယူပြီး သောက်ချလိုက်သည့် တပြိုင်နက် စောခမ်းနွဲ့၏ မျက်နှာမှာ ပန်နုရောင် ရဲတက်သွားပါ တော့သည်။

“အင်မတန်စွမ်းအားထက်မျက်တဲသော်တော်ရေဘဲ သခင်ကြီး”

စောခမ်းနွဲ့သည် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ အနီး၌ ကျိုးနွဲ့ ရှိသေစွာဖြင့် ပုဆစ်စူးတုပ်ထိုင်ကာ ပြောကြားလိုက်ပါသည်။

“ကိုင်း... ရှေ့ တက်ကြရအောင်”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီး ဆီသို့ ရောက်ရှိရေးအတွက် အရေးကြီးလှသောအသံဖြင့် ပြောကြား လိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ ဦးနှောက်ထဲ၌ တရိပ် ရိပ် ပြောင်းလဲမှုတရပ်သည် ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာချေ၏။ သူ၏

အမှတ်သည်ကလည်း စက္ကန့်ပိုင်းကလေး အတွင်း၌ ထူးခြားလာ တော့၏။ ယခု သူလျှောက်နေသော ခရီးလမ်းဝယ် သူသည် မနေ့ တနေ့ကလို လျှောက်ခဲ့သကဲ့သို့ မည်သည့်နေရာ၌ မည်သည့်လှေခါး တစ်မျိုးရှိခြင်း၊ မည်သည့်အရပ်ရောက်လျှင် မည်သည့်ဘက်သို့ ကွေ့ ရခြင်း၊ တက်ရခြင်းစသည့် အမှတ်သည်ကလေးသည် ထင်းကနဲ-ဘွား ကနဲ တရိပ်ရိပ်ပေါ်ထွက်လာချေ၏။

တောင်ခြေသို့ဆက်လက်လျှောက်ခဲ့ရင်း...

“ဘယ် နယ် အဘိုးသစ္စာ... ဒီနေရာမှာ အရင်တုန်းက ချိုင့်ဝှမ်း ရေစီးကြောင်းကလေးတခု ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ အဘိုးသစ္စာ”

“မှန်လှပါ... သခင်ကြီး ခနွဲ့အိမ် ပြောင်းသွားတဲ့ နောက်မှ သခင်မကြီးအမိန့်အရ အောက်မြေ တလွှားမှာ မြေပြင် အားလုံး ညီညာစွာရှိစေရမယ် အမိန့်တော်ကြောင့် မြို့တော်သူ မြို့တော်သား များ တညီတညွတ်တည်း ရေစီးလမ်းကြောင်းလွှဲပစ်လိုက်ရပါတယ် သခင်ကြီး”

“ကြည့်စမ်း... လမ်းတွေတောင် အတော် ကောင်းနေပြီကဘဲ... အဘိုး-သစ္စာ၊ ကျွန်တော်ရှိစဉ်ရောက်စဉ်ကလမ်းတွေဟာ မညီမညွတ် ရှိနေခဲ့တာ သတိရမိတယ်”

ဘိုးအာဏာနှင့်ဘိုးထွာထို့သည် ခေါင်းချင်းရိုက်ကာနှစ်ယော့ ဘား နောက်ပိုင်းမှခတ်တီးတိုးနှင့် အကြီးအကျယ်ဝမ်းမြော်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေကြပါသည်။ ဗိုလ်ကြီး-အောင် မင်း ကျော် သို့မဟုတ် လွန်ခဲ့ သော နှစ်ပေါင်းများစွာက သူတို့၏ တောင်တန်းကေရီ သခင်မ ကြီး၏ ကြင်ဘက်တော် သခင်ကြီးသည် ယခုတဖန် သူတို့ အထက် မြို့တော်နယ်မြေသို့ရောက်ရှိလာပြီးရုံမက ယခင်က သူနေခဲ့ထိုင်ခဲ့သော မြစ်အပျက်များနှင့်နေရာဟောင်းများကို ယခုအခါတွင် ပြန်လည်

မှတ်မိ သတိရလာပြီး မေးဘော်မြန်းဘော်ရသည့်အတွက် အမတ်ကြီး နှစ်ဦး သည် အကြီးအကျယ်ဝမ်းသာနေကြခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ထို့နောက် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် သူ၏ဘယ်ဘက်မှ တလှမ်းချင်းလိုက်ပါလာသော စောခမ်းနွဲ့၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်ရင်း....

“ဟင်း....” ဟု သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

“နေစမ်းအုံး နေစမ်းအုံး.... စောခမ်းနွဲ့မျက်နှာမြင်ရတော့ အဲဒီ တုန်းက စောခမ်းနွဲ့လဲမဟုတ်နိုင်ပါဘူးလေ.... မျက်နှာကတော့ ဟုတ် တယ်၊ အသံရော”

လမ်းလျှောက်ရင်း ပြန်လှန်ကာ သူ၏ဦးနှောက်ကို ဆေးကြော စဉ်းစားနေပြန်ပါသည်။ အတန်ကြာမှ ကတိတည်ငြိမ်သောအသံ ဖြင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်က....

“စောခမ်းနွဲ့၊ အောင်မင်းကျော်နဲ့ စောခမ်းနွဲ့တို့အတိတ်ဟောင်း က အတွင်းရေးတွေမှတ်မိရဲ့ လား ဟင်.... အောင်မင်းကျော်ခေါင်း ထဲမှာတော့ ဝေနေပြီ၊ တခါတခါ စိတ်ထဲကစနေ့နှင့်စနင်းတွေ ဖြစ် ဖြစ်လာတယ် စောသခံါ.... ဟုတ်ပြီ-ဟုတ်ပြီ.... ဒီနံ့မယ် မှတ်မိသလို နေပါတယ်လို့ မနည်းစဉ်းစားယူရတယ် စောသခံါ”

တစုံတရာသတိရမိပုံဖြင့်....

“ဟင်း... စောသခံါ၊ ပြောစမ်း သခင်ကြီးကို မှတ်မိရဲ့ မဟုတ် လား”

အိပ်ယာမှနိုးလာသူပမာ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် အ ရေး တကြီး မေးမြန်းလိုက်ပါသည်။

“သခင်ကြီး အဖြစ်ဟောင်းကိုပြန်ပြီးမြင်လာပြီလား သခင်ကြီး ရယ်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာနော်၊ စောသခံါ-နမတော်ကို အင်း... နှစ် ပေါင်း များစွာက ဒုက္ခခံပြီးစောင့်ရတဲ့ စောသခံါ့ဘဲခေါ်ခေါ်

ခဘဝနံ့မယ် စောခမ်းနွဲ့ဘဲခေါ်ခေါ်၊ သခင်ကြီးရဲ့ ပါရမီဖြည့်ဘက် ဖြစ်ဟဲ့ ဘုရားနှမတော်အဘို့ မိုးလက်လှမ်းမီမန်း ဝမ်းမြောက်ပါ ဘိတော့တယ်”

“ကဲ.... စောခမ်းနွဲ့၊ ဒါထက် စောရဲခေါင်တားယာက်ရော အရင် ဘဝတုန်းကလိုဘဲ သခင်ကြီးကို အညှိုးထားတုန်းလား၊ မှန်းစမ်း.... သခင်ကြီး ဒီနယ်မြေက ဝေးကွာသွားခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းရာနဲ့ ချီပြီး ကျော်ခဲ့ပြီဘဲလေ”

သူ၏ခေါင်းထဲ၌ တရိပ်ရိပ် ပေါ်ထွက်ထင်မြင်လာသည့် သူ၏ ဘဝဟောင်း ဇာတ်ကြောင်းတွေကို ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်း ကျော် သည် ဝမ်းနည်းကျေတု့စွာဖြင့် တခဏ်းပြီးတခဏ်း စဉ်းစားသုံးသပ် ရင်း စောခမ်းနွဲ့ကိုမေးမြန်းနေပါသည်။

“အတိတ်တွေ အတိတ်မှာဘဲ ထားတော်မူပါ သခင်ကြီးရယ်၊ သခင်ကြီးနဲ့ တောင်ပေါ် သခင်မကြီးဘုရား၊ ပြီးတော့ စောခမ်းနွဲ့ တို့ ဘဝဖြစ်စဉ်တွေ၊ သံသရာလည်ပွဲ တွေဟာ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာစရာ တွေနဲ့ ပြည့်စုံနေတာမို့ အတိတ်ကိုပြန်ပြောင်း တွေးတောလိုက်ရင် ရင်နာစရာတွေ၊ မျက်ရည်ကျစရာတွေနဲ့ အဆုံးသတ်နိဂုံးချုပ်နေတဲ့ အတွက် ဘုရားနှမဘော်ပြန်ပြောင်း မလျှောက်တင်ပါရစေနဲ့ တော့ ဒီကရှေ့ ကို ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာသူပြည့်စုံတဲ့ ဘဝသစ်-လော က သစ်ကို ရှေးရှုဆောင်မြန်းကြဘို့ လျှောက်တင်ပါရစေ”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် သူ၏ အတွင်းစိတ် ဓါတ်နှင့် အသိဉာဏ်-အမှတ်ဉာဏ်များ ထူးခြားစွာပြောင်းလဲလာမှုကို တအံ့ ဩဩနှင့် ပြန်လှန်လေ့လာ စဉ်းစားနေမိ ရှာပါသည်။ သူသည် တောင်ပေါ် သခင်မကြီး၏နယ်မြေသို့ ခြေချလိုက်ပြီးနောက် တောင် တန်း ဧကရီ သခင်မကြီး၏ အကြံတော် အမတ်ကြီး- ဘိုးသစ္စာနှင့် မင်းလုလင် ရံရွှေတော်များကို အထူးတလည် စိမ့်စေလွှတ်လိုက်ပြီး

ဆက်တော်မူသည့် အံ့ဩစရာရေကြည်တော်ကို တဖန် သော်သုံးခဲ့ရာ နောက်မှ သူ့အဘို့ စာဖွဲ့၍ မရနိုင်လေသံအောင် သူ၏အသိဉာဏ် မှတ်သားမှုများသည် ရုပ်ရှင်ကားပြသလို တရိပ်ရိပ်ပေါ်ထွက်သည့် ပြောင်းလဲမှုအဖြစ်ဆန်းကို တကွက်ပြီးတကွက် ပြန်လှန်ကာ ခေတ်နည်းအားဖြင့် ဝေဖန်ခြင်း၊ သုံးသပ်ခြင်း၊ စီမံခြင်းများ ပြုလုပ်နေပါတော့သည်။

မိုင်ဝက်ခန့် တစုတဝေးကြီးကျော်ခဲ့ကြသည့်နောက်တွင် တောင်ခြေ အထက်လှေခါးကြီးဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာကြသည်။ ရှုမျှော်လေထိုင်း ကျောက်တောင်-ကျောက်ခက် များဖြင့် အရောင်အမျိုးမျိုး ထွက်ပေါ်လာစေသည့် ကျောက်သားများအတွင်းမှ စမ်းရေများဖြင့် လှပတင့်တယ်စွာတွေ့နေရပါပြီ။ သစ် င်ပန်းမလီများ အဘို့၌ လည်း အင်မတန်စိုရွှန်းသော အောက်ခါတ်နှင့်ရေခါတ်ကိုပြည့်စုံစွာ ရယူခဲ့သည့်အသွင်ကိုပေါ်ပြသည့်အလား အကိုင်းအရွက်များ ဝေဆာ ပွင့်လင်းစွာဖြင့်တွေ့နေရပေသည်။ တဖက်တချက်တွင် ကုန်းသော ကိန္နရာဗိမရုပ်ကြီးတစ်ကလည်း အထက်မြို့တော် အထက် လှေခါး၌ နေရာယူထားကြပေ၏။ ကိန္နရာဗိမောင်နဲ့ အရုပ်ကြီးများထုလုပ်ထားခြင်းမှာ အင်မတန် အသက်ဝင်လှသလောက် မျက်နှာ အချိုးအစား ပြည့်လှပါပေ၏။ ရုတ်တရက်ပင် ထကာပျံသန်းတော့မည့် အသွင်ကို ဆောင်နေတော့သည်။ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ကိန္နရာဗိမရုပ်ကြီး၏အနီးသို့ကပ်၍ အရုပ်ကြီးထုထယ်နှင့် အတွင်းသားကို လက်နှင့်ခေါက်ကာကြည့်မိလိုက်၏။ မာကျောသောသတ္တုတမျိုးနှင့် ထုလုပ်ထားသော အရုပ်ဖြစ်မှန်းသိရပြီး၊ လက်သည်းနှင့်ခြစ်၍ ကြည့်လိုက်သည်တွင် ကြေးစားသတ္တုကို တွေ့လိုက်ရပေတော့၏။

ထိုနောက်တစုတဝေးပင် ကြီးမားသောလှေခါးထစ်ကြီးများကို တထစ်ပြီးတထစ်ခင်းကားတက်ရောခဲ့ကြပါသည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်

တဝိုက်ကို ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် အကဲခတ်ရင်း လှေခါးထစ်များကို ကြည့်ရှုလိုက်သည်တွင် သူတို့တက်ရောက်နေသော လှေခါးထစ်များမှာ ကြေးဝါသတ္တုများ ဖြစ်ပြီး ထူးဆန်းအံ့ဩတူဖွယ် အဖြစ်ကိုတွေ့လိုက်ရပေ၏။ တလှမ်းချင်း လှေခါးထစ်ကြီးများကို ဘုရားဇော်ဝင်းမှ တက်ခဲ့ကြသလို တထစ်ပြီးတထစ် တက်ခဲ့ကြရင်း ဘေးပတ်လည် လှေခါးထစ်ကြီးများ အနီးတဝိုက်တွင် ပွင့်ဖူးနေကြသည့် ပန်ပေါင်းစုံတို့၏ အမွှေးနံ့များကိုရှု၍ ရှုကြကာ ပင်ပမ်းနွမ်းနယ်ခြင်း စသည့် ကာယဒုက္ခများမှ ကင်းလွတ်ခဲ့ခြင်းကိုလည်း ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် မှတ်သားသတိပြုမိလေသည်။ မကြာမီ တဖါလုံခန့် လကျာရစ်ကျေကာ ပတ်ကာတက်ခဲ့သည့် လှေခါးထစ်များအဆုံးတွင် ဒုတိယ မုခ်ဦးတခုကိုတွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

ပူးတွေပျော်ရွှင် ရွှေနန်းပြင်ဝယ်

ဖြူဖွေးနေသောမုခ်ဦးတံခါးဝကြီးကို တွေ့ရပြီးနောက် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်တို့အဘို့ လှေခါးထစ်အောက်ထစ်ဆုံး အခြေကိုပါ တွေ့ရကာ မုခ်ဦး၏တဖက်တချက်တွင်မူကား ဆန်းပြားသော ရုပ်ထုတစ်ခုကိုတွေ့ရပြန်တော့သည်။ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်နှင့် စောခမ်းနွဲ့တို့က အရုပ်ကြီးနှစ်ရုပ်ကို ဂရုတစိုက်ကြည့်လိုက်ရာ ညာဘက် မုခ်ဝအစွန်၌ နဂါးလုလင်ရုပ်နှင့် မုခ်၏လက်ဝဲဘက်အစွန်၌ နဂါးအမျိုးသမီးရုပ်တို့ကြီးများကို တွေ့ရပြီးနောက် လှေခါးထစ်များကို သေချာစွာကြည့်လိုက်ရာ ဝေသားအစစ်များဖြင့် စီမံဆောက်လုပ်ထားသော လှေခါးထစ်များကိုတွေ့ရပြန်တော့၏။ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်အဘို့ လှေခါးထစ်များကိုတွေ့မြင်ရသည်တပြိုင်နက် ငည်းရင်ထဲ၌ ဝမ်းနည်းကျေကဲ့မှုတရပ် အလိုလို ဖြစ်ပေါ်လာပြီးနောက်

သူ၏မျက်စေ့ထဲတွင် သူနှင့်တောင်တန်းကေရီ သခင်မတို့ ရွှေလည်
 တွဲကာ ချစ်ပွဲဝင်ခဲ့ကြပုံ စာတ်တောင်းကို တရိပ်ရိပ် ပေါ်လာတော့
 သည်။ ဤငွေလှေခါးထစ်များမှ မကြာခဏ နယ်ပီတလှည့်လည်
 မောင်မယ်စုံတူမကွာ ပြည်သူပြည်သားတို့၏ ချမ်းသာတိုးတက်ရေး
 များကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပုံများ၊ စစ်သည် ရဲမက်များနှင့် နယ်စပ်
 ဒေသများသို့ လှည့်လည် စစ်ဆေးခဲ့ပုံများကို တရေးရေး တရိပ်ရိပ်
 ပြန်လှန်မြင်ထင်လာတော့သည်။

ထိုနေ့ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်အဖို့ သူ၏ကြင်ဘက်တော်
 ဟောင်း မဟာဒေဝီတောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးကို ရုတ်တရက်
 တွေ့ဆုံလိုသော ဆန္ဒစိတ်တွေသည် တားမနိုင်- ဆီးမချခမန်း ပေါ်
 ပေါက်လာတော့သည်။ သူ့အဖို့ ရှေ့မှစတင်နှင့် လှေခါးထစ်
 တမျိုး တက်ရပေးမည်ကို သူ၏ရီဝေနေသော ဦးနှောက်ထဲ၌ အသိ
 ဉာဏ် အမှတ်ချက်တခုသည် ရုတ်ခြင်း ပေါ်ထွက် လာပါသည်။

ငွေသားလှေခါးထစ်များ ကုန်ဆုံးသောအခါ တောင်တော်၏
 ဒုတိယလှေခါးအဆုံး၌ လကျာရစ်ကာ ကျယ်ပြန့်သောဥယျာဉ်များ
 သစ်သီးသစ်ပင်များစွာကိုတွေ့ရပြီး၊ သပ်ရပ်လှသည့် လူနေအိမ်ခြေ
 များနှင့် အဆောက်အဦများကို စောခမ်းနွဲ့သည်တွေ့လိုက်ရပြီးနောက်
 ဝင်းထိန်နေသောအရပ်ကြီးနှစ်ရပ် ခြံရံလျက် မလမ်း မကမ်းတွင်
 တွေ့လိုက်ရသည်။ တတိယ လှေခါးခြေရင်းများကို ဗိုလ်ကြီး-အောင်
 မင်းကျော်တို့လူလိုက်သည် တွေ့ရှိလိုက်ကြပြန်သည်။ လှေခါးမုခဲဦး
 ၏ လက်ဝဲ-လကျာဘက်တို့သည် အထက်မြို့တော်သူ မြို့တော်သား
 ဦးရေငါးရာခန့်တို့သည် ပုဆစ်ခူးတုပ်ကာ အရံသင့်စောင့်ကြိုနေကြ
 လေသည်။ သူတို့၏ရင်ခွင်တွင် နီရဲနေသော အောင်သပြေပန်းများ
 နှင့် ရေချမ်းအိုးများ၊ တံခွန်များ၊ အဝါနှင့် အစိမ်းရောင် ထက်ဝက်
 စပ်ထားသည့်အလံများကိုလှည့်လှည့်ကာ စောင့်ကြိုနေကြရင်း ဗိုလ်ကြီး

အောင်မင်းကျော်အား များစွာကြည်ညိုမြတ်နိုးသော မျက်လုံးများ
 နှင့် ကြည့်ကာ ပါးစပ်ကသည်း ဆူပူနံ့များ တောင်းရင်း မင်္ဂလာ
 အခါတော်အဖြစ် ဖန်တီးလုပ်ဆောင်နေကြပါသည်။

“သခင်ကိုယ်တော်ကြီး ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာ ရွှင်လန်းပါ
 စေ...”

“သခင်ကိုယ်တော်ကြီး အလိုပြီးပြောခရီးရောက်တော်မူပါစေ”
 “ဗုဒ္ဓသာသနာရောင်အဝါ ကမ္ဘာနေသို့လင်းပါစေ...”

တခဲနက် ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သသံများသည် ဒုတိယ အရစ်
 တွင် ပဲ့တင်ထပ်ကာ တု်ဟီးလျက် တခဲနက်ပေါ်ထွက်လာတော့၏။

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ကြိုဆိုနေသော အထက် မြို့
 တော်သူ မြို့တော်သားများ၏ အပူးအမြှော်ကန်တော့ခံယူပြီးနောက်
 ကျေးဇူးတင်ခြင်း၊ ဆုပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ပြီး၊ ဝင်းဝါနေသော
 လှေခါးထစ် ကြီးများဆီသို့ လှမ်းလိုက်ပါသည်။ မုခဲဦး၏ တဖက်
 တချက်မှ အရုပ်ကြီးနှစ်ရုပ်ကား လှပစွာမာန်ပါမီ သရုပ်ဖော်ထား
 သည့် ဂဠုန်ဖိုမ တစ်ပင်ဖြစ်ပေ၏။ ဝင်းထိန်နေသော သတ္တုများကား
 မနုဿလူသားတွေအဖို့ အင်မတန်မြတ်နိုးစေသည့် ရွှေသားများသာ
 ဖြစ်ပေတော့၏။ ဂဠုန် ဖိုမ အရုပ် ကြီးများ လှေခါးထစ် ကြီးများ
 တဖက်တချက် လှေခါးနံရံများသည် ပကတိ ရွှေတုံးရွှေခဲများဖြင့်
 ခန့်ငြားစွာစီစဉ်ဆောက်လုပ်ထားသည့် ရွှေလှေခါးကြီးများ အဖြစ်
 ကို တွေ့လိုက် ရသောကြောင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင် မင်း ကျော် အ ဘို့
 အထက်မြို့တော်သူများ ရွှေ-ငွေ ရတနာများ မဆင်မြန်း ကြခြင်း၏
 အဓိပ္ပာယ်ကိုချက်ခြင်းသတိရမိလေသည်။

ရွှေငွေရတနာဆိုသည်မှာ အလွန်ရှားပါးသော အရပ်ဒေသမျိုး
 ၌သာတန်ဖိုးရှိကာမြတ်နိုးကြပြီးယခုကဲ့သို့ ကျောက်ခဲသလဲလို ပေါ
 များနေသည့် အထက်မြို့တော် သို့မဟုတ် ဥတ္တရ ပူရမြို့တော်သူများ

အဘို့၌ ရွှေငွေရတနာထက် ဗုဒ္ဓစာရား၏အရသာကိုဦးထိပ်ပန်ဆင်ကာ အမြတ်နိုးဆုံး-အဘိုးတန်ဆုံး ပစ္စည်းတခုအဖြစ်သာ လက်ခံဆင်မြန်းခဲ့ခြင်းလည်းဖြစ်ပေ၏။

“စံနန်းတော်ကြီးရောတော့မယ် စောခမ်းနွဲ့၊ အင်း... ဘဝ-ဘဝ ကြောက်စရာ ကောင်းလှအောင် သံသရာ လည်လှချီလားကွယ်...။ အတိတ်က ဇာတ်ကြောင်းတွေကို ဘာမှ သတိမရတဲ့ နဂိုရိုအချိန် တုန်းကဆိုရင် အ ကောင်း သား၊ ခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ သခင်ကြီးရဲ့ ဘဝဖြစ်စဉ်တွေ၊ နေရာဟောင်းတွေ ပြန်ပြီးသိမြင် ရောက်ရှိလာတော့ သခင်ကြီးရင်ထဲမှာ အင်မတန် ကျေကွဲလှပြီ စောသခံ၊ နှမတော်၊ အင်းလေ... စောခမ်းနွဲ့”

“မှန်ပါ... သခင်ကြီးဘုရား ကျေကွဲသလို ဘုရားနှမတော်ရဲ့ ရွှေ ရင်ထဲမှာလဲ တလုပ်လုပ်ကျေကွဲမှုတွေ၊ ပရိဇေဝမီး တွေ ခံစားနေ ရကြောင်းပါ ရွှေနန်းရှင်-သခင်ကြီးဘုရား၊ သို့ပင် သို့ငြားသော်လဲ ယခုဘဝမှတဖန် ပြန်လည်ပြီး ဘုရားနှမအနေနဲ့ သခင်ကြီးကိုပူးတွဲ ခွင့်ရခဲ့ပြီး မကွာအတန်ဗျူရှေ့မြို့ကိုတက်လှမ်းနိုင်ကြမဲ့ နိမိတ်မင်္ဂလာ လက္ခဏာတွေ မျှော်မြင်နေရခြင်းကို ဘု ရား နှ မ ရွှေ အား တက် မိ ကြောင်းပါ သခင်ကြီး၊ ထားရာမှာနေ စေရာကိုသွားရမဲ့ ဘုရား နှမကို ယခု မျက်မှောက်ဘဝက စောခမ်းနွဲ့ နံမယ်ဘဲ ခေါ်ခေါ်၊ အတိတ်က ကြင်ယာဟောင်း နာမဘွဲ့ တော်နဲ့ စောသခံါဘဲခေါ် ခေါ်၊ ဘုရားနှမ အင်မတန် ကြေနပ်ကြောင်းပါ သခင်ကြီးဘုရား”

“ကဲ... ရွှေ ဆက်ပြီးကြချီကြစို့ အမတ်ကြီးများ”
ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ရွှေ ဆုံးမှ ရွှေလှေခါးထစ်များ ကို တလှမ်းချင်း ဣန္ဒြေရရနှင့်နင်းကာတက်ခဲ့လေသည်။ ပဌမ လှေ ခါးထစ်ကို ခြေချမိသည် တပြိုင်နက်ထည်း အင်မတန် စူးရှသော အမွှေးနံ့ သည် ကြိုင်ကနဲ-သင်းကနဲ ရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်လာချေ၏။

ထိုအမွှေးနံ့ ကား ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်နှင့် စောခမ်းနွဲ့ တို့ စခမ်းတွင် စကားပြောဆိုနေစဉ်က ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ရယူ ခဲ့ဘူးသော အင်မတန်ထူးခြားလှသည့် အမွှေးနံ့ မျိုးပင် ဖြစ်ပေ၏။ ယခုအခါ၌ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော် သို့မဟုတ် အတိတ်ကဥတ္တရ ပူရ မြို့တော် ရွှေနန်းရှင်ကြီးသည် ဘဝ ဟောင်း၏ ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်လှန် မြင်ထင်လာနိုင်သည့် ဥာဏ်စွမ်းသတ္တိကို ရယူခဲ့နိုင်ပြီ ဖြစ်၍ ချက်ခြင်းပင်....

“သခင်မထိပ်ထားကြီး သခင်ကြီးကို ကြိုဆိုရန် ပြင်ဆင်နေခြင်း အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်နဲ့ သခင်မကြီးရဲ့ ကိုယ်တော်အနံ့ ကို စေလွှတ် ခြင်း၊ စေပါးခြင်းဖြစ်တယ် စောသခံ၊ အင်း... ဟိုင်ယံစဉ်က လက် နာမိလောကအနေနဲ့ သာ တွေ့ခဲ့ရ-လှမ်းခဲ့ရတဲ့ သခင်ကြီးရဲ့ မဟာ ဒေဝီ သခင်မကြီးကို မိနစ်ပိုင်း-စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာ နဖူးတွေ-ခူးတွေ ပူးတွေ ဆုံမိကြလေအုံးမှာပါကလားကွယ်၊ ကဲ... မြန်မြန် တက်ကြွရ အောင် စောသခံါ-သခင်မ”

လှပဆန်းကျယ်သော ပန်းခက်ပန်း နွယ်များ သဏ္ဍာန် နိုင်နင်း သော အနုပညာ၊ ပန်းပုပန်းတိမ်ပညာရပ်များဖြင့် ဖေါ်ထုတ် လုပ် ဆောင်ထားသည့် ရွှေလှေခါးနံရံ များကိုကိုက်ကာ တပျော်တပါး တက်ရော်ခဲ့ကြသည့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်တို့လူစုသည် တဖါ လုံခန့် ရှည်လျားသည့်ရွှေလှေခါးကြီးအဆုံးအထိ တက်ရောက်ခဲ့ပြီး နောက် လကျော်ရစ်အက္ခေ ကလေးကို ကျော်တက်လိုက်သည် တပြိုင် နက်ထည်း ပြောင်လက်ဝင်းဝါနေသောရွှေရောင်တော့အဝင်းသားနှင့် အဆောက်အဦ ခေါ်ခင်းတော့၊ နံရံ တွေကို တွေ့မြင် လိုက်ရပေ၏။ လှေခါးထစ် နောက်ဆုံးအထစ်၊ အထက်ဆုံးအထစ် ဆုံးသည့်ကားသ တွင် ညီညာ ဖြူဖွေးနေ သည့် ကျောက်ဖြူ မြေမျက်နှာပြင်နှင့်ဘက် လူစုလူဝေးကြီးကိုပါ ရုတ်တရက် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်တွေ့ရှိ

လိုက်ပြီးနောက် ထိပ်ဆုံးမှ ဘိုးသစ္စာတို့ကဲ့သို့ ဝတ်ရုံဝါကြီးတွေ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှစ်ဦးနှင့် ကျိုင်းတော်ကိုင်၊ သိုင်းတော်ကိုင် မင်းလုလင်များကို တသိကြီး-တအုပ်ကြီး ရင်ဆိုင် မိပါတော့သည်။

တခဲနက်ပေါ်ထွက်လာသော မင်္ဂလာ စည်တော်သံသည် အောင်မြင်စွာဖြင့် တီးခတ်၍ အထက်မြို့တော်နန်းရင်ပြင်ဝယ် ချိမ့်ချိမ့်သံပေါ်လာချေ၏။

“ရွှေနန်းရှင်သခင်ကြီး ဘုန်းတော်ကြီးလို့ သက်တော်ရှည်ပါစေ”

“အရှင်နှစ်ပါး ပြည်သူများကို တရားမြတ်နိုး အုပ်စိုးတော်မူကြပါစေ”

“ဗုဒ္ဓသာသနာ ရောင်အဝါ ကမ္ဘာတုလို့ လင်းပါစေ”

တခဲနက်ဆုတောင်းပို့ သံသံများသည် နန်းဦးရင်ပြင်ဝယ်ပဲ့တင်ထပ်ကာ ကောင်းချီးဩဘာ ကြက်သရေဖြာလျက် ရှိတော့သည်။ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် သူ့အလွန်တွေ့လိုသော တောင်တန်း ကေရီသခင်မကြီးကို အရေးတကြီးရှာဖွေဖွဲ့စည်းပေးမိပါသည်။ အမတ်ကြီးနှစ်ဦးသည် ဦးညွတ်ခ၊ စားလိုက်ပြီး...

“ကြာချီတော်မူပါ ရွှေနန်းရှင်သခင်ကြီးဘုရား၊ ဥတ္တရံပူရ ပြည်သူပြည်သားတိုင်း သခင်ကြီးကြာချီလာကြောင်းမင်္ဂလာသတင်းကောင်းအတွက် မကြုံစဘူး နှစ်ထောင်းအားရဖျံ့ဖျံ့ဝန်းဝန်းရှိနေကြကြောင်းပါ သခင်းကြီးဘုရား”

“တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးဘယ်မှာလဲ အဘိုးတို့ရ...”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် အင်မတန် ဖူးတွေ့ ချင်သည့် ဆန္ဒပြင်းပူမှုအရ ချက်ခြင်းပင် မစောင့်နိုင်တမ်းမေးမြန်းလိုက်သည့် တခဏ၌...

“မုန်လှပါ... ရွှေနန်းရှင် သခင်ကြီးဘုရား စံပါယ်တော်မူခဲ့တဲ့ ဟေမန္တ ဆောင်မှ အဆင်သင့်စောင့်ကြိုလျက်ပါ သခင်ကြီးဘုရား၊ အကျွန်တို့ သက်တော်ရှည် နှစ်ဦး၏ တာဝန် အမိန့်အရ ဤမဟာတံခါးဝမှအထောက်တော်လွှတ်ခြင်းဖြစ်ပါတယ် ကြာချီတော်မူပါ... ရွှေနန်းရှင်ဘုရား”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်တို့သည် ရှေ့မှအမတ်ကြီး နှစ်ဦး၏ လမ်းပြခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ ခြေလှမ်းကြိုကြွနှင့် ဆက်လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ဂိုက်သုံးရာခန့်အကွာ ရှေ့ရောင် ဖွေးဖွေးတွင် ပြဿာဒ်ထိပ်ပိုင်း၌ နီရဲသောပတ္တမြားများ ချယ်လှယ် ဆောက်လုပ် ထားသည့် အဆောင်ရှေ့၌ အရံသင့် စောင့်ကြိုနေသော အမျိုးသမီး တစုကို လှမ်းကာတွေ့မြင်လိုက်ရပြီတကား။

ပြင်းပူသော အမွှေးနံ့များကား နန်းဦး ယင်ပြင် တခုလုံးကို ချယ်လှယ်လှမ်းမိုးနေသလောက် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ ရင်ထဲ၌ တဒိတ်ဒိတ်ခန့်ကာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုဝေဒနာကို အကြီးအကျယ် ရင်ဆိုင်နေရရှာလေပြီ။ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်း ကျော် တို့ကို အမျိုးသမီးများက မြင်သာသည့်နေရာသို့ ရောက်သည် တပြိုင်နက်ထည်း အမျိုးသမီးများသည် ကော်ဇောကြီးများ အရံ သင့်ခင်းကျင်းထားရာ ပေါ်၌ ပုဆစ်ဒူးတုပ်ချ၍ထိုင်ကာ ကန်တော့ရန်အဆင်သင့် မြင်ဆင်လိုက်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ရှေ့ဆုံးမှထူးခြားလှသော အမျိုးသမီး တဦးမူကား မတ်တပ်ရပ်လျက် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ မျက်နှာဆီသို့ ထည့်တည့်မတ်မတ် ကြည့်ရှုနေရှာပါသည်။

ခေါင်း၌အရောင်တဝင်းဝင်းထွက်နေသော ရှေးမြန်မာအနုပညာ ရုပ်များဖြင့် အကွက်ပေါ် ပြသသည့်ပမာ ကြက်သရေ ခြုံလှသည့် စီးပုံကိုဆောင်းလျက် ဖြူဆွတ်သော ပိုးအင်္ကျီလက်ရှည်ကို မင်းသမီးများ ဝတ်ဆင်သကဲ့သို့ သေ သပ် စွာ ဝတ်ဆင်ပြီး၊ မအောက်ပိုင်း၌

သန့်တန်ဆောင် ကြီးကြီးချိတ် ပိုးထမိကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး၊ သူမ၏ လည်ပင်းတွင်ရဲရဲတောက်နေသော ပတ္တမြား၊ ဘယက် တခုကိုသာ ဆင်ယင်ထားသည်။ အရပ်အမောင်းနှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်တို့ အင်မတန် လိုက်လျောညီလှသည့် အမျိုးသမီးတဦး၏ ထူးခြားလှသည့် အရပ်အမောင်း သဏ္ဍာန်ကို ဗိုလ်ကြီး-အောင် မင်းကျော်ကလည်း မျှော်ကာကြည့်ရင်း ခြေလှမ်းကြကြံနှင့် တက်လာနေတော့သည်။

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်အဘို့ သူ၏ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသော နှလုံးသားတွေ၊ အသံအူတွေသည် ဆူပူနေရာမှ တခြင်းအေးမြသွားစေသည့်အဆင့် သဏ္ဍာန်ထူးကို တွေ့မိလိုက်ပါတော့ပြီ။

မကျဉ်းမကျယ်သော မဟာနဖူးပြင်၊ မြသားပြင်ကဲ့သို့ အရောင်ထွက်နေသည့် သွယ်တန်းကာပြေပြစ်လှသည့် မျက်ခုံးနှစ်သွယ်၊ ထင်ရှား လှပနေသည့် မမောက်မပြားဘဲ ကြည့်လိုက်တိုင်း ချစ်စဘွယ်ဖန်တီးနေသည့် နှာတံသည်လည်းကောင်း၊ နီရဲနေသော မစင်းလွန်းမဟလွန်းသည့် များကိုင်းသဏ္ဍာန် နှုတ်ခမ်းများစသည့် မိန်းမချောမိန်းမလှတို့၏ ဂုဏ်အင်္ဂါအနက် တလက်လက် တဖိတ်ဖိတ် အကြည်ခါတ်တွေ ပေါ်ထွက်နေရှာသည့် မျက်လုံးတစ်စုံတစ်ခုလည်း ညို ခါတ်များ၊ ဩဇာခါတ်များ တလှုပ်လှုပ်ပေါ်ထွက်နေသည့် အမျိုးသမီးကို ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ကျောက်ရုပ်သဘွယ် မှင်သက်မိကာ တခဏရပ်တန့်လျက် မလှုပ်နိုင်စတမ်းကြည့်နေမိရှာသည်။

သာမန်အမျိုးသမီးတွေထက် ထူးခြားလှပအချိုးစားကျလှသည့် ရုပ်လက္ခဏာများပြင် အမျိုးသမီး၏အသားမှာ အဝါလည်းမဟုတ်၊ အဖြူသက်သက်လည်းမဟုတ်၊ ပန်းနုဖြောင့်ဖြောင့်ရောင် လွှမ်းချယ်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရပေ၏။

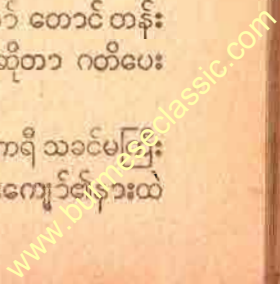
“သခင်မ-သခင်မ....မောင်တော်သခင်ကြီး”

ရုတ်တရက်လှုပ်ကနဲ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်၏ပါးစပ်တွင်းမှ တခဲနက် ပေါက်ကွဲပေါ်ထွက်လာသော အားရပါးရ ကြွေးကြော်သံကြီးနှင့်အတူ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် မခိုတရို့မတ်တပ်ရပ်ကာသူ့ အား မျှော်တော်ဇောနှင့် စောင့်ကြိုနေရှာသည့် တောင်တန်း ကေရီ သခင်မကြီးဆီသို့ တအား ပြေးတက်ခဲ့ပါတော့သည်။ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်အဘို့ ဣန္ဒြေတန်ဆောင်မှုဟူသမျှလုံးဝ အရေးမစိုက်နိုင်စတမ်း၊ သူ၏တသက်လုံး တတမ်း တတနှင့် သူ၏မျက်စေ့ထဲမှလည်းကောင်း၊ ခေါင်းထဲမှာလည်းကောင်း၊ အသံထဲမှာလည်းကောင်း မမေ့နိုင်-မထွက်နိုင်ရှာသည့် မျှော်မှန်း၊ လွမ်းချ၊ ဆွေးချ၊ ဝေးခဲ့ရသည့် တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးဆီသို့ ပြေးတက်ကာ သခင်မကြီးမှ အဆင်သင့် ကမ်းလင့်နေသည့် အင်မတန် ထူးခြားလှပနေသော လက်တော်နှစ်ဖက်ကို သူ၏သန်မာသည့်လက်ချောင်းများဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိပါသည်။

နူးညံ့ ချောမွတ်သော ကတ္တီပါသားကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရသကဲ့သို့ သူ၏လက်ချောင်းများသည် တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီး၏ပန်းနုရောင်ပြေးနေရှာသည့် လက်ဖဝါများအတွင်းသို့ပြုတ်ဝင်သွားသည်ထင်မှတ်လိုက်ရပြီ။ ဗိုလ်ကြီး-အောင် မင်းကျော်၏ တယုန်တည်းပေါ်ထွက်လာသည့် “ဖထ” အတွေထူးခြားမှုကို စက္ကန့်ပိုင်းကလေးအတွင်း၌ ပေါ်ထွက်လာသည်နှင့်တမျှ တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး၏လက်ဖဝါနှစ်ဘက်ကို မလှုပ်နိုင်ရှာတော့ချေ။

“မောင်တော်သခင်ကြီးဘုရား... ဘုရား နှမတော် တောင် တန်းကေရီသခင်မကြီးဖြင့် ဘယ်တော့မှ မခွဲတော့ပါဘူးဆိုတာ ဂတိပေးတော်မူပါဘုရား”

ကြည့်လင်ချိုသာလှသော တောင်တန်းတန်းကေရီ သခင်မကြီး၏ ပဋ္ဌမဦးဆုံးအသံတော်သည် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏နားထဲ

ရင်ထဲသို့ အေးမြချိုဆိမ့်သွားတော့၏။

နောက်တဖန်....

“ဘုရား နှမဘော် သည်ပိုး ကျိုးပမ်းရမ်းကျိုးဖြင့် ဒီတခါ နပ်လောက်ပါပြီသခင်ကြီးရယ်... မျှော်ရ. လွမ်းရ-ဆွေးရတဲ့နှစ်တွေ ရက်တွေအနန္တ အတိတ်တွေပြန်စဉ်းစားမိခဲ့ရင်ဖြင့်”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏မျက်လွှာကို တစ်စိမ့်စိမ့် ကြည့်ရှုရင်း တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် နှစ်ကိုယ်ကြားပြောရှာရင်း သူမ၏ အင်မတန်နုထွဋ်ပြေပြစ်နေရှာသော ပါးပြင်ပေါ်ဝယ် ပုလဲမျက်ရည်ဥကလေးတွေ အစီအရီ ဝိးဆင်းနေရှာပ သည် သူမသည် သူမ၏ချစ်ဘက်ကြင်ယာတော် သခင်ကြီးကို နေ့ရှိတိုင်း လွမ်းဆွတ်ကျေကွဲရပုံ တွေကို ပြန်ပြောင်းသတိရကာ ရင်ဆို့ လာဟန်ရှိပေ၏။

“သခင်ကြီးဘယ်မှ မကြေချီ မခွဲခွါတော့ပါဘူးသခင်မထိပ်ခေါင်တင်ကြီးရယ်၊ ရဲရဲကြီး ယောက်ျားပြီသစွာနဲ့ ဂတိသစ္စာပြုလိုက်ပါတယ်၊ အင်း... မြင်ရ- ကြုံကြ- သံသရာလည်ရတဲ့ဘဝတွေ ပြန်သတိရရင်ဖြင့်”

သူ၏လက်တဖက်က တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီး၏ပါးပြင်မှ မျက်ရည်ဥများကို လက်ကိုင်ပုဂါတထည်နှင့် တယုတယ သုတ်ပေးရင်း တလုံးခြင်းဂတိထား ဝန်ခံလိုက်ပါသည်။

တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးသည် အင်မတန်ကြီးနဲ့ ရိုသေစွာဖြင့် မောင်တော်သခင်ကြီး၏ရှေ့ မှောက်၌ ပုဆစ်ဒူးချထိုင်ကာ ဦးသုံးကြိမ်ကန်တော့ပြီးနောက် မောင်တော်သခင်ကြီး၏ ဒူးဆစ်အထိ ရှည်အောင် စီးနင်းထားသော ဘိနပ်ကြီး နှစ်ဘက်ကို ပေ့ဖက်ကာ သူမ၏ မျက်နှာတွေကလည်း မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင် ကြည့်နူးခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်း နှစ်စိတ်ပေါင်းကာ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ခံစားမှုကြောင့် ဖြေမဆည်နိုင်အောင်ရှိနေရှာပါသည်။ ဗိုလ်ကြီးအောင်

မင်းကျော်သည် သူ၏သန်မာလှသောလက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ကြင်ဘက်တော် တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီး၏ ပခုံးစွန်းနှစ်ဘက်ကို တယုတယကိုင်တွယ်ကာ သူ၏မျက်နှာခြင်းဆိုင် အနေသို့ဖြစ်လာအောင် မှုကာယူလိုက်ပြီး သူ၏ မဟေသီသခင်မကြီးကို ရှုန်း ရှုန်း စားစား ကြည့်နေရှာသည်။ အင်မတန် စိတ်ခက်ထန်သလောက် တည်ကြည်လှသော ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ ပါးပြင်နှစ်ဘက်ပေါ်၌လည်း မျက်ရည်စကလေးသုံးလေးပေါက်ကို အမှတ်မထင်တွေ့နိုင်ပေတော့၏။

ထိုနောက် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးကို....

“အဆောင်ထဲ ကြွမြန်းကြစို့ သခင်မကြီး”

“အသင့်ပါတဲ မောင်တော်သခင်ကြီး၊ ဒါထက် ညီမတော်စောသင်္ခါမ, ဘုရားနဲ့ မကြာခင်မှာ စကားစမြီး ပြောကြရအောင်နော် ဟာလာဝတ်တို့ နေရာတော်များစီမံ ပေးပြီး ညီမတော်ဘုရားအပန်းတော်ဖြေနိုင်ဘို့ စီစဉ်ကြကွယ်တို့”

စောသင်္ခါကို ရင်းနှီးစွာနှုတ်ဆက်လိုက်တော့သည်။

ပုဆစ်ဒူးချ ခစားကာ လက်နှစ်ဘက်မျက်ကွယ် ရှိခိုး ကန်တော့နေရှာသည့် စောသင်္ခါ၊ သို့မဟုတ် စောခမ်းနွဲ့အတို့ မိမိအား ချစ်ကြည်ရင်းနှီးစွာဖြင့် မိမိ၏အမှားကြူးလွန်ချက်ကို အပြစ် တစုံတရာ မယူရှာဘဲ သူတော်ကောင်းပြီသလှသူ တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးကို လိုက်လံစွာ ကြည့်ညှိချစ်ကြည်နေရှာမိပါတော့သည်။ မိမိယခင်က တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးအပေါ်၌ မလိမ္မာစိတ်တွေပြစ်ဖျားခဲ့သည့် အထင်လုံချက်များအတွက် အားတို့ အားနာ ဖြစ်နေရှာတော့သည်။ ဥတ္တရီပူရမြို့တော် တပြင်လုံး အုပ်အုပ်ကျက်ကျက်ဖျော်

ရွှင်ကာ မင်္ဂလာအခါတော် ကျင်းပနေကြတော့သည်။ စောင်းသံများ ခွရိယသံများကလည်း မြိုင်ဆိုင်သာယာစွာ ပေါ်ထွက်နေကြတော့၏။

လေညှင်းသိုသိုနှင့် ပန်းဝတ်မှုရနံ့တွေ ကွပ်ဖြန်းကာ အေးမြချမ်းသာလှသည့် နံနက်ခင်းဖြစ်ပေ၏။ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်အဖို့ ကတိပါခြံလွှားကိုလှမ်းခြုံရင်း သူ၏အင်မတန် ဆန်းကြယ်လှသည့် ဘဝအတွေ့အကြုံကို စဉ်းစားဝေဖန်နေမိ၏။ သူသည် သူ၏ ကြင်ဘက်တော် တောင်တန်းကေရီ သခင်ကြီးနှင့် ဖဲစက်ရာတခုထဲဝယ် နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက် စက်တော်ခေါ် ရွှင်မြူးလို့ခဲ့ပေ၏။ သို့ရာတွင် တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးသည် သူ့အတွက် သီးသန့်အဆောင်တခုနှင့် သလွန်တခုကို သခင်မကြီး၏ သလွန်အထက်ဝယ် ထားရှိပေးခဲ့ပေ၏။ ချစ်မေတ္တာဆိုသည်မှာ ဘုံမလေ့နှင့် ရုပ်နာမ်ပိုင်း၏ကြမ်းတမ်း ခက်ထရော်မှု သဘာဝအတိုင်း ချစ်ခင်ရင်းနှီးခြင်း အခြေခံသည့် မနုဿလူသားတို့ ဓလေ့ စရိုက်တွေအရ ဆန္ဒအာသာမပြည့်ဝခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။ ရောက်လျှင် ရောက် ခြင်း ဆောက်နှင့် ထွင်းဆိုသလိုကဲ့သို့ ဖြစ်နေမည်စိုး၍လည်းကောင်း၊ ညွှန်သည်ပရိသတ်များကို နှုတ်ဆက်ညွှန်ခံနေခြင်းစသည့် ကာယပင်ပန်းမှုကြောင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် စောစောပင် သလွန်ပေါ်ဝယ် အိပ်မောကျမိခဲ့၏။ သူ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် အလွန်နူးညံ့လှသော ကမ္မလာနီ ခြုံထည်တခုကို တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးက လှမ်း၍ ပေးခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ပေ၏။

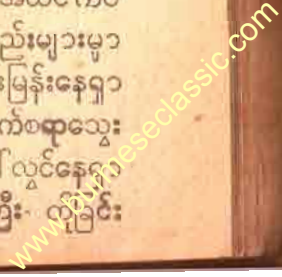
“မောင်တော်ဘုရား...ရွှေစိတ်တော်ကြည်သာပါစသခင်ကြီး”
ပိုးခမ်းစိုးကို အသာမက အလွန်သာယာလှသော အသံတော်ဖြင့် ရုတ်တရက် နှုတ်ဆက်လိုက်သော တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီး၏အသံတော်ကြောင့် အကြီးအကျယ် စဉ်းစားခန်း ဝင်နေမိ

သော ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ဖြုန်းကန်အံ့အားသင့်ကာ-
“အင်း...စဉ်းစားနေမိတယ် သခင်မကြီး၊ အစောကြီးနိုးနေသလား-မောင့်သက်မူး”

“မုန်လှပါ ဘုရားနှမတော်အနေနဲ့ သာမန် လူသားတွေကဲ့သို့ ကာယဗုဒ္ဓကွဒဏ်ကို မခံစားလှပါသခင်ကြီး၊ စိတ်တော်ညှိုးအလိုတော်မကျချက်မှန်သမျှကို ဘုရားနှမတော် သိခွင့်ပြုတော်မူပါသခင်ကြီး”

များစွာ ကြည့်၍ကောင်းလှသော ခြေလှမ်းများဖြင့် တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးသည် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ သလွန်ဆီသို့ဝင်ရောက်လာပြီး ယှဉ်တဲကထိုင်လိုက်ပါသည်။

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် သူ၏ ကြင်ဘက်တော်ဟောင်းကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးစေ့ စေ့ စပ်စပ်ခလဲ့လာ ကြည့်ရှုနေပါသည်။ ဂူလေ ယဉ်လေ-ချောလေ-လှလေဖြစ်နေသော တောင်တန်း ကေရီ သခင်မကြီး၏ကိုယ်ခန္ဓာများမှာလည်း စံတင်လောက်အောင် တင့်တယ်ပြေပြစ် အပြစ်ဆင်းစင်လှပေတကား...၊ တင့်တယ်ညီညာသော ပခုံးစွန်းနှစ်ဘက်အောက်မှ မကြီးလွန်း မသေးလွန်းသော မတွဲလွန်း မငယ်လွန်းသည့် သားကောင်းမိခင်ကောင်းသက်သေခံ ရင်သားတစုံသည်အောက်မှ ညွှပ်ထွားသည့် ဆိုင်ပြင်နှင့် ဘေးသားများ၊ သည်အောက်မှ သေးသွယ်လှပသည့်ခါး၊ ကားတစ်ကြီးပွင့်ပျိုးသယောင်ပြေဆင်းသွားသည့် တင်သားများနှင့် ခြေထလုံးများသည် နူးညံ့ပြော့ပြောင်းလှသည့် ပိုးသား အဝတ်အစားအကြားမှ အထင်ကပ်လျှပ် ဝင့်ကြားပေါ်လွင်နေလှသည့် လက်သည်း- ခြေသည်းများမှာလည်း လက်သည်းဆိုးဆေး တစုံတရာမဆိုးမလူးရဘဲ နိုးမြန်းနေရှာသလောက် လက်ဖဝါးများမှာလည်း မထိရက်၊ မကိုင်ရက်စရာသွေးကျော ကလေးများပင် အမြင်သားအထင်းသား ပေါ်လွင်နေရှာတော့သည်။ ခြေနှစ်ဘက်ကလည်း ခြေဖနောင့် ရှည်ကြီး ကိုခြင်း

ခြေဖဝါးကြီးခြင်း သေးခြင်း အပြစ်ဘစုံတရာ မရှိစတမ်း၊ ခြေဖမိုးကလေးများမှာ မခွဲတရှိ နှင့် ခတ်မို့ မို့ ဆင်းနေရှာပေ၏။

“သခင်ကြီး- နှမတော်ဘုရားဟာ- သခင်ကြီးရဲ့ ရင်သွေးရင်နှစ်တော်များကို တည့်ခင် : မွေးဖွားနိုင်တဲ့ သခင်ကြီးရဲ့ ပါရမီဖြည့်ဘက် အစစ်ပါသခင်ကြီးရယ်... ၊ သားကောင်း မိခင်လောင်းတွေ ရှိ သင့် ရှိအပ်တဲ့ အင်္ဂါရပ် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထဲတွေနဲ့ အသင့်ရှိနေကြောင်းပါ မေ င်ခတ်သခင်ကြီး”

ဤတွင်ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ပြင်းပြသည့် အချစ်စိတ်ကြောင့် ရုတ်တရက်လှမ်း၍ သခင်မကြီးအား ပေ့ ဖက်ရန်လက်နှစ်ဘက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်ရာ- ကြိုးနှင့် တုပ်နှောင်ခြင်း ခံလိုက်ရသူပမာ သူ၏လက်နှစ်ဘက်မှာ ရှေ့သို့ ဆန့်တန်းလှုပ်ရှားခြင်းမရနိုင်တော့ချေ။ သခင်ကြီးသည် အသက်တော် ပြင်းပြင်း ဂျူသွင်းပြီးမှ သူ၏လက်နှစ်ဘက်က ရှေ့သို့ဆန့်တန်းကာ ဗိုလ် ကြီး-အောင် မင်းကျော်၏ ငခိုးနှစ် ဘက်ကို ပေ့ ဖက်ကာ ထိတွေ့ လိုက်မှ ဗိုလ် ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏လက်နှစ်ဘက်မှာ လှုပ်ရှား၍ရလာတော့၏။

“ဟင် .. ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ သခင်မကြီး”

မကျေမနပ်သည့် အသံနှင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်က မဆိုင်၊ မတူ မေးမြန်းလိုက်ရာ တောင်ဘန်း ကေရီ သခင်မကြီး သည် ပြုံး ယောင်ကလေးသန်းလာသောမျက်နှာဖြင့် ..

“သီးခံ ဘော်မူပါသခင် ကြီး....၊ အမှန်မှာ တော့ သခင်ကြီးမှာ ဘုရားနှမတော်ရဲ့ အားခါတ်ကို မမိသေးတဲ့အတွက် ဘုရားနှမတော်မှာ စိတ်တန်ခိုးအားဖြင့် ပြုပြင်ဖန်ဆင်းခြင်းမရှိဘဲ ထိခိုက်မိခဲ့ရင် သခင်ကြီးမှာ အောက်မြေပြန်က မနုဿလူသားတွေ အသုံး အနှုံးနဲ့ ပြောရရင် ‘ခါတ်လိုက်ခြင်း’ ဝေဒနာမျိုး ခံစားရမှာစိုးလို့ ခေတ္တခဏဆိုင်းစနီပြီးမှ ဘုရားနှမတော် ရုပ်ခန္ဓာကို ပြုပြင်ပြီးမှ ထိ

တွေမှ ခံနိုင်ရှိစေခြင်းဖြစ်ပါတယ်ဘုရား၊ ရွှေစိတ်တော် မကြည်သာ မဖြစ်တော်မူပါနဲ့ ရှေ့နန်းရှင်ဘုရား”

ဤတွင်မှ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် သူ၏ တမဒက်လုံး စဉ်းစားနေခဲ့ရသည့်ပြဿနာရပ်များကို အလို အလျောက် ပြေလည်သွားပါစေတော့သည်။ လူတမျိုးဟူသောစကားနှင့် စိတ်ခြင်း၊ သွေးခြင်းမတူညီဟူသော စကားအဓိပ္ပါယ်ကို လေးလေးနက်နက်သဘောပေါက်လာတော့၏။ ထို့ ကြောင့်လည်း သူ့ အား တောင်ဘန်းကေရီ သခင်မကြီးက သလွန်တော်တခွဲထဲတွင် စက်တော်ခေါပျော်တော် မကြူးခဲသည့်အခြေအနေမှန်ကို သိရှိလာခဲ့ပေ၏။

“မှန်လှပါး ရှေ့နန်းရှင်သခင်ကြီးဘုရား....၊ ဘုရားနှမတော်လဲ လူသားစင်စစ်က ယခုမျက်မှောက်ဘဝကို စာဆင့်စီဘက်ပြီး စိတ်တန်ခိုး သတ္တိဈေး၊ ရုပ်တန်ခိုးသတ္တိပါ ပြောင်းလဲတိုးတက်ခဲ့ပါမယ်ရှေ့နန်းရှင်ကိုယ်တိုင်ကလဲ- ဘုရားနှမထက် ဤကဲ့သို့ ဗုဒ္ဓရှင်တော် ဘုရား၏ ကျေးဇူးတော်နဲ့ အဋ္ဌာရဿရှင် ဆရာသခင်ကြီးများရဲ့ ဂုဏ်းတော် ကျေးဇူးတော် အမှူးထားပြီး မဟိဒ္ဓိ ပညာရပ်များ လိုက်စားခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဘုရားနှမတော်နှင့် မောင်တော်ရှေ့နန်းရှင်ကြီး၏ ခြေရင်းမှ အလုပ်အကျွေး ပါရမီဖြည့်ဘက်အဖြစ်နဲ့ သခင်ကြီး ချမှတ်ပေးတဲ့ပညာရပ်ကို လိုက်စားခံယူရတဲ့ အခြေအနေမျိုး ရှိခဲ့ပါတယ် မောင်တော်၊ အကြောင်းကံမလှတဲ့ အချိန်မှာ အကုသိုလ်တော်ဝင်ပြီး မော်တော်ရှေ့နန်းရှင်ကြီးဟာ အမျိုးနဲ့ ဘာသာ မြန်မာ ဆိုတဲ့ ဘာတိသွေးစိတ်က မကင်းနိုးရှုဘဲ မြေပြန်မှာ မျိုးမြန်မာနဲ့ ကိုးကွယ်ရာမရအောင် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ တွေ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်တဲ့ သဘင်းကို ကြားရတော့ ပညာရှိ သတိဖြစ်ခဲဆိုသလို ရန်သူကြီးသုံးပါးအနက် ဒေါသရန်သူကြီးကို မထိမ်းနိုင်၊ မအုပ်နိုင်၊ မသတ်နိုင်တော့ဘဲ တော့မီးတရှိန်ရိုန် တောက်လောင်တာနဲ့ မဟိဒ္ဓိ ပညာရပ်စခမ်း လမ်း ခု

လုပ်မှာ ခန္ဓာ နာမ်အိမ် ရုတ်တရက်ပြောင်းပြီး တောဒိကရွှေနန်းရှင်
 ရဲ့ မဟာဒေဝီနဲ့ ပြည်သူ့အားလုံး စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသည့် အနိစ္စခရီးလမ်း
 ကြုံမြန်းခံရခြင်းဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဘုရား နှမတော်မူတော့ ဆောက်
 တည်ရာမရ-ခိုလှုံရာမရတဲ့ အခြေအနေမှာ သမာဓိတရားကို ဖိပြီးနှလုံး
 သွင်းကာ မောင်တော်သခင်ကြီးထားရှိခဲ့သော ပညာရပ်ဝိဇ္ဇာမရှိ
 ရဲ့ ပညာရပ်ကို ကြိုးစားအားတုတ်ခဲ့လို့ ခုလို မြင့်မားတဲ့ အဆင့်ကို
 ရောက်ရှိခဲ့ယုံမကပါဘူး။ ကျေးဇူးရှင်ကြီး မောင်တော်သခင်ကြီး၏
 ခန္ဓာနာမ်အိမ်ပြောင်းရာ ဖြစ်ရာဘဝတွေကို လိုက်လန့်ပြီး မျက်ခြေ
 အပြတ်မခံတမ်း စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းခဲ့ရင်း တနေ့ တခြား ရင်း
 ကျက်လာတဲ့ မောင်တော်သခင်ကြီးရဲ့ ပါရမီမူ-သီလတန်ခိုးများကို
 စုပေါင်းခြင်းအားဖြင့် မောင်တော်သခင်ကြီးရဲ့ ကုသိုလ်ကံ တက်
 လမ်းများကို ဖန်တီးပို့ ဆောင်ခဲ့ရပါတယ်။ ယခုဘဝမှာတော့ မြင့်
 မားလာတဲ့ မောင်တော်သခင်ကြီးရဲ့ ကုသိုလ်ကံ တရားများ ဟာ
 ပညာမျက်စေ့နဲ့ ကြည့်လိုက်ရင် တဟုန်တိုးတက်နိုင်တဲ့ စွမ်းရည်
 သတ္တိကိုတွေ့ရှိရတဲ့ နောက်မှ သခင်ကြီးဘုရားကိုပါ နေရပ်ဌာနေကို
 အရောက်ခေါ်ယူခဲ့ခြင်းလည်းဖြစ်ပါတယ်...။ ကျေနပ်တော်မူပါစ၊
 သခင်ကြီးဘုရား”

“ကျေနပ်ပါတယ် နှမတော်၊ ဟောဒီဥတ္တရုံပူရနယ်မြေထဲရောက်
 မှ မောင်တော်သခင်ကြီးမှာ ယခင်က ပျောက်ကွယ်ခဲ့တဲ့ ဘဝဖြစ်
 စဉ်တွေကို ရုပ်ရှင်ပြသလို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ပြန်မြင်တယ်သခင်မ
 ကြီး၊ အံ့ဩစရာဘဲနော်”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး
 ၏ ဇာတ်မောင်းအိုးနှစ်ဘက်ကို အားရပါးရ ပွေးဖက်ကာ မနုဿ
 လူသားတွေနှင့်မတူအောင် အသားအရောင် နုထွတ်သည့် အလွန်

တရားနူးညံ့ လှသည့် ပါးပြင်ပေါ်၌ သူ၏နှာခေါင်းကို နေရာချထား
 ရင်း ဖြေကြားလိုက်ပါသည်။

“မုန်လှပါ လျှောက်တင်ပါရစေသခင်ကြီးရယ်၊ သခင်ကြီးပြန်
 လည်ပြီး ဘဝဖြစ်ရပ်တွေကို သတိရခြင်းဟာ .... ဘုရားနှမထား
 တဲ့သောက်တော်ရေကြောင့်ဖြစ်ပါတယ်...။ ထာဝစဉ် ယခုလိုအသိ
 ဉာဏ်တံခိုးတွေ့ရဘို့ဟာ မောင်တော်ဘုရားကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သမ
 ထလုပ်ငန်းတွေနဲ့ ဆရာတော် ဘုရားကြီးများရဲ့ ကျင့်စဉ် လုပ်ငန်း
 ရပ်များကို ကျိုးစားပြီး ဘုရားနှမနဲ့ ဓါတ်တူ နာမ်တူ အဆင့်မှီ
 အောင် လုံးလပြုတော်မူပါမောင်တော်ဘုရား”

“ကျိုးစားမယ်... ကျိုးစားမယ်သခင်မကြီး...။ ဒါ့ထက် မောင်
 တော်ဟာ ဝိဇ္ဇာဉာဏ်မရှိတော့ ခေါင်းထဲဦးနှောက်ထဲမှာမရှင်းလင်း
 ထာတွေ ပြုသနာတွေရှိနေတယ်၊ ဆွေးနွေးကြစိုးလား နှမတော်...
 မောင်တော်ဟာ ခုခေတ်အရ ထွန်းကားတဲ့ လောကဓါတ် ပညာ
 ရပ်တွေကိုသာ ခန္ဓာနာမ်အိမ်ပြောင်းပြီး ခန္ဓာ နာမ်အိမ်အသစ်ဖြစ်
 လာတဲ့ ကျောင်းသားဘဝက သင်ကြားခဲ့ရလို့ ရှေးမြန်မာပညာ
 ရပ်တွေကို သံသယစိတ်တွေ့ရခဲ့သလောက် လောကဓါတ် ပညာ
 ဘက်ကိုသန်ခဲ့မိတယ်”

“အမိန့်တော် နာခံရမဲ့ သင်ငံမကြီးပါမောင်တော်၊ ဉာဏ်မီသ
 လောက် ဖြေကြားခွင့်ရနိုင်ပါလိမ့်မယ်...။ မောင်တော်ငယ်ငယ်
 ကုလားဖြူသို့ သော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတွေရဲ့ ပိုးစိုးပြု အရောင်သောက်
 တောက်ပြောင်တဲ့ ပညာကို အထင်ကြီးနေမိရှာတာကိုး၊ မပြော
 ပါဘူးလေ-ပါရမီပြည့်ခဲ့ပြီးသောဖုံးပုဂ္ဂိုလ်မို့ မောင်တော်ဘုရားဟာ
 ဝိဇ္ဇာခရ ပညာရပ်ကို ဆက်လက်ကြိုးစားရင်း ပေါက်ရောက်အောင်
 ပြင်ရမဲ့အခါ ဆိုက်ရောက်နေပြီဆိုတာဘုရားနှမ ရဲဝန်စွာနဲ့ လျှောက်
 တင်ပါရစေမောင်တော်သခင်ကြီး”

တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် သူမ၏ အလွန် တရာချော မွေ့လှပသည့် လက်မောင်းများဖြင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ လည်ပင်းကိုသိုင်းကာ ပိုက်ကာ တယုတယဖက်ရင်း ရှုန်းရှုန်းစား စားနှင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင် မင်း ကျော်၏မျက်နှာပြင်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်ရင်း....

“လောကဓါတ်ပညာအရ စက်မှုလက်မှုပညာရပ်တွေ့မြီပြီးပြုပြင် ကြိုးစားလုပ်ထားတဲ့ အင်မတန် လေးလန်တဲ့ သံထည်သတ္တုထည် ပစ္စည်းတွေတောင် မိုးကိုပျံ့ဝံ့နိုင်ရင် သံလောက်၊ သတ္တု လောက် မလေးလံတဲ့ မနုဿလူသားတွေဟာ မိုးကိုမပျံ့နိုင်ရမှာလဲ မောင် တော်သခင်ကြီးရဲ့ .... မောင်တော်သခင်ကြီး စိတ်ထဲကပေါ်နေတဲ့ မေးမြန်းချင်တဲ့ပြဿနာကို နှမတော်ဘုရားက လျှောက်တင်ပြော ကြားလိုက်ပါပြီသခင်ကြီး”

“ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ၊ ဒီမေးခွန်းကို မောင်တော်မေးမြန်းမလို့ ကြံ ဆတုးရဲ့သေးတယ်နှမတော်က ချက်ခြင်းသိလိုက်ပါကလား၊ ဘယ် လို့လဲ”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် တောင်တန်းတန်းကေရီ သခင် မကြီး၏ ကြောပြင်ကို ပွတ်သပ်ယုယရင်း ဖြေကြား လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ....

“ဟုတ်တယ်...ဒီအဖြေဟာ အင်မတန်သဘာဝကြတယ်၊ ကျမ်း ကြီးတွေထဲမှာလဲပါတယ်၊ ပဉ္စလက်အတတ်တွေ ရှေ့တုးအခါက တတ်ပြီး ဆင်ယူ မြင်ယူ တွေနဲ့ ဟပြည်ကတပြည်သွားလာကြတယ် ဆိုတာ ခုမှသတိရတယ်၊ ဒါ့ထက် မောင်တော်ဘုရားရဲ့ အတွင်းစိတ် ကိုသိတာက ဘယ်လိုလဲနှမတော် ဝိဇ္ဇာခရ”

“ဒီပညာဟာ ဝိဇ္ဇာခရပညာရပ်ဖြစ်လာတဲ့ မနောမယ စိတ်ပိုင်း ကို ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်ခဲ့ကာ သူတပါးတို့၏ စိတ်တွင်းကြံစီချက်

ဆဘောထားကို ချက်ကနဲ့ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း သိမြင်ခြင်းကိုဝိဇ္ဇာ ခရပညာရပ် မနောမယစိတ်ပိုင်းကို ခေါ်တွင် ထားပါတယ် သခင် ကြီး၊ ရှေးမြန်မာပညာရပ်များဟာ ဤမျှ ထက်မျက် ကြောင်းကို လက်တွေ့ပြသခြင်းဖြစ်ပါတယ်သခင်ကြီး”

“မောင်တော်ကြီးစားပါမယ်သခင်မကြီး၊ ဒါ့ထက် အသက် ရှည်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်း၊ မသေအောင် လုပ်ခြင်းဟာ ရော-ဘုရားဟောနဲ့ ဆန့်ကျင်မနေဘူးလား၊ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က အနိစ္စ ဒုက္ခ၊ အနန္တ၊ လက္ခဏာရေး တရားသုံးပါးကို ဟောတော်မူခဲ့တယ်၊ မောင်တော်သခင်ကြီးနဲ့ သခင်မကြီး ကျင့်သုံးရမဲ့ ရှေ့လုပ်ငန်းက အသက်ရှည်တဲ့လုပ်ငန်းဆိုတော့-ဖြေဖမ်းပါအုံးသခင်မကြီးရယ်”

“မှန်လှပါသည် သခင်ကိုယ်တော်ကြီး၊ စိတ်သည်အဓိကပါဘဲ... ဆန္ဒနဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပေါ်မှာ ဖြေရမဲ့ ပြဿနာက လိုနေပါတယ်၊ ဘုရားနှမတော်ဟာ အသက်ရှည်ရေး ကြိုးပမ်းရာမှာ ပျော်ရွှင်ခြင်း ကာမဆန္ဒကိုအကြောင်းပြုပြီး ဘယ်တော့မှ မူသေမခြင်းမပြောင်းလဲ ရပါဘူးဆိုရင် အင်မတန်အပြစ်ကြီးမားလှပါတယ်၊ ဘုရားနှမတော် တို့ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဘာတဖန်ပြောင်းလွဲရတာရဲ့ အိုရ-နာရတာပြီး အဆိုးဆုံးက အမိဝမ်းထဲ ကိန်းအောင်းနေရတဲ့ ဝဗ္ဗသေရ ကိုယ်ဝန် ဆောင်ရခြင်းဒုက္ခဟာ အင်မတန် ကြောမက်ဘွယ်ကောင်းပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ခန္ဓာနာမ်အိမ် မပြောင်းရဘဲ မိဘဝမ်းထဲ တဖန်မကိန်း အောင် ရဘဲ ဘုရားပွင့်တော်မူသောအချိန်အခါနဲ့ မှီအောင် အသက် ရှည်ခြင်း၊ အားထုတ်ခြင်းသာဖြစ်တယ်၊ အသက်ရှည်ခြင်း အားထုတ် ခြင်းဟာ နိဗ္ဗာန်ရှေ့ပြည်မျက်မှောက်ပြုပြီး၊ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်ကြီး နဲ့ မလွဲအောင် လက်ဦးဆုံးပူးပေါင်းကျော်တော့ရပြီး တရားတော်နဲ့ ရပြီး သစ္စာလေးပါးတရားကြားနာရဘို့ ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီရည်ရွယ်ချက်တွေရဲ့ စေတနာနဲ့ ဆန္ဒမှန်နေရင် ဘုရားရှင်တော်

မြတ် ဟောကြားတော်မူသော တရားတော်နဲ့ မဆန့်ကျင်ပါဘူးလို့ အောက်မေးပါတယ် သခင်ကြီးရယ်၊ နိဗ္ဗာန်ကူးတာလဲ ဘဝတဖန် နောက်ဆုံးပြောင်းလွဲခြင်းဘဲ မဟုတ်ပါလား”

“မောင်တော် သခင်ကြီး ကျေနပ်ပါတယ် သခင်မကြီး၊ ဒီလို အသက်ရှည်ရေးပညာရပ်ဟာ ဘယ်အပေါ်မှာ အခြေပြုပြီး အားပြု ပြီး ကျင့်ကြံကြိုးပမ်းကြသလဲ မောင်တော်သိခွင့်ရှိထိုက်တယ်ထင်ပါ တယ်”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် နက်မှောင်ကြည့်လနေသော တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး ဆံပင်စကလေးများကို ကိုင်တွယ်ကာ ကြည့်ရှုလေ့လာရင်း မေးမြန်းလိုက်ပါ၏။

“ရတနာ သုံးပါးရဲ့ မကြံအပ်-မစည်အပ်တဲ့ တံခိုးတော်တွေ အပေါ်မှာ တည်နေပါတယ် သခင်ကြီး၊ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော့မြတ် ကြီးရဲ့ တံခိုးတော်ဟာ အဆုံးအဆမရှိအောင်ကြီးမားလှပါပေတယ်၊ တရားတော်ရဲ့ ဥာဏ်တော်ဟာလဲ ဒီလိုပါဘဲ၊ သံဃာတော်တို့ရဲ့ ဂုဏ် တော် တံခိုးတော်ဟာလဲ အနန္တ အတိုင်းမရှိအောင်ကြီးမားလျက်ရှိ လှပါပေတယ်၊ ဒါကြောင့် ရတနာသုံးပါးရဲ့ ဥာဏ်တော်- ကျေးဇူး တော်တွေရဲ့ စခမ်းရိပ်ကိုခိုပြီး ဘုရားနုမတို့ပညာရှင်တွေ၊ အဋ္ဌာရဿ ပညာရှင်တွေဟာ အသက်ရှည်ပြီး အကြားအမြင်ရှိခြင်း၊ မနောမယ ပညာတွေ တံခိုးအမျိုးမျိုးရှိခြင်းပညာရပ်တွေကို ရယူ ကျင့်အောင် နိုင်တာပါဘဲ သခင်ကြီးရယ်”

“သာဓု- သာဓု- သာဓု... မောင်တော်ဘုရား သခင်မကြီးဟာ... အင်မတန် မြတ်နိုးစရာကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးပါကလားနော်...၊ မောင်တော် မဖြစ်မနေကြီးစားမယ်၊ ယောကျ်ားပြီပြန် နေခံမလျော့ တမ်း ဂတိပေးလိုက်ပါတယ်”

“ယုံကြည်စိတ်ချပြီးသားပါ မောင်တော်...၊ ဒီဘဝမှာ မောင်

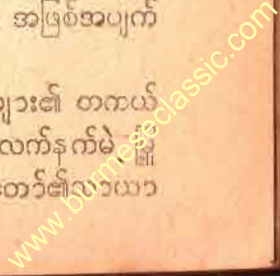
တော်ဟာ ကိုယ် နေရပ်ဌာနေ ပြန်ရောက်လာကတည်းက ဘုရားနုမ တော် စိတ်ချပြီးသားပါ၊ လုပ်ရကိုင်ရမဲ့ လုပ်ငန်းတွေက အများကြီး ပါဘဲ သခင်ကြီးရယ်၊ သခင်ကြီး ခရီးသွားဘို့လာဘို့မဆုံးသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်တွေတော့မရှိပါဘူး၊ ပြီးတော့ ရှေ့ အဘို့ သမာဓိတရားဘက်ကလဲ စိတ်ချရတဲ့အခြေအနေသို့ ချီတက် လိုက်ပါလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ သခင်ကြီးနေရပ်ဌာနိကဆက်ပြီး အော် ကျင်းကို... အင်း... တခါ ပြန်ဆင်ရအုံးမယ်၊ စစ်တွေ တိုက်ခိုင်းရအုံး မယ်၊ ဩော်... မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတွေ၊ ဂျပန်-ဂျပန် လူရိုင်းတွေ၊ နော်နေပြည် တော်ကို ပြန်ပြီးလာမယ်၊ အပေါ် အပေါင်း နည်းပါးလိမ့်မယ်၊ ဒါနောက်ဆုံးနဲ့ အပြီးပြန်ရချက်ဘဲ၊ ပြီးတော့-ပြီးတော့ သခင်ကြီး မျှော်မှန်တဲ့ သား-သား ရတနာကိအပ်ပြီး သခင်ကြီးနဲ့ ဘုရားနုမ တို့ ထာဝစဉ်ငြိမ်းချမ်းသာယာစွာနဲ့...”

တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးသည် ဆေးဖြူရောင် သုတ်ထား သည့် အဆောင်တော်နံရံကိုကြည့်ကာ တပိုဒ်စီပြောနေရှာတော့၏။

ထူးကဲအံ့ဩတယ်ကောင်းသော တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး

တအံ့ဩသြနှင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်က စာနှင့်ရေးကာ ဝေါ်ယူခြင်းကြောင့် လိုက်ပါလာခဲ့ရသော ဗိုလ်ကြီး-စိန်ပန်း၊ ဗိုလ် စံဘော်နှင့် တပ်ကြပ်ကြီး- သုံးဦးတို့အဘို့ လူ့ ဘဝတလျှောက်လုံး၌ ပယုကြည်နိုင်လောက်အောင် ဝေးဆန်းအံ့ဩတယ်ရာ အဖြစ်အပျက် များကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ တွေ့မြင်နေကြရပါ၏။

ကြေးဝါလှေခါး၊ ငွေလှေခါး၊ ရွှေလှေခါးကြီးများ၏ တကယ် အဘိုးတန်အံ့ဩတယ်ရာ တည်ဆောက်ထားပုံသည် လက်နက်မဲ့ တော် ဖြစ်သည်။ ငြိမ်းချမ်းရေးမြို့တော် ဥတ္တရပူရ မြို့တော်၏လာသာ

ထူးဆန်းချက်များအကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ထင်ကြေးနှင့် ငြင်း
ခန့် စကားများ ပြောကြားခဲ့ပေ၏။ ထိုထက် တောင်တန်းကေရီ
သခင်ဆိုသည်မှာ ဤမျှလောက် အသက်ကြီးလျက် ရုပ်အဆင်း ရှု
မကောင်း-မြင်မကောင်အောင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အခြေအနေတွေ
ရှိမည်။ သူတို့၏ တပ်မှူးအတွက်မှာ စိတ်မချရသည့် အခြေအနေသို့
ရောက်မရောက် စသည်ဖြင့် စိုးရိမ်ပူပန်မှုများ အကြောင်းမဲ့ကာ
ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ခေါင်းချင်းရိုက်ကာ တပ်သားများကိုပင် စိတ်ဓါတ်
ထိခိုက်နိုင်သည့် အခြေအနေသို့ဆိုက်ရောက်ခဲ့၏။

မကြာမီ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ လက်ရေးလက်မှတ်နှင့်
ဖေပြုပါ အရာရှိ၊ အကြပ်ကြီးများ သူ့ဆီသို့လိုက်လာရန် အမိန့်စာ
ရောက်ရှိခဲ့သည်အတွက် အထက်မြို့တော်သို့ လမ်းပြမင်းလှသင်များ
နှင့်အတူ လိုက်ပါလာခဲ့ကြခြင်းလည်း ဖြစ်ပေ၏။

ကမ္ဘာသစ်ထဲသို့ရောက်ရှိလာကြသည့် သူများပမာ ခေါင်းများ
မှာ ဟိုဟိုဒီဒီမနားတမ်း လှည့်ကာကြည့်ကာဖြင့် အချင်းချင်းလည်း
ခေါင်းခြင်းရိုက်ကာဝေဖန်ရင်း နန်းမြို့တော်ပေါ်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့
လေသည်။

“ဝင်ခဲ့ကြပါ ဗိုလ်စံလှဘော်နဲ့ ဗိုလ်စိန်ပန်း”

အဆောင်တွင်းမှ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ အသံကြောင့်
ဗိုလ်စိန်ပန်းတို့ရဲဘော်တစ်စုသည် မရဲတရဲနှင့် ဖောမန္တဆောင်အတွင်း
သို့ ခြေဖျားထောက်ကာ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် စစ်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ကာ သလွန်
ကြီး တခုပေါ်၌ တင်ပလွဲထိုင်လျက်၊ သူ၏ဘယ်ဘက်ဘေးတွင်မူကား
တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် ခန့်ငြားလှသော ဣန္ဒြေနှင့် ပုဆိပ်
ဖူးချထိုင်နေရှုပါသည်။

“အလေးပြု” ဟူသော ဗိုလ်စိန်ပန်း၏အမိန့်သံနှင့်အတူ ပြောင်း

ကနဲ သတိ အနေအထားဖြင့် ခြေစုံရပ်လိုက်ကြသော အသံများနှင့်
ညွှတ်ချားများ မြောက်တက်လာပြီး၊ ဦးထုပ်၏ညာဘက်အစွန်၌
ကပ်ကာ ဗမာ့တပ်မတော်သားများ၏ စစ်စကမ်းဥပဒေအရအလေး
ပြုကြပြီးနောက်...

“ဗိုလ်စိန်ပန်းနဲ့ အရာရှိ၊ အကြပ်များ ရောက်ရှိပါကြောင်း”

“ကောင်းပြီ...ထိုင်ကြဗျာ”

ခတ်အေးအေးအသံဖြင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် သလွန်
သုံးညွှန်ကာ အထိုင်ခိုင်လိုက်သည်နောက် အသီးသီးနေရာယူကာ
ထိုင်ချလိုက်ကြပြီး၊ အဆောင်တွင်းရှိပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အိမ်ထောင်ပရိ
ဘောဂများကို ဗိုလ်စိန်ပန်းတို့က တချက်အကဲခတ်လိုက်ကြသည်တွင်
ခရူးဦးစွာ တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးကို ရုတ်တရက်တွေ့မြင်သွား
ကြလေသည်။

ဗိုလ်စိန်ပန်းတို့လူကအဘို့ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် မျက်တောင်
မခတ်ဘမ်းပင် ငေးကြောင်ကာ တသက်တာတွင် ဤမျှလောက်
ရုပ်ရည်ရော၊ အဆင်းရော၊ မျက်လုံးမျက်ဖန်မှစ၍ ကိုယ်လုံကိုယ်ပေါက်
အဆုံး ချောလှသည့် အမျိုးသမီးတဦးကို မတွေ့ခဲ့ဘူးသူများ ပြီပြီ
ဣန္ဒြေမဆောင်နိုင်ကြရှာတော့ဘဲ မှင်သက်မိနေသူများပမာ ရှုပါရုံ
၏ ပိုက်တွင်းတွင်မိနေကြပါသည်။

“ရောက်ရှိလာကြတဲ့ စစ်မှူး-စစ်ကဲများ ကျန်းမာတော်မူကြပါ
စ...”

မြို့သို့ သလောက် တလုံးစီထွက်ပေါ်လာသည့် အလွန်တရာ ချို
သာလှသည့် တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီး၏ ပဋ္ဌမဦးဆုံး အသံ
ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် ချက်ခြင်း သတ်ရကာ ဣန္ဒြေကို ပြန်၍ ဆုံး
ရင်း...

“နေကောင်းကြပါစေ ပဲ သခင်မကြီး၊ ကျွန်တော်များချ၊ ချို”

ယင်းချက်တွေကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ တပ်မှူးကြီးကစပြီး သခင်မကြီးအဆုံး ထာဝစဉ်ရှိသေး....

ဗိုလ်စိန်ပန်းသည် သူတို့၏ မျက်စိကောင်းမခက်တမ်း ကြည့်နေမိခြင်းအတွက် ခွင့်လွှတ်ရန် တောင်းပန်လိုက်သည်။

“သခင်မကြီး သိပါတယ်၊ သာမန်လူသားတိုင်းဟာ လှပမှုကို စုံမက်ကြည့်လိုသော၊ ကြွရွယ်မှုမပါဘဲ ကြည့်ခြင်းတွေနဲ့ ကြည့်နေမိကြတယ်ဆိုတာ မောင်တော်သခင်ကြီးရဲ့ စစ်မှူး၊ စစ်က-ရဲမက်တွေ ဖြစ်ကြတာမို့ သခင်မကြီးအနေနဲ့ လဲ ညှော်ခံရင်းနီးမှုရှိစေတဲ့အတွက် မောင်တော် သခင်ကြီးကိုခွင့်ပန်ကာ အမှာတော်လွှတ်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ မရှင်းလင်းတဲ့ပြဿနာတွေကိုလဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရင်းရင်းနီးနီး စုံစမ်းဆွေးနွေးနိုင်ပါတယ်၊ အဓိကအချက်ကတော့ စစ်မှူးစစ်က တို့၏ ခေါင်းဆောင်၊ အမတ်တော်တို့ရဲ့ မောင်တော်ကြီးဟာ ကျန်းမာပကတိချမ်းသာစွာရှိနေတယ်ဆိုတာရယ်၊ နောက်တချက်က တစ်စုံတစ်ရာ အချုပ်အနှောင် အန္တရာယ် မရှိ ကြောင်းကို မျက်မြင်သက်သေပြပြီး၊ တောင်ခြေမှာ ကျန်ရစ်တဲ့ရဲမက်တွေကို အကြောင်းစုံ ပြန်ပြောပြချိန်ဖြစ်ပါတယ် မောင်လေး စစ်မှူးများ”

“ကျေနပ်ပါပြီ သခင်မကြီး၊ ခုလိုတွေရတော့မှ ကျွန်တော်များအဖို့ စိတ်အေးမိပါတော့တယ်၊ ကျွန်တော်တို့မရောက်ဘူးတဲ့ ဒေသကလဲဖြစ်ပြန်၊ အင်မတန်ထူးဆန်းတဲ့ ဒေသတွေနဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကလဲ နေ့စဉ်နဲ့ အမျှကြုံတွေ့နေရသော မထင်အပ်တာတွေ ထင်မှားမိတာကိုလဲ ကျွန်တော်များ တောင်းပန် ပါတယ် သ ခင် မ ကြီး ခင်ဗျာ”

ဗိုလ်စိန်ပန်းသည် အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတော့သည်။ မကြာမီ သစ်သီးများ၊ အဖျော်ယမကာများကို ချွေတော်ရ

များသည် ရွှေလင်ပန်းများ၊ ရွှေချိုင့်များနှင့်ယူဆောင်လာပြီး တည်ခင်းကျွေးမွေးကြပါသည်။

အထက်မြို့တော်သူများအဖို့ အချောတင်အယဉ် ဆင့်ကြသလော့ ရိုးရိုးကလေးနှင့်ယဉ်စေ ရှိနေပြန်သည့်အတွက် ဗိုလ်စိန်ပန်းတို့အဖို့ အငေးမောမောနှင့် ဥတ္တရ ပုရ မြို့တော်သူများ၏ အချောအလှကို ချီးကျူးနေကြပါသည်။

သစ်သီးအဖျော်ယမကာများကို စားသုံးကြပြီးနောက်....

“စစ်မှူးများအနက် သခင်မကြီးရဲ့ အကြောင်းအရာနဲ့ ပတ်သက်လို့ မေးမြန်းစရာတွေရှိကြောင်းကို သခင်မကြီးသိရပါတယ်၊ မေးမြန်းနိုင်ပါတယ်”

စတင်ကာဆွေးနွေးခွင့် ပေးလိုက်သည်တွင် ဂျပန်အတော်ဆန်နေသူ ဗိုလ်စိန်ပန်းသည် ထ၍ရပ်လိုက်ပြီး....

“တဆိုတ်ခင်ဗျာ....ကျွန်တော်တို့ တပ်မှူးနဲ့ သခင်မကြီးတို့ဟာ ဟိုဘာတွေက အကြင် လင်မယား တော်စပ်ခဲ့ခြင်းကို ကြားရပါတယ် မှန်ပါသလားခင်ဗျာ၊ ယခုနောက်ဆုံးဘိတ် ကဲ့ကဲ့သွားကြတဲ့ ဘဝအထိ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်နဲ့ သခင်မကြီးတို့ဇနီးမောင်နှံ မှန်ကန်ကြောင်း သက်သေအထောက်အထားများ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ပြနိုင်ရင် ပိုကောင်းမှာပါခင်ဗျာ”

“မှန်ပါတယ် စစ်မှူး-မောင်လေး.... မောင်တော် သခင်မကြီးနဲ့ သခင်မကြီးဟာ ဟိုအရင် ဘဝ-ဘဝတွေကလဲ မကွာအတူပရမိ ပြည်ဘက်ပြီပြီ၊ အိမ်ထောင်ရှင်များ ဘဝနဲ့ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်၊ ခုလဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ရှေ့ ကာလတွေအဖို့လဲ မချုပ်ကြံပြီး မကွဲတမ်းနိဗ္ဗာန်ရွှေပြည်ကို တူစွာချီ မဂ်ဗိုလ်မှီကြအုံးမှာဘဲ၊ ထားပါ စစ်မှူး-မောင်လေး-မောင်လေးတို့သခင်ကြီးနဲ့ မ၊ ဘုရား ခုလိုပြန်ဆုံမိကြတာ ဘာလို့ရက် ရှိသွားပြီလဲ မှတ်သားထားကြရဲ့ မဟုတ်လား”

“နစ်ရက်ခွဲတိတိ နာရီနဲ့ ဆိုရင် နာရီပေါင်း ခြောက်ဆယ်တိတိ ကြာပါပြီ သခင်မကြီး”

ဗိုလ်စိန်ပန်းသည် မဆိုင်းမတွာဖြေဆိုလိုက်ရာ....

“ကောင်းပါပြီ...ဟောဒီဟောမန္တဆောင်ရဲ့ အဦးစမ်းကို တဆိတ် ကြုံမြန်းကြပါမောင်လေးတို့ စစ်မှန်းနဲ့ စစ်ကဲတွေကို အင်မတန် ခိုင်လှတဲ့ သက်သေခံချက်တခုပြသလိုတယ်”

သခင်မကြီးကရှေ့ဆောင်ကာ ခေါ်ခဲ့ကြသည်တွင် ဗိုလ်စိန်ပန်း တို့ လူစုသည် တစုတရုံးတည်းလိုက်ပါသွားကြပါသည်။

“မောင်တော်သခင်ကြီး တဆိတ် နှမတော်ဘုနားနဲ့ ဘေးခြင်း ယှဉ်တွဲပြီး ရပ်တော်မူပါဘုရား”

တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးက လျှော့ထားလိုက်ရာ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် သူ၏သခင်မကြီး၏ညာဘက်တွင် ဘေးခြင်း ယှဉ်ကာရပ်လိုက်ပါသည်။

“ကဲ... စစ်မှူး-စစ်ကဲတို့ သခင်ကြီးနဲ့ အမတော်တို့ ဟူစံရိုတဲ့ပုံကို မှတ်ထားကြနော်”

ပြောဆိုလိုက်ပြီး ပိုးကြိုးတချောင်းကိုဆွဲကာ အရံသင့်ချထားသည့် ကတ္တီပါအစိမ်းကြီးကို မရှုတ်တင်လိုက်တော့သည်။ ကတ္တီပါအစိမ်းကားလိပ်ကြီး အထက်သို့ပင့်၍ တက်သွားသည့် နောက်တွင် ကျောက်သံပတ္တမြားတွေ ချယ်လှယ်ထားသည့် ရွှေရောင်တွေထိန်နေသော ရာဇပလ္လင်ပေါ်၌ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးကို ဘွားကန်တွေလိုက်ရပေ၏။ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးမှာ တဦးက မောက်ရည်ဆောင်းထားသော ရှေးစစ်သူကြီးများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ချပ်ဝတ်တံဆာများနှင့် ယောက်ျားမျိုး တဦးဖြစ်၍ သူ၏ဘယ်ဘက်တွင် ပုဆစ်ဌေးချ ယဉ်ကျေးစွာ ထိုင်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အင်မတန် ချောလှသော အမျိုးသမီးတဦးဖြစ်ပေ၏။

“ဟာ...ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော် ပါလား၊ ဒီကတယ်လို့လဲ” ဗိုလ်စိန်လှဘော်သည် အလွန်တကြားယောင်ရမ်းကာ အော်ရင်း မောက်ချပ်ဆောင်း ထားသော စစ်သူကြီးဆီသို့ ဝမ်းသာအားရ ပြေးတက်လိုက်၏။

“ဗိုလ်စိန်လှဘော် ကျုပ်ဒီမှာလေ”

ဗမာ့တပ်မတော် ဗိုလ်ကြီးရာထူး အဆင့်အတန်းတံဆိပ်များနှင့် စစ်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား သူ့ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်က ချက်ခြင်း သတိပေးလိုက်၏။

“ဟိုဘက်ကအမျိုးသမီးက ဘယ် နှယ်လဲ သခင်မကြီးပါကလား ဘယ်လိုလဲခင်ဗျာ...ကိုယ်ခွဲတွေလား၊ ခေါင်း- ဦးနှောက် တွေတော့ ချာချာလည်နေပါပြီ သခင်မကြီး”

ဗိုလ်စိန်ပန်းသည် သူ၏ ခေါင်းကို ပွတ်သပ်ရင်း အရေးတကြီး မေးမြန်းလိုက်၏။

“မွန်တယ် စစ်မှူးစစ်ကဲတွေ၊ ဟိုအရပ်တွေက သခင်ကြီးနဲ့ သခင်မကြီးတို့ ဥတ္တရ ပူရ မြို့တော်ဘဲ ခေါ်ခေါ်၊ သီလဝံဆ မြို့တော်ဘဲ ဖြစ်တဲ့ ဟောဒီ ရွှေမြို့တော်မှာ လောကီထွက်ရပ်လမ်း စတင် လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြပြီး၊ အတော်အတန်ခရီးရောက်ချိန်မှာ ပဌမဆင့် ရုပ်ကူးထားတဲ့ရုပ်ဟောင်းတွေဖြစ်တယ်၊ ဝိညာဉ်ကတော့မရှိပါဘူး၊ ဝိညာဉ်နဲ့ ရုပ်သစ်ဟာ စစ်မှူး-စစ်ကဲတွေနဲ့ အကြောင်းအရာဆွေးနွေးနေကြတဲ့ သခင်ကြီးနဲ့ သခင်မကြီးတို့ပင်ဖြစ်ကြပါတယ်၊ လောကီပညာကိုလဲ ဆက်လက်ဆည်းပူးကြိုးပမ်းနေတုန်းမှာ စစ်မှူးတို့ အကြီးအကဲ ဖြစ်နေတဲ့ သခင်ကြီးတာ ဒေါသစိတ်ကိုမချုပ်တီးနိုင်လို့ ကဲကုသိုလ် အလျှောက် ပညာတက်ရင်းက ရုတ်တရက် ကဲကုန်ပြီး ခန္ဓာနာမ်အိမ် ပြောင်းခဲ့ရတဲ့ အခါ သခင်မကြီးမှာ အလွမ်းမှ ပြေနိုင်ပါစေ နှိပ်”

ဆန္ဒသဘောနဲ့ ရုပ်ဟောင်းတစ်ကို မပျက်မစီးရအောင် အင်မတန် ထက်မျက်တဲ့ လေးကံပညာရပ်နဲ့ စိစဉ်ပြီး ခုမြင်ရတော့ရတဲ့ အထိ ထားခဲ့နိုင်ခြင်းဘဲ၊ ကိုင်း... အခမောင်တို့ အကြီးအကဲ စစ်မှူးကြီးခေါ် နေတဲ့ သခင်ကြီးနဲ့ သခင်မတို့ ရှေးဘဝတွေ၊ အတိတ်က အကြင် လင်မယားဖြစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ကြပြီလားကွယ်တို့”

“ယုံကြည်ပါပြီခင်ဗျာ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သခင်မကြီးရယ် ခုလိုမရှင်းလင်းနိုင်တဲ့အချိန်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ တပ်မှူးအပေါ် ဧရာ သခင်မကြီးအပေါ်မှာမှော သံသယတွေအမျိုးမျိုးရှိခဲ့မိတယ်။ ဒီကိစ္စ အချက်အလက်တွေကိုလဲတောင်းပန်ပါတယ်။ ခုင့်လွတ်တော်မူပါလို့ မှန်တဲ့ အတိုင်းဝန်ခံရရင် ကျွန်တော်တို့တပ်မှူးကိုတောင် စိတ်နှောက် နေတဲ့ လူတယောက်လို့ ထင်မှတ်ခဲ့တယ်။ နတ်စွဲပယောဂ ရှိတယ်လို့ ထင်မှတ်ခဲ့ကြတယ်။ ခုလိုမျက်မြင် သက်သေတွေရော၊ ကာယက ရှင် သခင်မကြီးကိုပါ ဟောဟောခိုင်းခိုင်းမျက်မြင်ကွယ်တွေ့-တွေ့ရတော့ ကျေနပ်တာမှ အတိုင်းထက်အလွန်ပါဘဲခင်ဗျာ”

ဗိုလ်စိန်ပန်းသည် ပွင့်လင်းစွာဝန်ခံနေပါသည်။
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ... ကျွန်တော်တို့ နောက်ပိုင်း မြန် မာပြည်ကိုထောင် မပြန်ချင်တော့ဘူး။ ရွှေမရွှား-စွေမရွှားတဲ သီလဝံသ မြို့တော်မှာဘဲ တသက်လုံး နေချင်ပါတယ်”

တပ်ကြပ်ကြီး-အုန်းဖေသည် သူ၏ဆန္ဒကိုပေါ်ထုတ်ပြောလိုက်ရာ
“နေနိုင်ပါတယ်၊ ကြီးစားရင်နေနိုင်ပါတယ် စစ်ကဲ-မောင်လေး ဒီသီလဝံသမြို့တော်ဟာ သီလအကျင့်ရှိတဲ့ မနုဿလူသားတွေ ပရမီ ရှင်တွေ အားလုံး အတွက်ပါဘဲ၊ သခင်မကြီးကသာ သီလဝံသ မြို့ တော်သူမြို့တော်သားတွေရဲ့အသက်စည်းစိမ်နဲ့ ချမ်းသာမှုကို တာဝန် ယူပြီး ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ပေးရတဲ့ ဖာ ဗ အာ ဏာ တာဝန်ကို

ယူထားရခြင်းဖြစ်ပါတယ်၊ ခုနေ့ စစ်မှူး-စစ်ကဲကြီးတို့ မြန်မာပြည်ကို ပြန်ချင်လို့ လဲ ဘေးဥပါဒ်တွေမကင်းကြသေးဘူး”

“ဘယ်လိုပါလဲ သခင်မကြီး၊ ဘေးဥပါဒ်တွေဆိုတာ ရကွပ်လရဲ့ အန္တရာယ်ပါလားခင်ဗျာ”

တစ်ကြပ်တဦးကမေးမြန်းလိုက်ရာ...

“ရကွပ်လအန္တရာယ်ကတော့ ခုအချိန်မဟုတ်သေးဘူး စစ်ကဲကြီး အမောင်တို့နှောက်က လိုက်နေတဲ့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ကရုပ် စစ်သားတွေက ထောင်နဲ့ ချီပြီး အမောင်တို့ တပ်ရဲ့ ထွက်လမ်းတွေမှာ အရံ သင့် စောင့်ကြိုနေလေရဲ့”

“ဟော... မြင်ရဲ့ မဟုတ်လား၊ ဟိုတောင်ကုန်းပြာပြာကြီးကို အာ ချုံပြုပြီး ကြည့်လိုက်ကြပေတော့၊ သခင်မကြီး ပြသပေးပါမယ်”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်နှင့် သူ၏ တပ်စုမှူးတွေ၊ အကြပ်တွေ က တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီး ပြသ သည့် တောင်တန်းကြီးကို စူးစူးစိုက်စိုက် အာချုံပြုကာ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ တဖက်အတွင်း၌ တောင်တန်းကြီးကိုဖောက်ကာ ခြေသွားလမ်းများ၊ ကားလမ်းများ ကျေးရွာများကို လှုပ်လှုပ်ရွရွမြင်လိုက်ရပေ၏။ နောက်တဆက် ထည့်ပင် ခြေလျင်တပ်ရင်းများ၊ လားတပ်များ၊ မော်တော်ကား တပ်များဖြင့် ပျာပန်းခတ်သလို လှုပ်ရှားကာ ထွက်ပေါက် လမ်းဆုံ များတစ်ခုကို စောင့်ရှောက်ကာနေရာယူနေကြသည့် တရပ်တပ်များ ကို တွေ့လိုက် ရပေ၏။ ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားကြီးပေါ်၌ ပြသ နေသည့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကြောင်းကို ကြည့်ရှုနေရသကဲ့သို့ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်း ကျော်တို့အဘို့ ထင်ထင်ရှားရှား တရပ်တပ်များလှုပ်ရှားမှုတို့ကို တွေ့ မြင်နေရပေ၏။

ကောင်းကင်ယံမှာလည်း လေယာဉ်ပျံ များကား ပျံ လာဝဲကာ တပ်ပီနှင့်ကင်းစောင့်နေကြပုံတွေပါ ပေါ်လာတော့၏။ တနေရာ၌

တရုပ်ပြုပိုလ်ချုပ်နှင့် စစ်ဘက်တာဝန်ခံများသည် မြေပုံကြီးတချပ်ကို ချကာ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်တို့ လွယ်ဝန်ယက် မြန်မာပြည်သို့ ဖြန့်တက်လာမည် ထင်ရသော လမ်းများကိုမှတ်သားကာ တာဝန် အသီးသီးပေးအပ်နေပုံများကိုလည်း အနီး၌ကပ်ကာ တွေ့မြင်နေရ သကဲ့သို့ ထူးဆန်းလှသော မြင်ကွင်းတရပ်အဖြစ် တွေ့မြင်နေကြပါ သည်။

“ကျေနပ်ပြီမဟုတ်လား...စစ်မှူး-စစ်ကဲကြီးတွေ...၊ ဒါကြောင့် ဟောဒီ အင်မတန်သာယာလှတဲ့၊ အေးချမ်းလှတဲ့၊ အပြစ်မဲ့တဲ့ ဆီလ ဝံသမြို့တော်မှာဘဲ အပန်းဖြေနေကြပါအုံးကွယ်တို့”

တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီး၏ စကားသံအဆုံး၌ ထူးဆန်လှ သော မြင်ကွင်းများသည် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကွယ် သွားကြတော့၏။

“မဘုရားဟာ အမောင် စစ်မှူး-စစ်ကဲ တို့ကို မုသားပရိယာယ် သုံးပြီး လှည့်ဖျားပြသနေခြင်းမဟုတ်ဘူးနော်...အစစ်အမှန် ဖြစ်ရပ် တွေကို မဘုရားရဲ့ ဝိဇ္ဇာရေအတတ်ပညာနဲ့ ကူညီပြသခြင်းသာ ဖြစ် ပေတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ အာလုံးယုံကြည်ပါတယ် သခင်မကြီး”

ဗိုလ်စိန်ပန်းသည် နဖူးမှ ချွေးပေါက်များကို သုတ်ရင်း ပြော ကြားလိုက်လေသည်။ အလွန်သင့်လျော် ညီညွတ်သော ရာသီဥတုရှိ နေသည့် ဥတ္တရပူရရွှေပြည်ဝယ် စိတ်တု လှုပ်စရာ မြင်ကွင်းများကို တွေ့ကြုံမြင်ထင်နေရသည့်ကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားမှု ဒဏ်ချက်ကြောင့် စစ်မှူး-စစ်ကဲများ ဇောချွေးပြန်နေကြခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

“ကဲ... နောက်ပိုင်းက အမောင်တို့ အပေါင်းအဖော်တွေ စိတ် အားငယ်နေမှာမို့ ဟောဒီက ကျန်ရစ်တဲ့ စစ်မှူး-စစ်ကဲ ရဲမက်တွေ အတွက် သစ်သီးဝလံလက်ဆောင်တော်တွေကိုယူပြီး ပြန်ကြပေအုံး”

ကွယ်တို့၊ အမောင်တို့တပ်မှူး-အကြပ်ကြီးနဲ့ တောင်တန်းကေရီသခင် မကြီးကိုယ်တိုင် မေတ္တာခတ်သင်းပြီး ချိုမြိန်လှတဲ့ သစ်သီးများဖြစ် ကြောင်းကိုလဲ အတိအလင်း ကြေငြာလိုက်ပါကွယ်တို့၊ ဒီတော့ ကျန် ရစ်ခဲ့တဲ့ စစ်မှူး-စစ်ကဲတွေကို တလှည့်စီလွတ်လိုက်ကြဘို့မမေ့ပါနဲ့ နော်...”

“ကျွန်တော်တို့မပြန်ခင် ဗိုလ်ကြီးနဲ့၊ သခင်မကြီးကို ကန်တော့ ပါရစေ...ခွင့်ပြုတော်မူကြပါခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူးတရားတွေ ကြီးမား လွန်းလို့”

တပ်စုမှူးဗိုလ် နှစ်ယောက်နှင့် တပ်ကြပ်များက ဦးချကန်တော့ လိုက်ကြသည်။ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်နှင့် တောင်တန်း ကေရီ သခင်မကြီးတို့က တောင်းဆုပဋိပက္ခတွေ ပေးအပ်နေကြပါသည်။

“ဘေးအပေါင်း-အန္တရာယ်အပေါင်းမှ လွတ်ကင်းပြီး သကာလ ဗုဒ္ဓသာသနာ နေရောင်-လ ရောင်လိုလင်ကြစေရန် ကျိုးပမ်းဆောင် ရှင်နိုင်ကြတဲ့ အာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ကြပါစေသတည်း”

အင်မတန်ကြည်သင်လှသော တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီး၏ အပေးသံမှာ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ အသံရင်ဝသာ မကဟဲ တပ်စုမှူးများ၊ တပ်ကြပ်ကြီးများ၏ အသံထဲ-အူထဲသို့ စိမ့်ဝင်လာ အောင် သာယာကြည်နူးဘွယ် အသံအဖြစ် ပေါ်ထွက်နေပါတော့ သတည်း။

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် တောင်ခြေ၌တပ်ချထားသော သူ၏ အထူးတပ်သားများကို စည်းကမ်းရှိရှိနှင့်နေထိုင်ကြရန် သတိ ပေး မှာကြားလိုက်ပြီး ဗိုလ်ညွှန်မောင်နှင့် ကျန်ရစ်သည့် တပ်ကြပ် ကြီးများကို နောက်ထပ်စေလွှတ်လိုက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပါသည်။

ရွှေနန်းပြင်ပေတီဝယ်

မွေ့ကြိုင်လှသော ပန်းပေါင်းစုံယန့် တွေက သင်းပြုန့်ချယ်လှယ်

နေသော ညချမ်းကာလ ကောင်ကင်တပြင်တွင် ကျယ်စုံနက္ခတ်တာ
ရာထို့သည် တစိတ်မှတ်ကွန်မြူလျက် လဆန်းရှစ်ရက်လ ကာလဖြစ်
သည်ကြောင့် စန္ဒာကြည်ရွှန်း ဘိုးလမင်းကလည်း တင့်တယ်စွာ စံ
ပါယ်နေတော့၏။

တိတ်ဆိတ်သော ညဉ့်ကာလလည်းဖြစ်ပေ၏။ သူတော်ကောင်း
များသာနေထိုင်သည့် မြို့တော်ဖြစ်၍ ဆူဆူညူညူ သီချင်းသံ ကျယ်
လောင်သော စကားပြောသံများကိုမူ ကား... ကြားနိုင်ဘို့ ဝေးနေ
တော့၏။

ချလွင်ချလွင်နှင့်ဟူသော ကြေးစီသံများကလည်း နေရာ အနံ့
အပြားကပေါ်ထွက်လာနေတော့သည်။ မေတ္တာပို့ သံ၊ ဘုရားရှိခိုးသံ
များကလည်း သီလဝံသာမြို့တော်တဝိုက်တွင် မင်္ဂလာရှိစွာ သာယာ
ကြည်နူးတယ်ဖန်လျက်....

နန်းရင်ပြင်တော်ပေါ်၌ကား၊ လရောင် ရွှေရည်များ ခြားတွင်
မထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်၏ သဏ္ဍာန်များကို တွေ့နိုင်ပေ
လိမ့်မည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ကောင်းကင်ကိုကြည့်လိုက်၊ သူတို့အချင်း
ချင်းကိုကြည့်လိုက်နှင့် အေးဆေးငြိမ်းချမ်းသော အသွင်ကို ဆောင်
နေလေသည်။

“အင်မတန်ကြည်နူးစရာအချိန်အခါဘဲ သခင်မကြီးရဲ့ - မောင်
တော်ဘုရားအနေဖြင့် မောင်တော်ရဲ့ သခင်မဘုရားနဲ့ လဲ ချစ်ခြင်း
တုံ့ ရပြန်၊ ရွှေလကြီးကလည်း ထိန်သာနေတဲ့ အင်မတန်သာယာတဲ့
အခါကလဲဖြစ်ပြန်ဆိုတော့ ကမ္ဘာလောကကြီးကို မေ့ချင်ချင်ဖြစ်
နေပြီ၊ ဟင်-ဘယ် နဲ့ လဲသခင်မကြီး။”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် တောင်တန်းကေရီ၏ ပခုံးကို
ဖက်ကာဖိုးလမင်းနှင့် တောင်တန်းကေရီသခင်မ၏အလှခြင်းကို ယှဉ်

ရှင်းနေသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့်ရွှန်းရွှန်းစားစားကြည့်ရင်းပြော
လိုက်သည်။

“ဝမ်းသာလှပါတယ်မောင်တော်သခင်ကြီးရယ်၊ နှမတော်ဘုရား
ဖြင့် တိုနှစ်တွေ လတွေချီပြီး မောင်တော်ဘုရားကို လွမ်းခဲ့ရတာတွေ
ပုံမှ စိတ်အေးချမ်းနိုင်တော့တယ်၊ ဒီလို သီလသမာဓိရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
တရားရှင်တွေ နေထိုင်တဲ့ သီလဝံသာမြို့တော်ကြီးမှာ မိန်းမသားတ
ယောက်လဲ ဖေါ်မဲ ထကိုယ်အနေနဲ့ နှစ်တွေရာလိုက်ချီပြီး ဘဝတ
ပါးရောက်ရှိနေရှာတဲ့ ကိုယ် ချစ်လှအကြောင်းကို သတိမရနိုင်ရှာ
တဲ့ မောင်တော်ဘုရားကို လွမ်းတပြီးနေရတာ ဘယ်လောက် စိတ်
ပူကွ ပင်ပန်းမှုရှိတယ်ဆိုတာ ရွှေဥာဏ်ဆင်တော်မူပါ သခင်ကြီးရယ်၊
မောင်တော်သခင်ကြီးနဲ့ နှမတော်ဘုရားတို့ဟာ နိဗ္ဗန်ရွှေပြည်အရေ
ဆူချီဘို့ ဘဝဘဝတွေက ချဘူးခဲ့တဲ့ ပနက် အဓိဋ္ဌာန်ချက် တွေကို
ပြည့်အောင် အောင်မြင်အောင် နှမတော်ဘုရားအနေနဲ့ ချိန်တိုင်း
ပြည့်ကြီးစားနေခဲ့ပါတယ်သခင်ကြီးရယ်”

“ယုံကြည်ပါတယ်သခင်မကြီး၊ မောင်တော်ဘုရားလဲ ဒီကရှေ့
စွမ်းစွမ်းတမန်ကြီးစားမယ်၊ ဒါထက် သခင်မကြီးကို မောင်တော်
ဘုရားဆန္ဒကခုနောင်းကို ညှိနှိုင်းလိုတယ်ကွယ်”

အကဲခတ်သည့်မျက်နှာဖြင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်က မေး
လိုက်ရာ- ချက်ခြင်းပင် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည်....

“မောင်တော်ဘုရားဆန္ဒနဲ့ စိတ်တိုင်းကြပြစ်နိုင်အောင် ဘုရား
ပေတော်လဲကြီးစားနေလျက်ပါ သခင်ကြီး၊ ရက် သိပ်မကြာစေရပါ
ဘူးမောင်တော်ဘုရား၊ သခင်ကြီးဟာ ဒီအတိုင်း အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ အသား
ပစား မိန်းနဲ့ ချက်ပြုတ်တဲ့ အဟာရကိုမစားဘဲ သစ်သီးဝလံနဲ့အတူသာ
ပွဲတော်တည်ရမယ်ဆိုရင် သီလ-အဓိဋ္ဌာန်မြဲမယ်ဆိုရင်၊ သမားမိ လို

ပြီတော့လာမယ်ဆိုရင် မောင်တော်ဘုရားရဲ့ စိတ်ပင်ပန်းမှု ဆန္ဒမပြည့် ဝမှုဟာ မကြာပါဘူး စိတ်တိုင်းကြဖြစ်ရပါစေမယ်ဘုရား”

“ကျေနပ်ပါတယ်နှမတော်ဘုရား...။ နှမတော်ဟာ မောင်တော် စိတ်ကြိုက်ဆန္ဒကို တတ်နိုင်ရင် နာရီ မဆိုင်းတန်း ပြည့်မယ် ဆိုတာ ချွန်းချက်မရှိ မောင်တော်သခင်ကြီးယုံကြည်ပြီးသားပါ။ ဒါ့ထက် ဟောဒီကောင်းကင်ပြင်မှာ မြင်တွေ့နေရတဲ့ ကြယ်တွေ နက္ခတ်တွေဟာ သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်နေတဲ့ ရောင်ပြန်ဟပ်တဲ့အစိုင်အခဲတွေလား...။ သူတို့မှာ အသက်ရှိမရှိ မောင်တော်ကျောင်းတံ က စဉ်းစား ခဲ့ဖို့ တယ်နှမတော်-ဘယ်လိုအဖြေပေးမလဲနှမတော်”

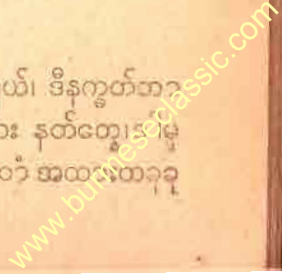
“မှန်လှပါ ရွှေနန်းရှင် မောင်တော်ဘုရား၊ ဒီနက္ခတ် တာရာတွေ ဟာ ကံဘုံက သက်ရှိသတ္တဝါတွေ နေထိုင်ရာလို့ ဗိမာန်အသီးသီးရဲ့ အလင်းရောင်တွေပါဘုရား”

“ဘယ်လိုလဲနှမတော်သခင်မကြီး၊ ဘယ်လိုကံဘုံကလဲ၊ လူဘုံ လား၊ နတ်ဘုံ လား၊ ဗြဟ္မဘုံ ကလား တဆိတ် အကျယ်ဆွေးနွေးကြ ရအောင်လို့”

“ကံဘုံဆိုတော့ လူဘုံလဲ ကံဘုံမှာ ပါနေလို့ လူဘုံက တော့မဟုတ်ကြောင်းပါ မောင်တော်ဘုရား၊ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ် အပါအဝင်ဖြစ်တဲ့ နတ်ဘုံကဖြစ်ပါတယ်မောင်တော်၊ စိတ်အတိုင်း အကြိုးပေးတဲ့အချက်လဲဖြစ်ပါတယ်၊ အကုသိုလ်-ကုသိုလ် အရအ ကြိုးပေးတဲ့ ဘုံလဲဖြစ်ပါတယ်သခင်ကြီး၊ ဥပမာပေးရရင် မနုဿ လူသားတွေရဲ့ စိတ်ဆန္ဒနဲ့ ပြောရရင် တဘက်လားသတ္တဝါဟာကောင် ကို သတ်ဖြတ်ဒုက္ခပေးလိုတဲ့ဆန္ဒကြောင့် လက်နက်ရယ်လို့ ဖြစ်ပေါ် လာပါတယ်၊ ဝါး၊ လှံ ဆိုတာ အနီးအပါးမှာသုံးတဲ့ လက်နက်ဖြစ် ပါတယ်၊ ခတ်ဝေးဝေးရန်သူကို သေစေလိုတဲ့ ဆန္ဒကြောင့် လေး၊ များတွေ ပေါ်လာတယ်၊ နောက်-လူတွေရဲ့ ဒုစုခိုက် အကုသိုလ်

ကြောင့် လေး-မျှားဆိုတဲ့ အဝေးပစ်လက်နက်ထက် ခမ်းပိုမိုရောက် ရှိတဲ့ သေနတ်မီးလောင်လက်နက်တွေ၊ အမြော်တွေပေါ်လာခဲ့တယ် မကြာခင် မနုဿလူသားဖြစ်တဲ့ အကုသိုလ် များပြားလှတဲ့ လော ဘသားတွေက ကြံလိမ့်အားမယ်သခင်ကြီး ဗုံးတလုံးချရုံနဲ့ သိုလေး ယူနေရာရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေရဲ့ အသက်စဉ်းစိမ်းကို ဖျတ်ဆီး ဒုက္ခ ပေး နိုင်တဲ့ ငရဲလက်နက်တွေ၊ အဲဒီလိုလူသားတွေရဲ့ မနောကံလို့ ဆော် ရာ ကုသိုလ်-အကုသိုလ် စိတ်ဆန္ဒအရ ယခုမောင်တော်ဘုရား ရှုမြင် တော်မူတဲ့ နက္ခတ်တာရာတွေဆိုရင်လဲ သူတို့ချင်းတွေရဲ့ အလွန်ကြီး မားတဲ့ ကံကုသိုလ်အရ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အဆောင်အယောင်နဲ့ နေအိမ် ဗိမာန်ကြီးတွေက ထွက်ပေါ်တဲ့ အရောင်အဝါ တွေသာ ဖြစ်တယ်၊ နောက်ဥပမာတခု ထပ်ပြီးသံတော်ဦးတင်ပြရရင် မနုဿ လူသားတွေအဘို့ ကမ္ဘာဦး အစက နေတို့-လူတို့ဆိုတဲ့ နေအခါ ညဉ့်အခါ အလင်းရောင်ပြန့်ဖြူးနိုင်တဲ့ ဗိမာန်ပိုင်ရှင် နေ နတ်သား လူ နတ်သားတွေပေါ်ခဲ့ဘူး၊ အဲဒီအချိန်အခါမှာ မှောင် မိုက်လဲ နေရတဲ့ မနုဿလူသားတွေဟာ အမှောင်ထုကိုကြောက်ပြီးအလင်း ရောင်တခုခုကို တမ်းတဆုတောင်းကြတယ်၊ ကမ္ဘာဦးခေတ်က မနုဿ လူသားတွေရဲ့ ဖြောင့်မတ် မှန်ကန်တဲ့ သီလသမာဓိကြောင့်မနုဿ လူသားတွေရဲ့ ကြောက်ရွံ့မှုကို ကာကွယ်ပေးနိုင်တဲ့ ရဲရင့်သော အ လင်းရောင်၊ ဒါမှမဟုတ် သူရိယနေမင်းနဲ့ ဘုံဗိမာန် ပေါ်ထွက် လာတယ်”

“ကြားဖြတ်ပြီး ရွေးနှေးပါရစေသခင်မကြီးရယ်၊ ဒီနက္ခတ်တာ ရာ နေတွေ-လူတွေမှာ ဘုံဗိမာန်ပိုင် ကံဘုံ သား နတ်တွေ၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် သက်ရှိသတ္တဝါတွေ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အထော အထေးတခုခု တွေနိုင် ပြနိုင် မပြနိုင်”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် စေ့စပ်သေချာသူပြီပြီ သက်သေပြု၍ ဆက်လက်မေးမြန်းလိုက်သည်တိုင်....

“တခြားသက်သေတော့ ဝေးဝေး မပေးပါရစေနဲ့ ရှေ့နန်းရှင်ဘုရား၊ သုံးလူထွဋ်ထား သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသခင်ဟာ မည်သည့်အခါမှ မုသားပရိယာယ်မသုံးသော အတုမရှိမြင့်မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါ။ ဘုရားသခင်နဲ့စဉ်အခါ ဒေါင်းမင်းဖြစ်စဉ်က သောတာပန်ဖြစ်တဲ့ နေနတ်သား ဒါမှမဟုတ် သူရိယနတ်မင်းကို နေ့စဉ်ပုဂ္ဂိုလ်အရ သီလ ဂုဏ်အရ ရှိခိုးပူဇော်ခဲ့ခြင်းကြောင့် မောရသူတ်ဟာ ပရိတ်ကြီးဆယ်သုတ်မှာ အထင်အရှားသက်သေရှိနေပါကြောင်းပါ ဘုရား၊ နေနတ်မင်းရှဲ့ လွန်ကြီးမားတဲ့ သီလ-သမာဓိ-ပညာ အားလဲကောင်း၊ သီလဂုဏ်အားဖြင့် သောတာပန်အဆင့်ရှိတဲ့ နေနတ်မင်းကို ရှိခိုးပူဇော်ခြင်းဖြင့် သေးဥပါဒ် အန္တရာယ် အပေါင်းမှ ကင်းလွတ်ကြောင်းကို လျှောက်တင်ဝန်ပါတယ် မောင်တော်ဘုရား”

“သတ္တဝါတွေရဲ့ စိတ်ဆန္ဒနဲ့ စိတ်တံခိုးသတ္တိဟာ အင်မတန် ဆန်းကျယ် ထက်မြက်လှပါတယ် မောင်တော် သခင်ကြီး၊ မကောင်းတဲ့ စိတ်ဆန္ဒဟာလဲ မကောင်းတဲ့ လမ်းစဉ်အရ ဖြစ်တတ် ပျက်တတ်ကြပါတယ်၊ ကောင်းတဲ့ ဆန္ဒနဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာလဲ ဖြစ်တတ်ပျက်တတ်ပါတယ်၊ ဥပမာ မနုဿ လူသားတွေဟာ ရုပ်ဝါဒဘက်မှ အလွန်တရာ ထက်သန်ပြီး ညှောင်း အလင်းရောင် ရစေဘို့ လျှပ်စစ် မီးတွေ ထွန်းခဲ့ကြတယ်၊ ပူနေတဲ့ အခါမှာ ကုသိုလ်က အရ ဖြစ်ပေါ်မှုကို မရကြရှာခဲ့၊ လေအေးစက်တော့ လေ ရဟတ် တွေ့ကို တပင်တပန်း ထွန်းလှုပ်ခဲ့ကြပါတယ်၊ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ လူတွေရဲ့စိတ်ဆန္ဒအရတည်တိုင် ကြံဆလုပ်ကိုင်မှုပေါ်မှာ တည်နေပါတယ် သခင်ကြီး ဘုရား”

“ကျေနပ်ပါပြီ သခင်မကြီး ညဉ့်နက်လာတော့ အေးသလိုလိုဖြစ်လာတယ် သခင်မကြီး၊ စံအိမ်တော်ကိုဝင်ကြစို့ ဒါထက်....”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး၏ ရှေ့လက်တော်ကိုဆွဲကိုင်ကာ....

“ပူဆာ တယ်လို့ လဲ မအောက်မေ့ပါနဲ့ သခင်မကြီးရယ်.... မောင်တော်ဘုရားလဲ စေတနာသန်သန်နဲ့ သဒ္ဓါစစ်စစ်နဲ့ ကိုယ်အဆင့်အတန်း သီလ-သမာဓိကန်နိုင်အောင် ကျိုးစားပါမယ် သခင်မကြီးအနေနဲ့ မောင်မယ်စုံရွှင်ကြည်နူး စက်တော်ခေါ်ပျော်တော် ကျူးလိုက်ဘို့....”

“စိတ်ချပါ မောင်တော် သခင်ကြီး.... ကုသိုလ် အဆင့် အတန်း၊ ပညာအဆင့်အတန်းခြင်း ညီမျှလာရင် တန်ဖိုးဟာ အလိုလို ရှိလာမှာပါတဲ့၊ မောင်တော်ဘုရား ရှေ့စိတ်တော် ကြည်သာစွာနဲ့ သီလဆောက်တည်ကာ ရင့်ကျက်နိုင်ပါစေ”

တောင်တန်း ကေရီ သခင်မကြီးသည် သူမ၏သက်မွှား ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ နဖူးပြင်နှင့်ပါးပြင်ကို ညှင်သံ ယုယစွာမွှေးလိုက်ပါသည်။ အတွေ့ကူးသလောက် စိတ်တံခိုးသတ္တိ ရှိလှသော တောင်တန်း ကေရီ သခင်မကြီး၏ကိုယ်ကာယမှ ဖဿအာရုံကား ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်အဘို့ အတောမသတ်နိုင်အောင် စွဲမက်မှုပြင်းသန်သွားစေပါစေသောတည်း။

“မောင်တော်ဘုရား မျက်နှာတော်သစ်ပြီး သီလခံယူတော်မူပါ မကြာမတင်ကာလမှာဘဲ မောင်တော်ဘုရားရဲ့ ရဲမက်တွေ ရောက်ရှိလာပါလိမ့်မယ်၊ အဆင်သင့်ရှိနေအောင်”

တောင်တန်း ကေရီသခင်မကြီးသည် ညဉ့်ဦးယံလုံး ဆမထ လှုပ်ငန်း၌ စိတ်စောစေတနာသန်သန်နှင့် ကျင့်သုံးခဲ့ပြီးနောက် နှစ်ချိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေရှာသည့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ခြေဖဝါးကို အသာအယာလှုပ်ကာ နှိုးလိုက်ပါသည်။

“ဪ...နေတောင်မြင့်နေပါပကောလား သခင်မကြီးရယ်”

လူးလဲကာအိပ်ယာမှထလိုက်ပြီး၊ အရံသင့်စီဆင်ထားသည့် ရွှေခရားမှ မျက်နှာသစ်ရေကြည်များနှင့်သစ်ကော့ ကိုယ်လက် သုတ်သင်မှုကို ပြုလိုက်ပါသည်။

န့စိယောဘိသား ငက်ပျောသီးများ၊ သင်္ဘောသီးများ၊ အုန်းသီးများကို စားသောက်ကြပြီးနောက် မကြာခင်တွင် ရံ ရွှေတော်တဦးက ဗိုလ်ညွှန်မောင်တို့လူစု ရောက်ရှိလာကြောင်း သံတော်ဦး တင်လိုက်ပါသည်။

“ဝင်ကြပါစေ သုမာလာရယ်...ပြီးတော့ ညီမတော်ဘုရား စောသင်္ခါကိုလဲ အစစားဝင်ဘို့ လျှောက်တင်လိုက်ပါ”

တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးက ရံ ရွှေတော်တဦးကိုအမိန့်ပေးလိုက်ပါသည်။

မကြာခင် ဗိုလ်ညွှန်မောင် ခေါင်းဆောင်သော ရဲမက်များသည် တပျော်တပါးကြီးဝင်ရောက်လာကြပြီး၊ တပ်မတော်ထုံးစံအတိုင်း အလေးစွဲကာ သတင်းပို့ လိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်က လိုက်လံစောင့်ဆိုက်လိုက်ပြီး သူတို့နှစ်ဦး ယှဉ်တွဲကာ ထိုင်နေသည့် သလွန်မြော်ဘက်သလွန်များကို နေရာထိုင်ခင်ပေးအပ်လိုက်ပါသည်။

“ကျန်းမာ ချမ်းသာတော် မူကြပါစေ မောင်ငယ်စစ်မှူးနဲ့ ရဲမက်များ”

နားထောင်၍မပြီးနိုင်စတမ်းချိုမြလှသည့်အသံဖြင့် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးက နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်သည်တွင်...

“ကျန်းမာပါတယ် သခင်မကြီး...၊ ပြောမယုံကြုံမှထိမယ်ဆိုတဲ့ အတိုင်း လူ့ ပြေမှာ ဒီလောက် ချပ်ရော-အသံရော၊ အမူအယာရော သူမတူအောင်ကောင်တဲ့ အမျိုးသမီး မတွေ့ခဲ့ဘူးပါဘူးခင်ဗျာ”

လွှတ်ကနဲပြောလိုက်ရာ....

“မှန်ပေတယ် မောင်ငယ်စစ်မှူး၊ မောင်ငယ် စစ်မှူးရဲ့ စကားဟာ

မြောက်ပင်ခြင်းပရိယာယ်မပါသော ငါးရာနှစ်ဆယ်နဲ့ ယှဉ်တဲ့ အင်မတန် ကြက်သရေရှိလှတဲ့ ပွင့်လင်းတဲ့ စကားသာဖြစ်ပေတယ်၊ ဟိုဘက် ရဲမက်ကြီးများ မဘုရား နယ်မြေမှာ တာဝန်ယူရတာ ပျင်းရိလာပြီလားကွယ်တဲ့”

“မှန်ပါ သခင်မကြီး၊ တောင်ခြေနေရတဲ့အခါ ပျင်းသလိုရှိလာပါတယ်၊ ခုလိုတကြိမ်တခါမှ မရောက်ဘူးတဲ့ ရွှေတောင်-ငွေတောင်နဲ့ ရွှေလှေခါးကြီးကိုဖြတ်တက်လာရပြီး၊ စိတ်အလွန် ချမ်းသာတဲ့ နန်းတော်ပေါ် တက်မိတော့ မှန်တဲ့ အတိုင်း ပြောရရင် နောက်ပိုင်း အားလုံးမေ့ ပျောက်သွားပါတယ်ခင်ဗျာ”

တပ်သားကြီးတဦးသည် ရယ်မောသံနှင့်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကောင်းပါပြီကွယ်တဲ့၊ မပျင်းမရိစေဘဲ မကြာမတင်ကာလမှာ ပွဲကြီးပွဲကောင်းတခု အမောင်တို့ ရွှေ မှောက်မှာ ကျေ ရလိမ့်မယ်၊ ဪ... ကုသိုလ်-အကုသိုလ်စိတ် တယ်လဲ ဆိုးပါကလားနော်”

“ဘယ်လိုအရေးအကြောင်းလဲ သခင်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ တပ်ပွဲထဲမှာ မကောင်းတဲ့သူများပါသလားခင်ဗျာ”

ဗိုလ်ညွှန်မောင်သည် အရေးတကျမေးလိုက်ပြန်သည်။

စောခမ်းနွဲ့သည် တည်ကြည်သောမျက်နှာကလေးနှင့် ဝင်ရောက်လာရှာပါသည်။

“ကဲ... ညီမတော် စိတ်တိုင်းကျနေထိုင်ခွင့် မဘုရားပေးအပ်တော်မူတယ်၊ ညီမတော်ရဲ့ ဆန္ဒတော်အတိုင်း အလိုရှိတဲ့ နေရာမှာထိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်”

တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးက အခွင့်ပေးရာ စောခမ်းနွဲ့သည် လက်နှစ်ဖက်ယှက်ကာ ကန်တော့ရင်း တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး တယ်ဘက်အစွန်း သလွန် တနေရာတွင် တည်ကြည်စွာ ဝင်ရောက်စိုက်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“မဘုရား ကျေနပ် ခွင့်ပြုပါတယ် ညီမတော်၊ ချစ်မေတ္တာဆိုတာ မဘုရားတို့ တရားရှင်များအနေနဲ့ သူတဦးတည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိစေရ ပါဘူး။ သမုဒ္ဒရာပင်လယ်ရေကို သူတဦးတယောက် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိ သလိုဘဲ ဘုန်းရှင်က ရှင်ယောက်ျားတယောက်ရဲ့ ချစ်မေတ္တာကိုလဲ မဘုရား တဦးတယောက်ထည်း မပိုင်ဆိုင်လိုပါဘူး။ တရားနဲ့ ယှဉ် ကြည့်ရင် မာနနဲ့ လောကရန်သူတွေကိုတွေ့နိုင်ပါတယ်။ ညီမတော် ဘုရား အနေနဲ့ သာ မောင်တော် သခင်ကြီးရဲ့ ဘုန်းက ပါရမီကို မှီခိုင်တယ်။ သီလ-သမာဓိသွေဘက်က ပေါက်ပေါက် ရောက်ရောက် ကျိုးစားဘို့ သတိထားပါ။ အမှားလမ်းတွေ၊ သူတော်ကောင်းတွေ နှလုံးစိတ်ရှုပ်အောင် ပိုင်ဆိုင်တဲ့ပညာရပ်တွေကို တွန်းလှန်ပြီး အင် မတန် အပြစ်ကင်းတဲ့ နောင်ပွင့်တော်မူမဲ့ အရိမေတ္တာမျှ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်ကြီးကိုဖူးတွေ့နိုင်မဲ့ မဘုရားရဲ့ ပညာရပ်တွေကို မှီအောင် ကျိုးစားပါ...ဘယ်လိုလဲ ညီမတော်”

“ဘုရားညီမတော်မှာ မဘုရားကြီးအမိန့်တော်ကို ခြီးထိပ်ပန်ဆင် ရမဲ့ ညီမဟော်ပါဘုရား၊ ကိုယ်တော်သခင်ကြီးနဲ့ မဘုရားကြီးရဲ့ ခြေတော်မှာ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုရင်း သခင်ကြီးရဲ့ ပါရမီပြည့်ဘက် အဖြစ် ဆုတော်တောင်းအပ်ပါတယ် အမတော်ဘုရား”

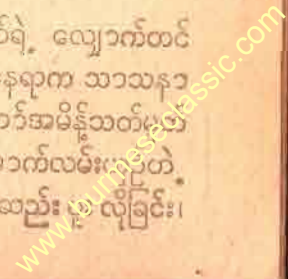
“ကောင်းပြီညီမတော်ရဲ့ စိတ်ဖြစ်စဉ်ကို မဘုရားကြီး ပြန်လည် စစ်တမ်းထုတ်လိုက်ပါရစေ၊ ပထမ ကနဦးက ညီမတော်ဟာ မဘုရား ကြီးရဲ့ သတင်းကို အမျိုးမျိုးကြားနေသလောက် စိတ်တော်မသန် ပြစ်ခဲ့တယ်။ ညီမတော်ဟာ ဂိုဏ်းပညာထဲ နတ်တွေ၊ နတ်ကပေ တွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပညာရပ်ကို လိုက်စားခဲ့တယ်။ မဘုရားရဲ့ ပညာ သတင်းကိုကြားရပြီး တနေ့မှာ ပညာခြင်းပြိုင်ဘို့ စိတ်ကူးခဲ့တယ်။ မကြာခင် မောင်တော်သခင်ကြီး ကြံချီလာတဲ့ သတင်းကို ကြားရ တော့ ညီမတော်မှာရှိတဲ့ အစောင့်အရှောက် အတွင်းပုဂ္ဂိုလ်တွေက

သတင်းပေးချက်ကြောင့် ညီမတော်ဟာ မောင်တော်သခင်ကြီး မည်သူမည်ဝါ မည်သည့်ဆုကြီးပန် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ကြောင်းသိရှိပြီးသွား ကြိုဆိုခဲ့တယ်။ ညီမတော်မှာ ဟိုအရင်ဘဝဘဝတွေက ကျင့် သုံးခဲ့တဲ့ သမတထန်းခိုးနဲ့ ဈေးကုသိုလ်ကလေးအချိန်ကြောင့် မောင် တော်သခင်ကြီးဟာ ဟောဒီ ရွှေနန်းမြို့တော်မှာ စိုးစံစဉ်က ညီမ တော်ရဲ့ ပါရမီပြည့်ဘက်မှန်းသိတာနဲ့ မောင်တော်သခင်ကြီး နော် က အရိပ်ပမာ မကွာတမ်းလိုက်ခဲ့တယ်။ ဟောဒီ ရွှေနန်းပြင်ပေါ် ရောက်ပြီး အမထော်ဘုရားကို ဖူးတွေ့ဆက်ဆံရတော့ အမတော် ဘုရားရဲ့ မေတ္တာတော်ကို ညီမတော်ကောင်းစွာ သဘောပေါက်ပြီး ညီမတော်ရဲ့ အမှားတွေ ပညာရပ်တွေရဲ့ အမှားတွေ သိရှိလိုက် ပြီး ညီမတော်သခင်က စိတ်ဆိုးစိတ်ယုတ်တွေကိုပါယ်လိုက်တယ်။ အခွင့် သာတဲ့တနေ့မှာ ညီမတော်က အမတော်ဘုရားထံ အမှား ဝန်ချပြီး ပညာလမ်းသစ်ကို လက်ခံ ချီးမြှင့်ဘို့ လျှောက်ဘို့ စီစဉ်ခဲ့တယ်။ ဒါ တွေ့မှန်ရဲ့ လား”

ထောင်တန်းဧကရီ သခင်မကြီးသည့် ဈေးဘဝက စောသခင်၊ ယခုဘဝ စောခမ်းနွဲ့၏ အတွင်းခေါ် ပြောင်းလဲမှုများကို မျက်စေ ထဲမြင်တွေ့နေရသကဲ့သို့ တလုံးခြင်းအလိုက်ခြင်း အမိန့်တော် ရှိရပါ သည်။

“မှန်ကန်ပါကြောင်း ညီမတော် လျှောက်တင်ဝန်ကြောင်းပါ- အမတော်”

“ကောင်းပြီ... ဒီလိုဂတိသစ္စာပြုရုံနဲ့ ညီမတော်ရဲ့ လျှောက်တင် ချက်ကို အမတော်ဘုရားလက်ခံလိုက်ကြောင်း ဒီနေရာက သာသနာ စောင့်ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်း သက်သေတည်ပြီး အမတော်အမိန့်သတ်မှတ် ထကြောင်းပြန်မယ်...။ ညီမတော်ဘုရားဟာ အောက်လမ်းလှည့်တဲ့ ဂိုဏ်းလပ်ပညာရပ်က အထက်လမ်းပညာရပ်ကို ဆည်းပူး လိုခြင်း၊

စိတ်ယုတ်က စိတ်မြတ်ကိုပြောင်းလိုခြင်း စသည့် ဂတိခံဝန်ချက်များ အရ ဆက်လက်ပြီး ပညာရပ်အဆင့်အတန်းများကို ချီးမြှင့်ပေးမယ် ပညာစုံတဲ့ အခါလမထလုပ်ငန်း အဆင့်အတန်းမြင့်မားမှုကို မဘုရား ကျေနပ်တော်မူတဲ့အခါမှာ မဘုရားရဲ့ ညီမတော်အရင်းအဖြစ်ကမ္ဘာ နဲ့ တိုင်းပြည်ကို ကြေငြာပေးသနားတော်မူမယ်... ကျေနပ်ရဲ့ လား စောသခါ”

“အင်မထန်ဝမ်းမြောက်လှပါကြောင်းပါ အမတော်ဘုရား”

ရွှင်ပြုံးစွာဖြင့်ရှိခိုးကာ ဦးသုံးကြိမ်ချ၍ လျှောက်ထားလိုက်ပါ သည်။

“ဒါထက် မပြောရင်မပြီးတဲ့ ကိစ္စတရပ်ရှိနေသေးဘယ်နှမတော် ခုလောက်ဆိုရင် ညီမတော်လဲရိပ်မိလောက်ပြီး၊ တခြား မဟုတ်ဘူး ညီမတော်ရဲ့ သွေးသားအရင်းဖြစ်တဲ့ ရက္ခဗလဟာ စိတ်ဆိုး စိတ် ယုတ်တွေ့မှူးပြီး မကြာခင်ကာလမှာဘဲ အရေးဆိုလာလိမ့်မယ်၊ ညီမ တော်ကိုပါ အင်မတန်မုန်းတီးသွားပြီး ဒေါသစိတ်တွေထားပြီး အော် မြှိုတော်ကနေပြီး အထက်မြို့တော်ကို သူ့ရဲ့ လက်နက်အားလုံးနဲ့ ဖြိုခွင့်ပိုကန်ဘို့ အခွင့်ကြံနေကြပြီး ညီမတော်၊ ဒီကိစ္စမှာ ညီမတော်ရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကို ပရိသတ်ရှေ့မှာ ဖော်ပြစေလိုတယ်”

“မှန်ပါ... မောင်တော် သခင်ကြီးနဲ့ အမတော် ဘုရား ခြေမ၊ မကောင်း ခြေမ၊ လက်မ၊ မကောင်းရင် လက်မ မညာတမ်း အပြစ် ရှိသူမှန်ရင် အချိန်မီဆုံး မသင့်ပါကြောင်း တရားသစ္စာတက်က အမတော်ဘုရားနဲ့ အတူ ညီမတော် ကြန့်ကြန့် ခိုင်ခိုင် ရပ်တည်နေ ကြောင်း ကြေငြာအပ်ပါတယ်ဘုရား”

“အင်း... ကောင်းလေစွာ ညီမတော်၊ ရက္ခဗလပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ပညာ ဘာမရှိ ဘေးကမ်းပင် ကောင်းလျက် မင်းမြှောက် ဖျက် ဆိုသလို ဝိုင်းမြှောက်ပင့်ကြတာနဲ့ သူ့ခမျာ ဖျက်စီးရတော့မယ်၊ ရက္ခဗလ

ရက္ခဗလ-မဘုရားကို တဖက်သတ် ချစ်နေတာကိုး...၊ မဘုရား အ ကြောင်းမသိလေတာကိုး၊ ပါရမီတူမ မေတ္တာ စုံမက်နိုင်မဲ့ အခြေ အနေများ သိဘို့ကောင်းပါတယ်လေ...။

“ဒါထက် အောက်မြို့တော်မှာ တပ်စခမ်းချနေတဲ့ မောင်ငယ် စစ်မှူးနဲ့ ရဲမက်များ ရက္ခဗလရဲ့ ရန်ကို တစုံတရာစိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ခြင်းမရှိကြပါနဲ့။ ကွယ်တို့မ ဘုရားပညာရဲ့ တန်ခိုးနဲ့ နောက်ပါ တွေကို ဆုံးမရရင်း မျက်စေ့ တမှိတ် အတွင်း ပြာဖြစ်သွားနိုင်ပါ တယ်”

တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် သူမ၏ ညာဘက်လက်ရုံးကို ဆန်တန်းကာ ဂုဏ်တရက်ကြိမ်းဝါးလိုက်ရာချက်ခြင်းပင်ကောင်းကင် မှ မိုးချုန်းသံကြီးသည် ကြောက်မက်ဘွယ်ရာ တခဲနက် ပေါ်ထွက် လာချေ၏။ နေ့ခင်းကြောင့်တောင် ကာလာဌိပင် လျှပ်စစ်လက်သံ များ၊ မိုးချုန်းသံများနှင့် ငလျင်လှုပ်ကာ တော်လဲသလိုအသံကြီး များကြောင့် အရပ်ဆယ်မျက်နှာသည် သွက်သွက်ခါ၍ သွား လေ တော့၏။

“ကိုင်း... ငမိုက်သားရက္ခဗလနဲ့ အပေါင်းပါတွေကို နောက်ဆုံး သတိပေးခြင်း ရာဇသံပေးခြင်းဘဲ၊ ကောင်းပြီလေ- ဒု-သတိပေးတာ ကို ငမိုက်သားရက္ခဗလက သတိရပေမဲ့ ဒင်း-နောက်ကပါ အပေါင်း ကို ပါတွေက တခါတက်ပြီး ဖျက်ဆီးပြီး သူရူးရက္ခဗလကို မြှောက်ပင့် ပေးလိမ့်မယ်၊ သခင်ကြီးကြိုတင်ဖြစ်ချက်ကို မှတ်ထားကြပေတော့ ရက္ခဗလဟာ နောက်ဆုံးမှာ သေချင်းဆိုးနဲ့ သေဆိုးရလိမ့်မယ်... တိုတိုဘဲ အမိန့်တော်ရိုလိုက်တယ်...”

မိုလ်ညွန့်မောင်နဲ့ ရဲမက်များအဖို့ တောင်တန်းကေရီဘုရင်မင်္ဂလာ လှပသောရုပ်ကို ချီးကျူး ဖွဲ့ဖြူ နေခဲ့ရာမှ တောင်တန်း သီရိ

သခင်မကြီး၏ တန်ခိုးသတ္တိကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့လိုက်ပြန်သည် တွင် များစွာကြောက်ရွံ့ဖိုသေစိတ်တွေ တခဲနက် ပေါ်ပေါက်လာရ ပြန်ပါသည်။

“ကဲ... စစ်မှန်းနဲ့ ရဲမက်ကြီးများ နန်းမြို့တွင်းကို အပျင်းပြေ လှည့်လည်ကြည့်ရှုကြပေအုံးတော့- သခင်ကြီးနဲ့ မဘုရားတို့ နေခင်း သမထဝင်စားချိန်နီးပြီမို့ ခွင့်ပြုကြအုံး”

ခွင့်ပန်လိုက်ရာ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် သူ၏တပ်သား များကို မြို့တွင်းသို့ စိတ်ချမ်းသာလက်ချမ်းသာ ထွက်သွားကြရန်မှာ ကြားလိုက်ပြီး အတွင်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ တောင် တန်းကေရီသခင်မကြီး၏ နောက်တော်ပါးမှ စောခမ်းနွဲ့သည် ချစ် မြက်နိုးသော မျက်နှာကလေးနှင့် ကပ်လျက် လိုက်ပါသွားရှာပါ တော့သတည်း။

ယောက်ျားဟူသည် ငုပ်မိသဲတိုင် တက်နိုင်များရောက်

လေးဆယ် ကိုးရက်မြောက်သောနံနက်ခင်းကာလ...

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် တညဉ့်လုံးလိုလို သမထဝင် စားခဲ့ခြင်းကြောင့် စိတ်ပန်း ကိုယ်ပန်းဖြစ်ကာ သူ၏ ရည်ရွယ်ချက် ပြန်စလာသည့် အကျိုးကျေးဇူးကို သတိရစွာဖြင့် ညောင်စောင်း သလွန်ပေါ်၌ပတ်လက်လှန်ကာ တရားနှလုံးသွင်းရင်း မွေးလိုက်ပေ ၏။ သမထဝင်စားရာတွင်တင်ပလွှင်ခွေကာ တညလုံးစျာန်သမပါတ် အားထုတ်ဝင်စားခြင်းကြောင့် သူ၏ခြေသလုံးတွေ ပေါင်တွေနော် ကျောပါ တလျှောက်လုံး တုလျက် ကိုက်ခဲစ ပြုလာပါသည်။ ထို့ ကြောင့်လည်း အပန်းပြေဆိုသလို မွေးစက်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

သူ၏ခြေသလုံးနှင့်ပေါင်တလျှောက်ဆီသို့ ယုယစွာဖြင့် ဆုပ်နယ်

ပေးလိုက်သည့် အင်မတန်ထူးခြားလှသည့် အတွေ့စိတ်ကြောင့် မွေး ကန့်အိပ်ပျော်စပြုနေရာမှ လေးလံသော မျက်ခွံများကို အားယူ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူ၏ခြေရင်း၌ ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာတော် ဖြင့် သူ့အား မျက်တောင်မခတ်တမ်း ကြည့်နေရှာသည့် တောင် တန်းကေရီ သခင်မကြီးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်း ကျော်က တွေ့ရှိလိုက်သည်တွင်...

“ခြေသလုံးတွေ ကိုက်ခဲတာ သက်သာသွားပါလိမ့်မယ် မောင် တော် သခင်ကြီး၊ နက်ဖန်ဆိုရင် အမိဋ္ဌာန် နဝင်သီလ လေးဆယ် ကိုး ရက်စေ့ အောင်မြင်သောနေ့ဖြစ်တော့မယ်၊ မောင်တော်ဘုရားအဘို့ အင်မတန်ဝမ်းသာနေသလိုတဲ နှမတော်ဘုရားအဘို့လဲ ကြည်နူး ဝမ်း မြောက်ပြီး သာဓုအနုမောဒနာခေါ် ရလိမ့်မယ်”

လျှောက်တင်ရင်း သူမ၏ပန်းနုရောင်ပြေးနေသောလက်ချောင်း ကလေးများဖြင့် ဆုပ်နယ်ပေးလိုက်သည့် တပြိုင်နက်ထည်း ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်၏ အကိုက်အခဲ ထိုကျင်သည့် ဝေဒနာများမှာ လက်နှင့်ယူ၍ပစ်လိုက်သလို ပျောက်ကင်းသွားပါတော့သည်။ သူမ သည် တစုံတရာကို စူးစူး စိုက်စိုက် အာရုံ ဝင်စားနေပုံကို တွေ့ရပြီး တခဏ၌...

“မောင်တော်သခင်ကြီး သမာဓိအဆင့်အတန်းဟာ တော်တော် တက်လာပါပြီ၊ မောင်တော်သခင်ကြီး မျက်စေ့ထဲမှာ ဘုရားပုထိုး တွေ၊ ကျောင်းကန်တွေပေါ်လာတယ်မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ တခါ တခါ မောင်တော်သခင်ကြီးရဲ့ မနောစိတ်တာ ရှေ့တိုက် စေတီတော် ကြီးဆီရောက်လိုက်၊ တချီတချီ မန္တလေး-မဟာမြတ်မုနိ ကိုယ်တော် ကြီးဆီ ဖူးမြော်လိုက်နဲ့ ဖြစ်ပြီ၊ နောက်ပိုင်းတော့ ဇောကျွန်းပြီး အိပ်ပျော်သလိုဖြစ်သွားတယ်မှန်ရဲ့လား မောင်တော်သခင်ကြီး”

“မှန်တယ် သခင်မကြီး၊ ဒါ-ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိပါသလဲ လျှောက်
တင်စမ်းပါ သခင်မကြီးရယ်”

“မောင်တော်သခင်ကြီးရဲ့ စိတ်အစဉ်ကို ဘုရားနှမတော် မနော
စိတ်က အာရုံဝင်စားပြီးကြည့်ရုံနဲ့ မောင်တော်သခင်ကြီးရဲ့ ကုန်
လွန် ပြီးမြောက်ခဲ့သည့် မနောစိတ်ပိုင်းနဲ့ ထိတွေ့ပြီး မောင်တော်
သခင်ကြီး မနောစိတ်တွင် ခံစားခဲ့ရသလို ဘုရားနှမတော်မနောစိတ်
ကလဲ ထပ်တူထပ်မျှဖူးတွေ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်ဘုရား၊ ဒါထက် နက်ဖန်
နံနက်ဆိုရင် မောင်တော်သခင်ကြီးဘာ နဝင်္ဂဥပုသ်ချက်စေ ပြုဖြစ်၍
ဥပုသ်ထွက်ပြီး ခါတိုင်းကဲ့သို့ ငါးပါးသီလကိုပင် ဆက်လက် ထိမ်း
သိမ်းပြီး စိတ်အာရုံချောင်ချိမှု ရှိပါလိမ့်မယ် မောင်တော်သခင်ကြီး”

“သိပ်မပင်ပန်းပါဘူး နှမတော်၊ ခါတိုင်း အောက်မြို့ဒေသမှာ
နှစ်နာရီလောက်သမထထိုင်ရုံနဲ့ အတော် စိတ်မော-ကိုယ်မော ရှိခဲ့
တတ်၊ ခုတော့ တညလုံးထိုင်တာတောင် မညောင်းတာဟာ စဉ်းစား
စရာဘဲ”

“မှန်လှပါ သခင်ကြီးဘုရား...သခင်ကြီးရဲ့ ထက်သန်လှသော
သဒ္ဓါနဲ့ မနောက ရဲ့ ကျေးဇူး အကြောင်းပြုပြီး၊ တရားတော်ရဲ့
စောင့်ရှောက်မှုနဲ့ ပြီးတော့ ဘုရားနှမ ပြုပြင်စီမံ ပြီး တင်ဆက်တဲ့
သစ်သီးဝလံများရဲ့ တံခိုးအာနိသင်များကြောင့်ဖြစ်ပါတယ် မောင်
တော်ဘုရား၊ ကဲ...ကြွတော်မူပါ ရွှေနန်းရှင်ကြီး...၊ အညောင်းပြေ
ဣရိယာပုတ်လေးပါး ညီမျှအောင် ပန်းဥယျာဉ်ထဲ အညောင်းပြေ
ကြူချိုရင်း မေတ္တာဘာဝနာပွားကြရအောင်၊ အောင်ပွဲခံ သခင် ရွှေ
နန်းရှင်ကြီးရယ်”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် လက်တွင် ပယင်းပုတီးကို ဆွဲ
ကိုင်ကာ သလွန်ထက်မှ ထကာ တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးနှင့်
ယှဉ်တွဲလျက် ပန်းဥယျာဉ်ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့ကြပါတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သား ဥယျာဉ်တော်ထဲတွင် အညောင်းပြေလမ်း
လျှောက်ရင်း မေတ္တာပို့ နေစဉ်တွင် တောင်ခြေရှိ သူတို့၏ရဲမက်များ
သည် တောင်တန်းကေရီသခင်ကြီး ခွင့်ပြုချက်အရ ရွှေနန်းပြင်တော်
သို့ တစုတဝေးကြီး တက်ရောက်လာကြပြီး အလေးပြုကာ နှုတ်ခွန်း
ဆက်သရွာကြသည်။ ရက္ခဘုမ္မိမြို့ အခြေအနေကို ဗိုလ်ကြီး-အောင်
မင်းကျော်က လှမ်း၍ မေးလိုက်ရာ၊ အားလုံးငြိမ်သက်လျက်ရှိကြောင်း
ရန်သူလှုပ်ရှားမှု တစုံတရာ မကြားရအောင်လို့ တပ်စုမှူးလုပ်သူက
သတင်းပြန်၍ပေးပါသည်။

ထိုနောက် ရဲမက်များအား တံခိုးကြီးစေတီတော်ကြီးများရှိရာသို့
သွားရောက်၍ ဖူးမျှော်ကန်တော့စေရန် တောင်တန်းကေရီသခင်မ
ကြီးက စေလွှတ်လိုက်ပါတော့သည်။

“သူတို့ဘာမှမသိကြဘူး၊ ရက္ခဗလရဲ့ အတွင်းစိတ်အကြံတွေ့သူ လူ
တွေနဲ့ ပုန်ကန်ကြဘို့ သွေးစီးနေကြတယ်၊ ညီမတော် စောသခါကို
လဲ ပစ်ပစ်ခါခါ သစ္စာဖောက်ရမလား သခင်မကြီးဆီက အာဏာနဲ့
ပြန်တောင်ပြီး သတ်ပစ်ဘို့ဆုံးဖြတ်ထားကြပြီး သခင်ကြီးရယ်၊ သိပ်
မိုက်မဲလှချီလား ရက္ခဗလရယ်၊ ဒင်းက ကုသိုလ်က ကုန်ခဲ့ပြီကိုး”

“ဒီလောက်တောင် စော်ကားရင် မောင်တော်သခင်ကြီး အော်
ကျင်း ဆင်းပြီး မောင်တော် တပ်တွေနဲ့ ဒင်းတို့ကိုသုတ်သင်ရအောင်
လက်ဦးမှုရှိအောင်”

“သီးခံတော်မူပါ ရွှေနန်းရှင်ဘုရား၊ နဝင်္ဂသီလပြီးမြောက်ဘို့ရာ
တရက်သာလိအပ်ပါတော့တယ်”

သခင်မကြီးသည် ချက်ခြင်းပင် သတိပေးကာ တားဆီးလိုက်ပြန်
ပါသည်။

စန္ဒာလ မင်းသည် ကောင်းကင်အလယ်တွင် တင့်တယ်စင်ကြား
ကာ နက္ခတ်စံခြံရံလျက် ထွက်ချီတော်မူနေသော ညဉ့်ကာလ...

မေ့နဲ့ ပေါင်းစုံခသည့် ရွှေနန်းရင်ပြင်တဝိုက်မှ လေပြေကလည်း တသုန်သုန်ကွန်မြူး ချယ်လှယ်နေတော့၏။ ခတ်အုပ်အုပ် တရားသံ များ၊ မေတ္တာပို့ သံများနှင့် နန်းတော်ဦးရှိ စေတီတော်ကြီးများဆီမှ ဆည်းလည်းသံများ သဲ့ သဲ့ သာ လှုပ်ရှားမှုအသံများအဖြစ် ထွက် နေသော ဆိတ်ငြိမ်ရာကာလ....

သို့မဟုတ် အချက်ငါးဆယ်မြောက်သော ညချမ်းကာလပင် ဖြစ် ပေ၏။ ဟေမန္တအောင်၏ အတွင်းခမ်းတွင်း၌ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်း ကျော်နှင့် တောင်တန်း-ကေရီသခင်မကြီးတို့အား သလွန်တော် တရ ပေါ်၌ အတူယှဉ်တွဲလျက် အိပ်စက်နေသည်ကို တွေ့နိုင်ပေ၏။

“မောင်တော်သခင်ကြီး...အဓိဋ္ဌာန် အောင်မြင်ရုံ မကဘူး၊ မှန် ကန်စွာ ဆိုအပ်တဲ့ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ကြောင့် ဘုရားနုမတော်အတွက် ကြံတိုင်းအောင် အောင်တိုင်း မြောက်နိုင်တဲ့ အကျိုး အာနိသင်ပါ ရရှိခဲ့ပါပြီ သခင်ကြီး၊ ဒီကရှေ့ သခင်ကြီးရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒနဲ့ ရည်ရွယ် ချက်တွေဟာ မချအောင်မြင်ပြီ ဆိုတာ ရွှေနန်း ပန်ဆင်တော်မူမပါ သခင်ကြီး၊ အရေးအကြီးဆုံး ခန္တီပါရမီပါတဲ့...သခင်ကြီး၊ ပါရမီ ဆယ်ပါးမှာ ခန္တီပါရမီဟာ ဆားလိုပါတဲ့၊ ရသာ ခြောက်ပါးမှာ ဆားမပါရင် အရာမရောက်သလို ခန္တီပါရမီဟာလဲ ဆယ်ပါးသော ပါရမီထဲမှာ အပြုတန်းပီဝင်နေပါတယ်၊ သခင်ကြီးဟာ အသားနဲ့ မီးနဲ့ ချက်ပြုတ်တဲ့ အရသာတွေ ငယ်စဉ် ကတည်းက မှီဝဲခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်အခါကျတော့ ဘုရားနုမတော် နယ်မြေထဲ ကြွချီပီ တဲ့ အခါမှာ ဝိသိပြောင်းဘို့အတွက် မီးလွှတ်သစ်သီးစခမ်းနဲ့ ပြောင်း ပြီး၊ ဒုက္ခခံပြီး ရသာတဏှာတွေဖြစ်တဲ့ အနေနဲ့ သစ်သီးဝလံတွေကို သီးခံပြီးပွဲထော်တည်ခဲ့တယ်၊ ခုဆိုရင် သခင်ကြီးရဲ့ အဓိဋ္ဌာန် ယေး ဆယ် ကိုးရက်ဟာ အောင်မြင်ရုံမကဘဲသစ္စာလေးချက်တံခိုးကြောင့်

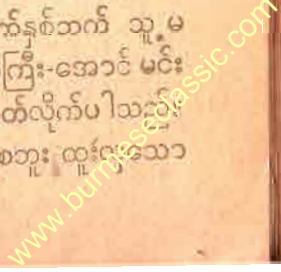
ဒီနေ့ညဆိုင် မောင်တော် သခင်ကြီးနဲ့ နုမတော်ဘုရားဟာ ရှေ့ လည်တွဲပြီး နှစ်ရက်ဆောင်ခမ်းမှာ ယှဉ်တွဲ စက်တော်ခေါ်နိုင်ခဲ့ပြီ”

“မောင်တော်အဘို့တော့ အင်မတန်ဝမ်းသာကြည့်နူးနေလို့... မောင်တော်ဘုရားရင်ထဲမှာ ခံစားမှုတွေကို စကားအရသာနဲ့ အပြင် ဖော်ပြီးမထုတ်နိုင်တော့ဘူးသခင်မကြီးရယ်၊ ဒီကရှေ့ ကို နိဗ္ဗာန် ရှေ့ ပြည်အထိ မောင်ဘုရားနဲ့ သခင်မကြီးတို့ တစက္ကန့် တဆန်ချီမူ မကဲ့ ကွာတမ်း ရှေ့လည်ဘွဲ့ကာ စမ္မိယံကြံဘို့ ဆုတောင်းပါနော် သခင် မကြီးရယ်”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် တောင်တန်း-ကေရီသခင်မကြီး ၏ပါးပြင်တွင် သူ၏မှတ်သိပ်သာလောင်နေသော နှာခေါင်းကြီးကို ကျကျနနတင်ကာ မွှေးမွှေးပေးရင်း သူ၏ညာထက်က အချိုးအစား ကျသလောက် လှပကျစ်လစ်သော တောင်တန်း-ကေရီသခင်မကြီး၏ ခါးကလေးကို တယုတယပေ့ ဖက်ကာ သူ၏ ရင်တွင်းခံစားမှု ဖြစ် ရပ်ကို ဖွင့်ဟနေရှာပါသည်။

“ဒီဘဝလဲ မောင်တော်သခင်ကြီးနဲ့ ဘုရားနုမတော်ဟာပေါင်း ရမဲ့ တနေ့ ဘဝလဲမကွာ အတူပါ ဘဲ၊ နိဗ္ဗာန်ရှေ့ပြည်အထိတူမကွဲတန်း တက်လှမ်းနိုင်ကြပါပြီသခင်ကြီးရယ်၊ ငြော်-မောင်တော်...မောင် တော် မျှော်လိုက်ရ၊ လှမ်းလိုက်ရတဲ့ရက်တွေ နုမတော် ဘုရားရဲ့ လှမ်းရတက်ကို မြင်စေချင်တော့တယ်၊ တူစုံမောင်မယ် ယှဉ်တွဲထား တဲ့ရုပ်ဟောင်းတွေကို ကြည့်ကြည့်ပြီး ဘုရားနုမတော် မျက်ရည်ကျ ရတာလဲ ရက်ပေါင်းအနန္တပါတဲ့မောင်တော်”

တောင်တန်း-ကေရီသခင်မကြီးသည် သူမ၏လက်နှစ်ဘက် သူ့ မ အား အထက်မှင့်ကာ မွှေးမွှေးပေးနေသော ဗိုလ်ကြီး-အောင် မင်း ကျော်၏လည်ပင်းကို ဟီးလေးခိုကာအားရပါးရမတ်လိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏တကိုယ်လုံးမှာ မကြုံစဖူး ထူးလွန်းသော

အထွေခါတ်အာရုံများသည် စက္ကန့်ပိုင်းကလေး အတွင်း၌ လျှပ်စစ် လိုက်သလို သွက်သွက်ခါသွားရှာပါသည်။

မလှမ်းမကမ်းတွင် အလင်းရောင်အတွက် ယုန်းညှိထားသော ရွှေ တိုင်တော်သည် တမဟုတ်ခြင်းငြိမ်းအေးကာ မှောင်အတိ ကျသွား ရှာပါသည်။ ကောင်ကင်ပြင်ဝယ် ကြယ်ပွင့်ကလေးများသာပေမယ့် ဤအချမ်းကို ကြယ်ပွင့်ခြင်း ပူးကပ်ခြင်းဖြင့် ကာ ကွယ်နေသကဲ့သို့ ကြယ်ပွင့်ခြင်း ထိတွေ့နေသကဲ့သို့ပင်....

မင်းပရိသတ်စုံညီသော နံနက်ခင်းညိုလာခံအချိန်အခါဖြစ်ပေ၏။ ရှေ့ဆုံးထိပ်ပိုင်းမှ ရုဇပလ္လင်ကြီးကိုတွေ့နိုင်ပေ၏။ ရုဇပလ္လင်၏ညာ ဘက်ရှိ သလွန်တော်ပေါ်၌ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်နှင့် တောင် တန်းကေရီသခင်မကြီးတို့က ကွပ်ကဲကာ စမှိယ်လျက် ၎င်းတို့နေရာ ပိုင်းတွင်ရှိသည့် သလွန်တော်ပေါ်၌ကား- စောခမ်းနွဲ့သည် ရှေ့ဆုံး မှုထိုင်လျက် သူမ၏နေောက်၌ ရံရွှေတော်နုစဉ်းက ပဆစ်ဗူးချခစား လျက်တွေ့နိုင်ပေ၏။ ရုဇပလ္လင်ကြီး၏ ရှေ့ တခမ်းကွာတွင်မူကား... အတွင်းပုဂ္ဂိုလ်အမတ်ကြီးလေးပါးသည် သလွန်တခုစီနှင့် ဣန္ဒြေရစွာ ထိုင်လျက်တွေ့နိုင်ပေသည်။ မတ်တပ်ရပ်ကာ လျှောက်တင်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကား အောက်မြို့တော်တာဝန်ခံ တမန်ကြီး သိုးအာဏာပင် ဖြစ်ပေ၏။

“မုန်လှပါ- ရွှေနန်းရှင်ကိုယ်တော်ကြီးနှင့် သခင်မကြီးဘုရား... ရက္ခဗလဟာ အင်မတန်မြိုက်မသော အကြံအစီများဖြင့် သူ၏နေောက် ပါလူယံတော်များကို စုစီးပြီး အထက်မြို့တော် ဘက် ရုတ်တရက် ဝင်စီးဘို့ ယုတ်အလာမှာ သခင်မကြီး၏ ဘုန်းကံတော်ကြောင့် သူတို့ သွားမဲ့ ခရီးလမ်းတဝိုက်မှာ ကြောက်မက် ဘယ်ရာ မြေ ငလျင်ကြီး သွက်သွက်ခါအောင် လှုပ်လိုက်လို့ ရှေ့ မတိုးဝန်းကြဘဲ ပြန်ဆုတ်ခွါ သွားပါကြောင်း၊ သည့်နောက်ကို ရက္ခဗလဟာ သူ့ရဲ့ လူရှင်းများ

စစ်သားအချို့ ကိုခေါယူပြီး ရွှေမျဉ်းကြောင်း နယ်နိမိတ်ဆီကို အ ဆော့တလျင် ဆုတ်ခွါသွားကြပြီး အောက်ပါ အချက် အလက်တွေ ကိုပြကာ အရေးဆိုလာပါသည်။

တစ်အချက်ကတော့ ရက္ခဗလ္လိနယ်မြေကို သီးခြား လွတ်လပ်တဲ့ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်မြေအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပေးဘို့ဖြစ်ပါတယ်....

နှစ်အချက်က ရက္ခဗလ္လိနယ်မြေထဲမှာ စခမ်းချထားတဲ့ သခင်ကြီး နဲ့ သခင်ကြီးရဲ့ တပ်တွေကို သူ့ ရှေ့ မှောက်မှာ လက်နက်ချ အဖမ်းခံ ဘို့ဖြစ်ပါတယ်....”

ဟားကနဲရယ်မောလိုက်သော ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ရယ် သံကြီးသည် တခမ်းလုံးလှမ်းမိုးသွားပါသည်။ ချက်ခြင်းပင်....

“ဆက်ပြီးလျှောက်တင်ပါ တမန်ကြီးရဲ့”

တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးက အမိန့်တော်ရှိပြန်သည်တွင်....

“သိုးအချက်ကတော့ နှမတော်စောခမ်းနွဲ့ဟာ အမျိုးနဲ့ သွေး ၎င်းကို သစ္စာဖောက်ပြီး မြန်မာစစ်ဗိုလ်ဆီ တန်းတန်းစွဲလိုက်ပါ သွား ခဲ့ခြင်းကြောင့် သစ္စာဖောက်အနေဖြင့်စီရင်ရန် စောခမ်းနွဲ့ကို ကြီး တုပ်၍ သူ့ ဆီပို့ အပ်ရန်”

“လေးအချက်ကတော့ တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးဟာ ရက္ခ ဗလနဲ့ နှင့် မင်္ဂလာလက်ဆက်ရလိမ့်မယ်”

ရက္ခဗလရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို တင်ပြအစီရင်ခံပြီးစီးပါကြောင်း ပါရွှေနန်းရှင်သခင်ကြီးနှင့်သခင်မကြီးတို့ဘုရား”

“ရယ်စရာနဲ့ ရှဲ့ စရာ ကောင်းလိုက်လေတယ် တမန်တော်ကြီး၊ ကောင်းပြီး... ရက္ခဗလ္လိ ပြည်သူ ပြည်သားတွေ ကြေငြာ လိုက် ပေါ့ ရက္ခဗလဆက် ထောက်ခံလိုက်ပါ ချင်တဲ့ လူတွေ ရက္ခဗလဆီသွားပြီး ပူးပေါင်းကြပါ။ သခင်မကြီးရဲ့ ကျေးဇူးသစ္စာတော် စောင့်ဆိုရဲ့သေ

သူတွေ မြို့တော်ကမထွက်ကြနဲ့၊ ခုနှစ်ရက်အချိန်ပေးလိုက်မယ်ဆိုကြ
ရောပေါ့ကွယ်”

အတွင်းပုဂ္ဂိုလ်တို့ပညာသည် ကိုင်နေရာသလွန်ပေါ့မို့ ထ၊ကာ
လက်အုပ်ချီ၍ ရိုသေစွာအကြံဉာဏ်လျှောက်တင်လိုက်သည်မှာ....

“မှန်လှပါ ရှေ့ဉာဏ်ရှင် ပညာဘုရင်မကြီးဘုရား....၊ ဘာမဟုတ်
သည့် ငမိုက်သား ရက္ခဗလတယောက်တည်းကြောင့် အခြား ဉာဏ်
ပညာမရှိကြတဲ့ အပြစ်မဲ့ တဲ့လူသားတွေကို မသုက်သင်မပျက်ဆီး
သင့်ပါဘုရား၊ သခင်မကြီး၏ ဘုန်းပညာစက်နဲ့ တချက်ထည်းလွင့်
လိုက်လျှင် မျက်စေ့ တမိုက် လျှပ်တပျက်မှာဘဲ ရက္ခဗသနှင့်အပေါင်း
ပါတွေသာမက ရက္ခဗဘုမိမြည်သူပြည်သားတွေ တိုက်တာ အဆောံ
အညီတွေ အားလုံးပြာအဘိ မချုဖြစ်ပါလိမ့်မည် သခင်မကြီးဘုရား၊
အမိန့်တော်ကို သတ္တဝါတွေကို ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ မေတ္တာတရား
ရှေ့ထား၍ ပြင်ဆင်ချမှတ်တော်မူသင့်ပါတယ်ပညာသခင် ဘုရင်မ
ကြီးဘုရား”

“ဘုရားကျွန်တော်မျိုးကြီး ရိုသေစွာ လျှောက်တင်အပ်ပါသည်
သခင်မကြီးဘုရား၊ မကြာခဏ ဆိုဆုံးမခြင်းဒဏ်ကို မလိုက်နာ
တဲ့ ငမိုက်သားရက္ခဗလကို သပ်သပ်ရွေးကာ ဆုံးမရန်အချိန်တန်ပါ
ကြောင်းပါ သခင်မကြီးဘုရား”

ဘိုးသစ္စာအမတ်ကြီးက လျှောက်ထားလိုက်သည်တပြိုင်နက်ထဲ--

“ကိုင်း....ကျွန်တော်နဲ့ စီးချင်းဆိုင်တဲ့ တမန်ကြီးဘိုးအာဏာ
က စီစဉ်ပေးတော့- ဒါမို့ ကြားက အပြစ်မဲ့တဲ့ ပြည်သူလူထုတွေနဲ့
စစ်သည်ရဲမက်တွေ မထိခိုက်တော့မယ်၊ ဒါဟာအကောင်းဆုံးအကြံ
ဉာဏ်ဖြစ်ပေတယ်”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ထိုင်ရာမှထကာအမိန့်ပေးလိုက်
ပါသည်။

တောင်းတန်းကေရိသခင်မကြီးသည်....

“မောင်တော်ဘုရားနဲ့ ဤဗမ္မာတယုဒ်ပြီး လက်ရုံးရည်နှလုံးရည်
အရ အခြားပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို သခင်မကြီးမြင်တော်မမူပါ၊ အကယ်၍
သာ ရက္ခဗလသည် မောင်တော်သခင်ကြီး၏စီးချင်းတိုက်ပွဲ ချိန်းဆို
ချက်ကို လက်ခံခဲ့ပါလျှင် ရက္ခဗလ၏တဝကား ဆုံးလေပြီမှတ်ယူကြ
ပေတော့”

အခြားအမတ်ကြီးနှစ်ဦးကလည်း ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏
ထောင်းဆိုချက်ကို များစွာ သဘောကျကာ တညီ တညွတ်တည်း
ကောင်းမြတ်သော အကြံဉာဏ်များအဖြစ် လက်ခံရန် ဆန္ဒပေးကြ
ပါသည်။

“ညီမတော် စောသခင် သက်ထားကို မဘုရားကြီး သိပါရစေ
ကွယ်”

တောင်တန်းကေရိသခင်မကြီးက မေးမြန်းလိုက်သည်တွင် စော
ခမ်းနွဲ့သည် ချက်ခြင်းပင်....

“နောင်တော်ရက္ခဗလဟာ ပရိယာယ်အရာမှာ အင်မတန် ကြွမ်း
ကျပ်ပြီး အသတ်အပတ် ဝါသနာကြီးရင့်သူ ဖြစ်ပါတယ် အမတော်
ဘုရား၊ ဗလအရာမှာလဲ ခွန်အားကြီးမားသန်စွမ်းသူတယောပေါ့သခင်
ကြီး အနေနဲ့ ဗလခြင်း-အရပ်အမောင်းခြင်းရော ကိုက်ညီ မျှတမှု
ရှိ၍လည်းကောင်း၊ ဘုန်းအားတံခိုးတော်အရာမှာလဲ မောင်တော်
သခင်က သာလွန်နေခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ စီးချင်းတိုက်ပွဲ
ကျင်းပခဲ့လျှင် ပြည်သူပြည်သားတွေက တရားမျှတသော တိုက်ပွဲ
တရပ်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကြပါလိမ့်မယ် အမတော်ဘုရား၊ ဘုရား
ညီမတော်လျှောက်တင်တဲ့ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှု ပရိယာယ်ကိုသာ
ရွှေ့နားပန်ဆင်တော်မူသင့်ကြောင်းပါ ဘုရား”

“ကောင်းပြီ၊ ကိုင်း-တမန်တော်ကြီး- ဘိုးအာဏာ မင်းလုလင်

များကိုစေလွှတ်ပြီး၊ ရက္ခဗလကို စီးချင်းတိုက်ပွဲအတွက် အကြောင်း ပြန်ကြားချင်လို့ အမိန့်တော်နာခံစေ....”

တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် အမိန့်တော် ချမှတ်လိုက်ပါ သည်။ ထိုနောက် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် စောခမ်းနွဲ့ကို ခေါ်ယူကာ မဟာဇေယျမာန်အောင် စေတီတော်ကြီးဆီသို့ ဖူးမြော် ရန် ကြံချီသွားကြပါတော့သည်။

“အင်မတန်ကောင်းမြတ်တဲ့ အမိန့်တော်ဘဲ တမန်ကြီး”

အတွင်ပုဂ္ဂိုလ် ဘိုးပညာက ဝေဖန်လိုက်ရာ....

“ဒီတခါတော့ ရက္ခဗလ အဆက်ပြတ်ပြီ၊ ကိုင်း....အကျွန်ုပ်တို့ တာဝန်ကျေပြန်မှုရှိအောင် အောက်မြို့တော်ကို ဆင်းကြစို့ရဲ့၊ ရက္ခ ဗလ ရှိရာ ရွှေမျဉ်းကြောင်းနယ်စပ်ကို မြင်းစေကျော်တွေစေလွှတ်ပြီး သခင်မကြီးရဲ့ အမိန့်တော်ကိုနာခံစေဘို့ စီစဉ်ရမယ်”

တမန်ကြီးဘိုးအာဏာသည် ဘီလူးရုပ်သိပ်စီး၍သည့် တောင်ဝေး ကြီးကို ထောက်ကာနွတ်ဆက်ရင်း နန်းရင်ပြင်တော်ပေါ်မှ ရွှေလှေ ခါးကြီးဆီသို့ ဆင်းသက်ခဲ့ပါသည်။

သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်နှင့် စီးချင်တိုက်ပွဲ

နောက်တနေ့နံနက်ဝယ် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် သူ၏ တပ်ဖွဲ့ကိုပြင်ဆင်ရန်အတွက် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးထံ ခွင့်ပန် ကာ အောက်မြို့တော်သို့ဆင်းသက်ရော့ရှိလာပါတော့သည်။ အထူး တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် သူတို့တပ်မှူး ဗိုလ်ကြီး-အောင် မင်း ကျော် ကို သောင်းသောင်းဖျေဖျ ကြိုဆိုကြရင်း ရက္ခဗလနှင့် အပေါင်းပါများ မြို့တွင်း ထွက်ခွာ သွားရာသို့ လိုက်လံတိုက်ခိုက်ရန် အတွက် အခွင့် တောင်းလိုက်ကြပါသည်။

ဒီအရေးကိစ္စဟာ တိုင်းသူပြည်သားတွေနဲ့ ရဲဘော် ရဲမက်တွေ ခုက္ခမဖြစ်စေရဘူး ရက္ခဗလနဲ့ ကျုပ်နဲ့ စီးချင်းတိုက်ပွဲ ကျင်းပမယ်၊ ဒါကြောင့် အရ သဘောမျိုးအဖြစ်နဲ့ ကိုယ် တပ်ဖွဲ့အတွက် ပြင်စရာ ဆင်စရာများကို ပြင်ဆင်ပြီး လှူနဲ့ လက်နက်နဲ့ မကွာ စောင့်ကြည့် နေကြ...။

ဗိုလ်ကြီး-အောင် မင်း ကျော် သည် အမိန့် ပေးလိုက်ပြီး၊ မြို့ပြ အခြေအနေ ညိမ်သက်မှုရှိစေရန် သူ၏တပ်စုများကို ကင်းလှည့်ကာ အုပ်ချုပ်ထိမ်းသိမ်း စေပါသည်။ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် သူ၏တပ်သားများနှင့်အတူ ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းနေ ခိုက်တွင် တမန်ကြီးနှင့်ရက္ခဗလဘက်မှ နန္ဒိယစစ်သူကြီးသည် လိုက် ပါ ရောက်ရှိလာပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ တမန်ကြီး၊ ရက္ခဗလရဲ့ အကြောင်းပြန်ချက်”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ခရီးရောက်မဲဆိုက်ခင် မေးမြန်း လိုက်ပါသည်။

“စီးချင်းတိုက်ပွဲအတွက် သဘောတူကြောင်းပါ သခင်ကြီး”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် သူ၏ ကြွက်သားတွေ ပြိုင်ကာ ကြီးမားလှပသော လက်ရုံးကြီးနှစ်ဖက်ကို အားရပါးရမြှောက်တင် လိုက်ပြီး....

“ကောင်းပြီ...ရက္ခဗလကိုမေးလိုက်စမ်း၊ ကြိုက်ရာလက်နက် ရွေး လိုက်ပါလို့ ခါးကိုခါးခြင်း၊ လှူကိုလှူခြင်း၊ ရဲဒင်းဆို ရဲဒင်းခြင်း”

“ကောင်းပါပြီ...သာရမန် သခင်ကြီးကို အမြန် လျှောက်တင် လိုက်ပါမယ်”

နန္ဒိယ စစ်သူကြီးသည် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ မြင့်လှ သော အရပ်အမောင်းနှင့် ကြီးမားလှပသော ခွန်အားပလံးကို

နီးနီးကပ်ကပ်တွေ့မြင်သွားခဲ့ခြင်းကြောင့် မသိမသာ မျက်နှာအကြီး အကျယ်ပျက်ကာ တု တု ရိရိနှင့်ဖြေကြားလိုက်ပါသည်။

“တမန်ကြီး ဘိုးဘိုး...နေ့ရက်နေရာနဲ့ စည်းကမ်းတွေကို သတ်မှတ်ပေးဘိလဲ စိစဉ်လိုက်ပါ။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်မျှတမှုနဲ့ ဖြောင့်မတ်မှုအောင်လဲစိစဉ်လိုက်ပါ။ ဥာဏ်မကူတမ်း လက်ရုံးရည်ဆိုလျှင် လက်ရုံးရည်ခြင်း ယှဉ်တိုက်ကြဘို့ဖြစ်တယ်”

နန္ဒီယ စစ်သူကြီးသည် ခေါင်းငုံ့ကာ ခတ်သုတ်သု တပ်စခမ်းအတွင်းမှ ထွက်ခွါသွားပါတော့သည်။

တမန်ကြီး ဘိုးအာဏာသည် တကိုယ်တည်းပြုံးရင်....

“ဒင်းတိုလူစုတက်သားတွေ သောင်ပြင်လွှတ်တဲ့ခွေးဇာတ်တွေ ခင်းကိန်း ဆိုက်နေပြီ။ မြင်မိပါသေးတယ် ရုက္ခဗလရယ်...ဒင်းအကြံ ဒင်းစိတ်ယုတ်နဲ့ ဒင်းမုချသေရမှာဘဲ”

ကြိုတင်၍ နိမိတ်ဖတ်လိုက်ပါသည်။

မကြာမီ အောက်မြို့တော် သို့မဟုတ် ရက္ခဘူမိမြို့တော် သို့မဟုတ် သား အပေါင်းတို့သည် စောင့်ပေါ် သခင်ကြီးငံ ရုက္ခဗလ သာရမန်ကြီးတို့၏ စီးချင်းတိုက်ပွဲ အကြောင်းကို ကြားသိကုန်သည်နှင့် တပြိုင်နက်ထည်း အိုးအိုးကျွက်ကျွက် ဖြစ်ကုန်တော့၏။ တမန်ကြီး ဘိုးအာဏာသည် စီးချင်း တိုက်ပွဲအတွက် နေရာ သတ်မှတ်ရေးနှင့် နှစ်ဦးနှစ်ဘက်ရှိ လူကြီးများအဖြစ် ရုက္ခဗလ၏ အမတ်ကြီး လေးဦးနှင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ခေါင်းဆောင်သော အထက်မြို့တော်ဘက်မှ အတွင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီး လေးဦး၊ ဘိုးပညာ၊ ဘိုးသစ္စာ၊ ဘိုးသဒ္ဓါ၊ ဘိုးမေတ္တာ အစရှိသည့် အတွင်းဝန် လေးဦးကို ရွေးချယ်သတ်မှတ်လိုက်ပါသည်။

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ဆီ၌ အတွင်း လျှို့ဝှက်စွာ ခေါ်ယူခဲ့သော ဝ,လက်နက်ကိုင်ကိုရုပ်ဖျက်ကာစေလွှတ်ခဲ့ရာမှ သတင်းတခု

ကြားလိုက်ရပါသည်။ ရုက္ခဗလသည် လျှို့ဝှက်သော စခမ်းတခုတွင် ခါးခုတ်-လှံ ထိုး လက်တွေ့ ပညာရပ်များကို ကျွမ်းကျင်သော သိုင်းဆရာများ၊ ဝါးသမားများနှင့်ကြိုတင်၍ အပြင်းအထန်ပေး ကျင့်ခမ်းယူနေသော သတင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုသတင်း လာပို့ သူမှာ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်တို့တပ်ဖွဲ့ကို လာရောက်တိုက်ခိုက်စဉ်က ဒဏ်ရာရရှိသွားသော ဝ,လက်နက်ကိုင်တစ်ဦးကို ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်က ဆေးဝါးကုသ ပေးခဲ့သည်အတွက် အသက် ချမ်းသာရာ ရရှိခဲ့သည့် ဝ,လက်နက်ကိုင်တပ်သားပင်ဖြစ်ပေ၏။

မကြာမီ ရုက္ခဗလဆီမှ စီးချင်းတိုက်ပွဲအတွက် နေ့ရက်နှင့်နေရာကို အတိအကျကျေငြာပေးရန် တောင်းဆိုလာပါသည်။ ဤတွင် တမန်ကြီး ဘိုးအာဏာသည် စီးချင်းတိုက်ပွဲ နေရာအတွက် မြို့၏တနင်္ဂနွေဒေါင့် ကွက်လပ်ကြီးကို သတ်မှတ်လိုက်ပြီး ဝါး,လှံ,လက်နက်ရဲဒင်း စသည်တို့ကို ကိုင်ဆောင်တိုက်ခိုက်နိုင်ခွင့်ရှိကြောင်းကိုပါ ပြန်ကြားလိုက်ပါတော့သည်။ မြို့၏တနင်္ဂနွေဒေါင့်ရှိ ကွက်လပ်ကြီးကို စံနစ်တကျ မြေများညှိခြင်း၊ သန့်ရှင်းခြင်း စသည့်လုပ်ငန်းများကို ပြုလုပ်စေပြီး၊ မသမာမှု မရှိကြစေရန် အစောင့် အရှောက် တပ်စု တစုကို ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်က ချထားလိုက်ပြီး နေ့ညမရွေး ခစာင့်ကြပ်နေပါတော့သည်။

စီးချင်းတိုက်ပွဲ သတ်မှတ်ထားသောနေ့ နံနက်စောပိုင်း၌ တိုင်ဒဏ်ကဲ့သို့ တော့သည်။ အထက်မြို့တော်ပေါ်မှ မင်္ဂလာစည်ခတ်သံ မြိုင်ဆိုင်စွာ ထွက်ပေါ်လာချေ၏။ မကြာမီ နာရီပိုင်းအတွင်း၌ တောင်တန်းဧကရီသခင်မကြီးနှင့်စောသခင်တို့ကို ရှေ့ထိုးငွေထိုးများဖိုးကာလျက် အထက်မြို့တော်ဘက်မှ မြစ်ကူးတံတားဆိပ်သို့ နောက်ပါ အခြံအရံပရိသတ်များနှင့်အတူ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့၏။ တောင်တန်းဧကရီသခင်မကြီး၏ ညာဘက်လက်ဖွဲ့၌ ရှေ့တောင်ရွေး တ

ချောင်းကိုဆွဲကိုင်ပြီး တောင်ဝှေးထိပ်၌ နတ်ရုပ်ကလေး တရုပ်က သံလျှက်ကိုင်ကာ ထုလုပ်ထားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရပေ၏။

အောက်မြို့တော်သူ မြို့တော်သားများအား ရှေ့ ဆုံးမှကြိမ်လုံး ကိုင် မင်းလုလင်များကို စတင်ကာတွေ့လိုက်ရပြီး...

“တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး ကြွချီတော်မူလာပြီ- ကန့်တော့ ဖူးမျှော်ကြတော့”

ဟူသော ကြွေးကြော်သံများ၊ မင်္ဂလာစည်တော်သံများ၊ ခရု သင်းမှုတ်သံများကြောင့် မြို့တွင်းမှ တစုတဝေးကြီး သူ့ထက်ငါ ထွက်လာကြကာ လမ်းဘေးတဖက်တချက်တွင် ပုဆစ်ဗူးချ ကြိုဆိုနေ ကြပါသည်။ အင်မတန်တွေ့မြင်ရ ခက်ခဲလှသောတောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးကို ယခုကြုံကြိုက်တိုက်ဆိုင်ခဲလှသည့် စီးချင်းတိုက်ပွဲကို ပွဲကြည့်ပရိသတ်အဖြစ်ကြွချီလာခြင်းမှာ အောက်မြို့တော်သူမြို့တော် သားများအား အခွင့်ထူးအခါကောင်းကြီးလည်းဖြစ်ပေ၏။

တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီး၏ နတ်သွင်ပမာ မနုဿလူသား တွေ၏အလှထက် အဆပေါင်းများစွာလှပချောမောနေခြင်းကိုရကွ ဘုမ္မိပြည်သူပြည်သားတို့သည် တခဲနက် အုပ်အုပ်ကြွက်ကြွက်ချီးမွမ်း ကာ လက်ဖျားတခါခါနှင့်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေကြပါသည်။ နောက်တကြောင်းမှာလည်း ပညာရှင်မ အမည်ခံ စောခမ်းနွဲ့နှင့် တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးတို့ ရင်ဘောင်တန်းကာ ရကွဘုမ္မိမြို့ တွင်းသို့ ကြွချီလာခဲ့သည့်အတွက် မြို့သူ မြို့သားအပေါင်းတို့ အဘို့ သခင်မနွဲ့စဉ်း၏ချစ်ကြည်နှူးမှုကို မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့မြင်နေရသည့် အတွက် အင်မတန်နှစ်ထောင်အားရရှိနေကြပါသည်။

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် သူ၏နောက်ပါ ရဲမက်များနှင့် အတူ ချီတက်လာပြီး တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးနှင့် စောခမ်း နွဲ့တို့ကို ကြိုဆိုလိုက်ပါသည်။ မြို့သူမြို့သားတွေ့ဆုံမှု တခဲနက်ဩဘာ

သံများ၊ လက်ခုတ်သံများနှင့်အတူ ကောင်းချီးပေးသံ ဆုတောင်း သံများကလည်း ပဲ့တင်ထပ်ခမန်း ပေါ်ထွက်လာပါတော့သည်။ တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီး နှင့် စောခမ်းနွဲ့တို့နှစ်ဦးသား သည် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ တပ်စခမ်းအတွင်းသို့လိုက်ပါလာခဲ့ပြီး တပ်ဖွဲ့ရုံးခမ်းအတွင်း၌ ခေတ္တစံမြန်းလိုက်ပါသည်။ တပ်ဖွဲ့ဝင်ရဲမက် များအား လူနှင့်မမူ နတ်၏အလှကဲ့သို့ ရူပါရုံရှင် တောင်တန်းကေ ရီ သခင်မကြီးကို ကြည့်ညှိလေးစားခြင်း စိတ်ဓါတ်များဖြင့် လာ ရောက်နှုတ်ဆက် ကန့်တော့ကာ ဂါရဝပြုနေကြသည်။

တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် သူ၏ ရွှေကွမ်းအစ်တော် က လေးကိုဖွင့်ကာ အတွင်းမှ အရံသင့်သာ ထားသော ကွမ်းယာကို သူ၏ကြင်ဘက်တော် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်ကို ဆက်သလိုက် ရာ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာစွာဖြင့် ချက်ခြင်းမဆိုင်းတန်းပင် ပါးစပ်တွင်းသို့ ထည့်ကာ အားရ ပါးရ- ဝါးကာ စားသောက်လိုက်ပေ၏။ တမဟုတ်ခြင်းပင် စက္ကန့်ပိုင်းအ တွင်း၌ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ ခုန့်အားနှင့် လျှင်မြန်ဖြတ်လပ် မှုတို့မှာ တမဟုန်တည်း တကိုယ်လုံး ပြန့်နှံ့ကာ လှုပ်ရှားခုန်ကစားလို စိတ်နှင့် သတ္တိနှင့်ယှဉ်သော စိတ်တော်များ တခဲနက် ပေါ်ထွက်လာ ပါတော့သည်။

နေ့မှန်းတည့်ခါနီး၌ တမန်ကြီးဘိုးအာဏာနှင့် အောက်မြို့တော် အမတ်ကြီးနှစ်ဦးသည် တပ်စခမ်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာပြီး စီး ချင်းတိုက်ပွဲအတွက် အချိန်နီးကပ်လာသည်ကြောင့် စီးချင်းတိုက်ပွဲ ကွင်းသို့ ကြွချီရန် လျှောက်တင်လိုက်ပါသည်။ ဤတွင် ဗိုလ်ကြီး- အောင်မင်းကျော်သည် သူ၏လက်ရွေးစင် ရဲမက်ဆယ်ယောက်နှင့် တပ်စုမှူးဗိုလ်ညွန့်မောင်ကို အုပ်ချုပ်စေပြီးနောက် တောင်တန်းကေ

၏ လကျာဘက်တွင် တည်ကြည်သောမျက်နှာနှင့်ရပ်လိုက်ပါသည်။

ဤတွင် တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးသည် ထိုင်ရာမှ ထကာ ပရိသတ်များအားလုံးကြားနိုင်သော အသံဖြင့်....

“ပရိသတ် စုံည့်တဲ့ အခါမှာ ရက္ခပလကို ကျွန်ုပ် တောင်တန်း ကေရီသခင်မကြီးက စစ်ဆေး ရလိမ့်မယ်၊ ယောက်ျား ပြီသ၊ သော စိတ်ခါတ်နဲ့ မှန်ကန်စွာ ဖြေကြား စေလိုတယ်၊ သင်ဟာ ကျွန်ုပ် တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးရဲ့ မေတ္တာတော်တို့ ရယူလိုတယ် ဆို တာ မှန်သလား”

“ဘယ်နည်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ရယူစေမယ် ရက္ခပလတဲ့ ဟေ့”

ခက်ထန်စွာ ရက္ခပလက ဖြေကြားလိုက်ရာ ပရိသတ်ကြီးသည် ဝေါကနဲ့ လူပျက်တယောက်၏ ပျက်လုံးထုတ်သည့် အသံကို ကြား ရသကဲ့သို့ ဟားတိုက်ကာ ရယ်မောလိုက်ကြပါသည်။

“ကောင်းပြီ....ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ ကျွန်ုပ်၏ ချစ်မေတ္တာကို ပုဂ္ဂလ ဓိဋ္ဌာန် ထားတယ်ဆိုရင် မတရားပါဘူး....၊ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်ချစ် မေတ္တာစစ်မေတ္တာမှန်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိမဲ့ ဘုန်းရှင်-က ရှင်-ပါရမီရှင်ကို ကျွန်ုပ်၏တိုင်းသူပြည်သားတွေရှေ့ မှော်မှာ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်နဲ့ ဆုံး ဖြတ် ဖြေရှင်းလိုက်ပါမယ်”

သခင်မကြီးသည် ခြုံလှမ်းထားသော မြစ်မ်းရောင်ပိုးပုဝါကို လက် နှစ်ဖက်နှင့် အထက်သို့ကိုင်မျှောက်လိုက်ပြီး....

“ကျွန်ုပ်နှင့် ဘဝ-ဘဝက ဆုတောင်းဘက်၊ ပါရမီ ဖြည့်ဘက် မေတ္တာရှင်မှန်ကန်သူသည် ဤပရိသတ်အတွင်းမှရှိခဲ့ပါလျှင် ကျွန်ုပ် ပိုးပုဝါသည် ပြည်သူပြည်သားများ ရှေ့ မှောက်တွင် အပြီးအပိုင် ခြုံလှမ်းပြသပါစေသတည်း”

“သာသနာစောင့်နတ်အပေါင်း၊ ဆရာသခင်အပေါင်းတို့ အသိ သက်သေတည်ပါစေသတည်း”

“ပြည်သူပြည်သားများ၏ ရှေ့ မှောက်၌ အသိသက်သေတည်ပါ စေသတည်း”

“မှန်ကန်သောသစ္စာ၊ မှန်ကန်သောအဓိဋ္ဌာန်အတိုင်း မဆိုင်းခဏ တင်ရှားစွာပြသ သက်သေဖြစ်ပါစေ”

သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ဆိုလိုက်ပြီး သခင်မကြီးသည် သူမ၏လက်တွင်းမှ ပိုးပုဝါကို အထက်သို့ ပင့်လှုတ်လိုက်ရာ ပိုးပုဝါသည် လေထဲ၌လွင့် ပါသွားပြီး၊ ပရိသတ် လူထုကြီး၏ခေါင်းပေါ်၌ သုံးပက် လက်ဝဲရစ် ဝဲပျံ့ကာ သံပတ်မြောက်သောအခါ ဒိုင်လူကြီးများ၏လကျာဘက်၌ ထူနေရရနှင့် ရပ်နေရှာသူ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ လည်ပင်း တွင် လာရောက်ခါရစ်ပတ်လိုက်သည်ကို အံ့ဩဘွယ်အခြေအနေမျိုး အဖြစ် ပရိသတ်ကြီးကတွေ့လိုက်ရသည်တွင် နှစ်ထောင်အားရသော ဩဘာသံကြီးသည် အုပ်အုပ် ကျွက်ကျက် ပေါ်ထွက်လာပါတော့ သည်။

“ဒါမတရားဘူးဟေ့ ....စုံးအတတ်၊ မှော်အတတ်နဲ့ လုပ်တားတဲ့ ပုဝါ၊ ထူ ....ရှုံ့ စရာ ပညာစုတ်တေ့”

ရက္ခပလသည် ဂျူးဂျူးရုံရုံ ဒေါသသံကြီးဖြင့် ဖနောင့်နှင့် မြေ ကြီးကို ဆောင့်ကာကန့်ကွက်လိုက်ပါသည်။

“ကောင်းပြီ....မောင်တော်-ရက္ခပလ၊ သင်သာလျှင် ယခုစီးချင်း တိုက်ပွဲအတွင်း အောက်လမ်းပညာပိုင်းဆိုင်ရာ ဆရာတွေခေါ် ယူပြီး ပရိသတ်ထဲမှနေပြီး သင်မတရား အနိုင်ယူမယ်လို့ ကြံစည်ခဲ့တာကို ဘယ်လိုချေပချင်သလဲ”

စောခမ်းနွဲ့၏ ထက်မျက်သော အသိသည် တောင်တန်း ကေရီ သခင်မကြီး၏ လကျာဘက်မှပေါ်ထွက်လာပြီးနောက်....

“ဟဲ့ ....မသတော် ဆရာကောင်တွေ၊ ခုထွက်ဟဲ့ .... ပညာရှင် သခင်မကြီးအဖို့နဲ့”

စောခမ်းနွဲ့၏ အမိန့်သံအဆုံး၌ တိုက်ပွဲကွင်း၏ အနောက်ဘက်မှ လူသုံးဦးသည် ခုန်ပေါက်ကာ မနေနိုင်- မထိုင်နိုင်အောင် ဖြစ်ကာ ကွင်းထဲသို့ပြေးထွက်လာပြီး သူတို့၏ လွယ်အိတ်အတွင်းမှ လူခေါင်း ခွဲကြီးများ၊ စိရင်ထားသောဆေးဝါးများကို ကွင်းပေါ်သို့ ဖြန့်ကြဲကာ ပေါ်ပြရင်း တုတ်တုတ်ချိန်နှင့်ဖြစ်နေရှာပြီး....

“ချမ်းသာပေးတော်မူပါ သခင်မကြီးနှစ်ပါး၊ သာရမန် သခင် ကြီးရဲ့ အမိန့်အာဏာကိုမလွန်ဆန်နိုင်လို့ ခုလိုစိစဉ် လုပ်ဆောင်ခဲ့ရ ပါတယ်ဘုရား”

“ကဲ...ပြည်သူပြည်သားတွေ မြင်ကြပြီ မဟုတ်လား၊ ပုတ်လို ပေါ်တယ်၊ ဟုတ်လို့ ကျော်တယ်၊ သင်တို့ကို အုပ်စိုးခဲ့တဲ့ သာရမန် ကြီးဟာ သမာဓိတရား ရှိတယ်-မရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်လို ငြင်-ချက် ထုတ်ကြမလဲဟဲ့၊ နင်တို့ပစ္စည်းတွေ ယူပြီး-ဟောဒီနေရာက ခုမဆိုင် ပြေးကြစမ်း”

စောခမ်းနွဲ့သည် လက်ညှိုးနှင့်ထိုးကာ အောက်လမ်း ဆရာတွေကို အမိန့်ပေးလိုက်ရာ သုံးဦးသော အောက်လမ်း ပညာရှင် များသည် သူတို့၏ အယုတ်တမာ ဆေးဝါးများကို ကောက်ယူကာ ကဆုန်ချ၍ ပြေးလွှားရှောင်ရှားလိုက်ကြပါသည်။

“ဟဲ့...ကောင်မ၊ သစ္စာဖောက်မ...နင်တော့လား... ဒီတိုက်ပွဲ ပြီးလို့ ငါ့နိုင်ရင်တော့လားဟယ်၊ ခွေသေ သေရပြီဆိုတာမှတ်ဖေ၊ ကိုင်း...စီးချင်းတိုက်ကြမယ်၊ နင်တို့က ငါတို့အကြံတွေကိုကြိုတင်သိ နှင့်တာ နာတယ်ကွာ”

“အသင် ရက္ခဗလ၊ ဘယ်ကဲ့သို့သောလက်နက်တွေကို ဆွဲကိုင်ကာ တိုက်ကြမလဲ အသင်ရွေးချယ်နိုင်ခွင့်ရှိတယ်”

“အိုး...သတ္တိရှိရင် လက်နက်မပါဘဲ ဗလချင်း-လူချင်းလုံးသတ်

ကြရအောင်၊ ဒါမှစိတ်တိုင်းကျ နိုင်တဲ့ လူက ရှုံးတဲ့လူကို အသေ လည်ညှစ်သတ်ရတာက အရသာရှိတယ်”

“အဆင်သင့်ပါဘဲ ရက္ခဗလ၊ ကျုပ်ကလဲစိန်လိုက်တယ်”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် လက်ပိုက်ထားရာမှ အောင် မြင်သော အသံကြီးဖြင့် လက်ဆန့်တန်းလိုက်ပါသည်။

တမန်ကြီး- ဘိုးအာဏာသည် ဒိုင်လူကြီး ရှစ်ယောက်နှင့် အတူ စီးချင်းတိုက်ပွဲစတင်ကျင်းပရန်အတွက် စီးချင်းတိုက်ပွဲ ကွင်းအလယ် ဗဟိုရံတွင် မျဉ်းကြောင်းဖြူတခု တားလိုက်ပြီး၊ အရှေ့ဘက်တွင် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ကို နေရာယူခိုင်းလိုက်သည်။ အနောက် ဘက်တွင် ရက္ခဗလကိုနေရာယူခိုင်းလိုက်၏။

ရက္ခဗလသည် သူ၏ အပေါ်အင်္ကျီပွဲကြီးကို ချွတ်လိုက်ပြီး၊ ရှမ်း ဘောင်းဘီပွဲကြီးကို သားရေ ခါးပေါက်ပြားကြီးကို ပတ်ကာ ခါး ထောက်၍ ပံလိုက်၏။ သူ၏အရပ်အမောင်းနှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် မှာ ညီညာသလောက်ထွားကြိုင်းလှပေ၏။ ကျယ်ပြန့်သောပုခုံးကြီး များ၊ရင်အုပ်ကြီးများကလည်း သာမန်ယောက်ျားတွေထက် ကာယ ဗလတောင်တင်းမှုကို အရှင်းသားသက်သေခံနေပေ၏။

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော် ကလည်း သူ၏ ဝတ်ဆင်ထားသော ဗမာ့တပ်မတော်တံဆိပ်ပါသည့် ကြူနစ်အင်္ကျီနှင့်စွပ်ကျယ်လက်ရှည် ကို ချွတ်လိုက်၏။ နေ့မုန်းတည့်ချိန်လောက်တွင် ဗိုလ်ကြီး-အောင် မင်းကျော်၏ ကြီးမားလှပသော အထက်ပိုင်း၌ဝင်ကြားနေပါတော့ သည်။ အပျောင်းလိုက် ပေါ်နေသော လက်မောင်း အိုးကြီးများ၊ ကြွတက်နေသည့် ပုခုံးသားကြီးများ အပြင် ကားတက်ပြီး ထစ်နေ သော လက်မောင်းကြွက်သားတွေမှာ သတ္တိနည်းသူများအဘို့ သူ၏ ဗလကိုမြင်ရုံနှင့် စိတ်အားငယ်စေနိုင်တော့သည်။

ရက္ခဗလသည် ဒေါ်သချောင်းချောင်း ထွက်သော နီရဲနေ သော

မျက်လုံးများနှင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ကို စူးစူးစိုစိုကြည့်နေ၏။ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ကမူ ခတ်တည်တည် အကြည့်နှင့် ရက္ခဗလကို ကြည့် နေသည်။ အရပ်အမောင်း-ကောယဗလပါ မတိမ်းမယိမ်းရှိလှသော ယောက်ျား နှစ်ယောက်၏ စီးချင်းတိုက်ပွဲကား မိနစ်ပိုင်းမျှသာလိုပါတော့၏။

တမန်ကြီး-ဘိုးအာဏာ၏ ညာဘက်လက်တွင်းမှ အလံနိကလေးသည် အထက်သို့ပင့်မြှောက်ထားရာမှ အောက်ဘို့ ဖျတ်ကနဲ ချကာ အချက်ပေးလိုက်သည်တပြိုင်နက် ကျားနာကြီးနှင့်တူသည့် ရက္ခဗလသည် လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော် ဆီသို့ တအားစွပ်၍ ပြေးဝင်လာပြီး ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော် မျက်နှာကို ခြေဖျားဖြင့်ပစ်၍ ခတ်ချလိုက်၏။

ဗိုလ်ကြီး-အောင် မင်း ကျော် သည် ရက္ခဗလ၏ ခတ်လိုက်သော ခြေဖျားကို ကပ်ကာ- သိကာဖြင့် သူ၏မျက်နှာကို ရှောင်လိုက် ပြီး၊ ရက္ခဗလ၏ ခြေဖျား အရှိန်လွန်၍ လည်ကာ အသွားတွင် ဗိုလ်ကြီး-အောင် မင်း ကျော်၏ ညာခြေဖဝါးက ရက္ခဗလ၏ တချောင်း တည်းသာရပ်တည်နေသည့် ဒူးကောက်ကွေးကုတ်ချလိုက်ရာ ရက္ခဗလသည် သူ့ အရှိန်နှင့် သူ့လွန်ကာ ပက်လက်လန်ကာ စင်ကျသွားလေသည်။

ရက္ခဗလသည် မြေပြင်ထက်သို့ လွတ်ကျ ကျခြင်း ညာ လက်ဖြင့် ထောက်ကာ အားယူ၍ ခုန်ကာ ထလိုက်ပြီး ဗိုလ်ကြီး-အောင် မင်းကျော်ဆီသို့ လူချင်းပူးကပ်ကာ လုံးလိုက်ပါသည်။ ရက္ခဗလ၏ ဘယ်လက်က ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ခါးကို မလွတ်တမ်းဖက်လိုက်ပြီး၊ ညာလက်က ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ လည်မျိုကို ညှစ်ဖက်လိုက်သည်တွင် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ ညာလက်သီး

က ရက္ခဗလ၏ရင်ဝကို တချက်တည်း မွေ့ကာထိုးလိုက်ရာ အင့်ကနဲ ရက္ခဗလသည် နောက်သို့လန်ကာကျသွားပါတော့သည်။

ရက္ခဗလသည် လူချင်းပူးကပ်၍ မလွယ်ကူမှန်း သိသည်ကြောင့် ဒေါသကြီးသူပြီပြီ ဒူးရော-လက်သီးပါ ပစ်၍ သွင်းရင်း ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ရှိရာသို့ ခုန်ကာဝင်ချလိုက်သည်။ ဗိုလ်ကြီး-အောင် မင်းကျော်သည် အရှိန်နှင့်ဝင်ရောက်လာသော ရက္ခဗလ၏တိုက်စစ်ကို ညာဘက်တလှမ်းကွာသို့စောင်းကာရှောင်လိုက်ပြီး၊ မြေပြင်ပေါ်သို့ အရှိန်နှင့်ကျရောက်လာသည့် ရက္ခဗလ၏အထက်ပိုင်းကို ညာခြေနှင့် တအားပင့်ကာခတ်လိုက်ရာ လျင်မြန်လှသော ရက္ခဗလသည် သူ၏ နံကြားဆီသို့ကျရောက်လာမည့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ ခြေ တဖက်ကိုဖမ်းကာ ချလိုက်သည်တွင် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်က လည်း လျင်မြန်လှသောအဟုန်ဖြင့် ရက္ခဗလ၏ အပေါ် သို့ခုန်၍ အုပ်လိုက်ပြီး နှစ်ယောက်သားမြေပြင်ပေါ်တွင် လုံးလိုက်-ထွေးလိုက်နှင့် သတ်ပုတ်နေကြပါတော့သည်။

အသားမကျသေးသော စီးချင်းတိုက်ပွဲကွင်းပြင်မှ ဖုံများသည် တထောင်းထောင်းထလျက် ယောက်ျားကြီးနှစ်ယောက်၏ ထွေးလုံး သတ်ပုတ်ခြင်းကို ကောင်းစွာသရုပ်မဖေ နိုင်အောင်ရှိချေ၏။

ရက္ခဗလဆိုသူ၏ လည်ပင်းကိုမလွတ်တမ်းညှစ်ကာ ဖမ်းချုပ်ထားသည့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ ချုပ်ကိုင်ဖမ်းဆီးခြင်းမှ လွတ်မြောက်ရန်စဉ်းစားကြလိုက်၏။ ရုတ်တရက် လက်ချောင်းများဖြင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးဆီသို့ လှမ်း၍ ထိုးလိုက်ရာ သတိရှိနေသူ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ဖျတ်ကနဲဘေးသို့ ရှောင်ချလိုက်ရာ ရက္ခဗလ၏လက်ချောင်းများမှာ ဗိုလ်ကြီး-အောင် မင်းကျော်၏ ညာဘက်မျက်လုံးဘေးမှ ပွတ်ကာ လွတ်အသွားတွင်

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ ဘယ်ဘက်လက်ချောင်းများက ရက္ခ
ဗလ၏လည်စေ့ကို အားရပါးရဆုပ်လိုက်မိပါသည်။

ရက္ခဗလကလည်း ဘေးစောင်းကျနေရာမှ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်း
ကျော်၏ နံကြားဆီသို့ ဆောင်ကာကန်လိုက်ပြီး၊ ဗိုလ်ကြီး-အောင်
မင်းကျော်၏ ညာလက်မောင်းက ချုပ်ကိုင်မှုကို လွှတ်အသွားတွင်
မြန်းကန်ခုန်၍ရပ်လိုက်ပါသည်။

သို့ရာတွင် အလွန်လျင်မြန်လှသော ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်
သည် ခတ်စောင်းစောင်းနေရာမှ သူ၏ညာခြေဖြင့် ရက္ခဗလ၏ ခြေ
ကျဉ်းဝတ်နှစ်ဖက်ကို သိမ်းကြိုး၍ခတ်ချလိုက်ရာ ရက္ခဗလသည် ပစ်
ကာ မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျလာသည်တွင် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်
က စေ့ကန်ဖမ်းကာ ရက္ခဗလ၏အင်္ဂါနှစ်ဖက်ကို ချုပ်ကိုင်လိုက်တော့
သည်။ လေ့ကျင့်ခန်းများနှင့် ကာယဗလကိုကောင်းစွာ နှစ်ချိုက်
လေ့ကျင့်ထားသူ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ လက်ချောင်းများ
က ရက္ခဗလ၏လည်မျိုကို ချုပ်ကိုင်ကာ စေ့စေ့ ညှစ်ခြင်း ခံရသော
ရက္ခဗလအင်္ဂါ အသက်ရှူများကြပ်လာသည်နှင့်အမျှ လွှတ်ပေါက်
ရုံးကန်ပေါက်များကိုရှာဖွေရန် ရက္ခဗလသည် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်း
ကျော်၏ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ချိုးရင်းရှာဖွေနေပါသည်။

ရက္ခဗလ၏ ညာခြေဖားက ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ ညာ
လက်ကောက်ဝတ်ကို ခတ်၍ ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် သူ၏လည်မျိုမှ
ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ လက်ချောင်းများ အလွတ်တွင် ရက္ခ
ဗလသည် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏လည်မျိုကို လတ်နှစ်ဖက်ဖြင့်
တအားဖိညှစ်ကာဖမ်းချုပ်လိုက်ပြန်သည်။

ဤတွင် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏လက်ချောင်းများက ရက္ခ
ဗလ၏ လက်မ နှစ်ချောင်းကို အပြင်သို့လှန်ကာ ချိုးပဲ့ချလိုက်ရာ
‘အား’ကန် အသံဖြင့် ရက္ခဗလ၏ လက်ချောင်းများသည် ဗိုလ်ကြီး

အောင်မင်းကျော်၏လည်မျိုမှ ဖျစ်ကန်ခဲ့ကျလာလော့၏။ ရက္ခဗလ
သည် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ တအားခုန်ကာ
စီးလိုက်သည်တွင် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ ဒူးက ရက္ခဗလ၏
အချိန်နှင့် အထက်မှ ကျလာသော ရင်ဝဆီသို့ အသင့်ချိန်လိုက်ပြီး
မကြာခင် အင်ကန် ရက္ခဗလသည် ဘေးသို့စွဲကာကျသွားပါသည်။

သို့ရာတွင် ရက္ခဗလသည် ခေတ္တမဟုတ်ချေ။ ချက်ခြင်းလူးလဲ၍ထ
လိုက်ပြီး၊ တပိုင်းထကာနေသော ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော် ဆီသို့
အထက်စီမုဖိကာ ကိုယ်လုံးနှင့်ပစ်၍ဖိလုံးလုံးလိုက်ပြန်သည်။ ထိုမှ
ရက္ခဗလသည် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ကို သူ၏ပုခုံးပေါ်မှကျော
ပိုးထားသလိုဖြစ်နေရာက မြေပေါ်သို့တအားပစ်ကာ ကိုင်ပေါက်ချ
လိုက်၏။

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ဘယ်ခြေတချောင်းက ရက္ခဗလ၏
ခြေခွင်ထဲသို့ လျှိုထားခဲ့ခြင်းကြောင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်
သည် မြေပေါ်သို့ စင်ကာ မကျခဲ့ချေ။ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်
လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရက္ခဗလ၏လည်မျိုကို နောက်ပိုင်းသို့တအားဖိညှစ်
ကာ ချလိုက်ရာ ရမီဗလသည်အားလွန်ကာ အချိန်မသတ်နိုင်တော့ဘဲ
နှစ်ယောက်သားပက်လက်လန်ကာ မြေပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ကျသွားပြန်
ပါသည်။

ရက္ခဗလသည် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ထက် အလျင် ဦးစွာ
မြေပြင်ပေါ်သို့ရပ်နိုင်ရေးအတွက် ရုံးကန်၍အထလိုက်တွင် အော့မှ
ပက်လက်ဖြစ်နေသော ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ရက္ခဗလ၏
ပုခုံးစွန်းနှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်ကာ ပစ်ဖက်ကာ မြေပြင်ပေါ်သို့ပေါက်ချ
လိုက်ရင်း သူက ရုတ်တရက် မြေပြင်ပေါ်သို့ ရပ်ပြီးသား အဖြစ်ကို
အရယူလိုက်ပြန်၏။

ယောက်ျားကြီးနှစ်ယောက်စလုံး၏ ကိုယ်လုံးများနှင့် မျက်နှာ

ပြင်များတွင် ပုံမှန်များနှင့် ပွတ်မိရာ-ခြစ်မိရာ-အစင်းကြောင်းများ သွေးစများကိုလည်း တွေ့နိုင်ပေ၏။ သူထင်သလောက် မလွယ်ကူရုံ မက သူ ထက်ပင် ခွန်အားပလရော- နဘမ်းသတ်သည့်ပညာရပ်နှင့် ဗန်တိုဗန်ရှည်ပညာရပ်တွေသာပုံကို ကိုယ်တွေ့ တွေ့ကြုံရသော ရက္ခ ဗလအဘို့ အကွက်ကောင်းကို အလစ်၌အရယူရန် မြေပေါ်မှ ခုန်၍ ရပ်ကာ ချောင်းမြောင်းလိုက်ပါသည်။ မမျှော်လင့်သောကိစ္စတရပ် သည် စီးချင်းတိုက်ပွဲ အနီးမှ ကပ်ကာ ပေါ်ထွက်လာပါတော့ သည်။

ရက္ခဗလ၏ သက်တော်စောင့်တဦးသည် ဗိုလ်ကြီး- အောင်မင်း ကျော်၏ ကျော်ပြင်ကိုလှမ်းကာ ခါးမျှောင်ရှည်ရှည် တချောင်းနှင့် ရုတ်တရက်ပေါက်လွတ်လိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော် သည် သူ့ အားချောင်းမြောင်းနေသော ရက္ခဗလဆီသို့ ဖြတ်ကန် ပြေးထွက်လိုက်သည်ကြောင့် ရက္ခဗလဘက်မှ ပစ်လွတ် လိုက်သော ခါးမျှောင်သည် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်၏ ကျောပြင်နှင့် လက် လေးသစ်အကွာမှ ၉ နီးကန်အသံဖြင့် စီးချင်းတိုက်ခိုက်နေကြသူ နှစ် ယောက်၏အနီးရှိ မြေပြင်ပေါ်၌ အသွားကထောင်လျက်ကျရောက် နေတော့သည်။

ရက္ခဗလသည် ခါးမျှောင်ကို ပဌမဦးဆုံးမြင်သူဖြစ်၍ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်ကို ခုန်၍တိုက်ခိုက်ရင်း ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော် သည် အရံသင့် ထောင်လျက်ကျနေသည့် ခါးမျှောင်ဦးပေါ်သို့ရက္ခ ဗလ၏ ကိုယ်လုံးအရှိန်နှင့်ပါ ဖို၍ကျရောက်စေရန် ရက္ခဗလကတဟုန် တည်းပြေးကာ ကိုယ်လုံးနှင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်ကိုပစ်၍ တ အားတိုက်ချလိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် အံ့ဩ ဘွယ်ကောင်းအောင် လျင်မြန်စွာဖြင့် ညာဘက်အ ကွက်ကလေးကပ် ကာ ဆီးကာရှောင်လိုက်ပြီး သူ၏ဘယ်ဘက်မှ အားလွန်သွားသော

ရက္ခဗလ၏အထက်ပိုင်းကို ညာဘက်ဒူးပျံနှင့် တအားလွတ်ကာတိုက် ချလိုက်ရာ ရက္ခဗလအဘို့ သူ၏ တအားပစ်၍ တိုက်ချသော အရှိန် သည် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ ညာဒူးပျံနှင့် ခက်စောင်းစောင်း တိုက်ချလိုက်သည့် အရှိန် တို့ ရောနှော၍ မြေပေါ် သို့ မောက် လျက် ဘုတ်ကန်အသံဖြင့် ကျရောက်သွားပါတော့၏။

ရက္ခဗလကား... မောက်လဲကျနေရာမှ ရုတ်တရက်မထနိုင်တော့ ချေ။ ရှိသမျှခွန်အားကို အတင်းထုတ်ကာ လက်နှစ်ဘက်ကို ထော့ လျက် ထမိအောင် ကုန်း၍ထလိုက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ရင်အုံ အောက်တွင်မူကား- သူ၏သက်တော်စောင့်ကသူ့ သခင်ကြီးအတွက် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ အသက်ကို လုပ်ကြံရန် ပစ်လွတ်လိုက် သော ခါးမျှောင်သည် စိုက်ကာ ခါးရိုးအရင်းထိ စိုက်ဝင်နေလေ ပြီတကား...

နာကျည်းသောမျက်နှာကြီးဖြင့် ရက္ခဗလသည် စီးဝိုင်းတနေရာ မှ ရုတ်တရက်ဘေးတိုက် လဲကျသွားပါတော့သည်။ စက္ကန့်ပိုင်း အ တွင်း နီးရဲသောသွေးများသည်ဖျာလျက် ခါးစူးထားသည့်နေရာ တဝိုက်မှ ပေါ်ထွက်လာပါတော့သည်။ ဤတွင် ပဌမဦးဆုံး ခါး မျှောင်နှင့်ဝင်ရောက် ပစ်သတ်လုပ်ကြံလိုက်သော ရက္ခဗလ၏ သက် တော်စောင့်နှင့် နန္ဒ ဝိယစစ်သူကြီးတို့သည် သူတို့၏ပခုံးတွင် အသင့် လွယ်ယူလာခဲ့သော ဆောင်ခါးများကို ချွတ်ကာ ရုတ်တရက် ဗိုလ် ကြီးအောင်မင်းကျော်ရှိရာသို့ လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ရန် တဟုန် တည်း ပြေးဝင်လာတော့၏။

ဗိုလ်ညွန့်မောင်၏လက်တွင်းမှ တော်မီဂန်းသည် တခိုင်းဒိုင်းမီး ပွင့်တွေပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် ရက္ခဗလ၏ ညာလက်ရိုး နန္ဒ ဝိယ စစ်သူကြီးရော၊ ခါးမျှောင်နှင့် သက်တော်စောင့်ပေါ် ဗိုလ်ကြီးအောင်

မင်းကျော်နှင့် ခြောက်လှမ်းကွာ နေရာတွင် ပုလျက်သား အရုပ်ကြီးပြတ် ကျသွားပါတော့သည်။

“အားလုံး ရပ်လိုက်”

တမန်ကြီးဘိုးအာဏာ၏ စူးရှသော အမိန့်သံကြောင့် ပစ်ခတ်မှုများသည် ချက်ခြင်းရပ်တန့်သွားပါတော့သည်။

“ကိုင်း...ဘယ်သူက တရားသစ္စာမဲ့တယ်ဆိုတာ ပြည်သူ့ ပြည်သားတွေဆုံးဖြတ်ကြပေတော့- သခံ၏စာတရပ်ကတော့မကောင်းလုပ်ကြံရင် ဒီမကောင်းလုပ်ကြံတဲ့ဘက်က ရှေ့ဦးစွာ ဒုက္ခတွေ့ရတယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စတဲ့၊ ဓါးမျှောင့်နဲ့ ဝင်ပစ်ပေးတာရယ်၊ ဆောင်ခါးတွေနဲ့ အလစ်ဝင်ပြီး ခတ်သတ်ဘိလုပ်ကြံမှုရယ်ဟာ ရက္ခဗလရဲ့ အပေါင်းပါတွေရဲ့ ယုတ်မာမိုက်ရိုင်းမှုတွေဘဲ”

“ဟုတ်တယ်...မုန်တယ်-သခင်မကြီး... ကျွန်ထော်မျိုးများမျက်မြင်ဖြစ်ပါတယ်”

ပရိသတ်ကြီးသည် တသောသောပဲ့ တင့်ထပ်ခမန်း ထောက်ခံလိုက်ကြပါသည်။

“ရက္ခဗလဟာ သူဆင်ထားတဲ့ ထောင်ချောက် ဓါးမျှောင့်နဲ့ သူခံသွားရခြင်းဖြစ်တယ်...ဒါကြောင့် ဤစီးချင်းတိုက်ပွဲကို ရက္ခဗလဘက်က ရှုံးနိမ့်ကြောင်း ကြေငြာအပ်ပါတယ်”

ဒိုင်လူကြီးရှစ်ဦးသည် မတ်တပ်ရပ်ကာ ပရိသတ်ကြီးသို့ကြေငြာလိုက်သည်နှင့် သြဘာသံကြီးသည် ပဲတင်ကာမြေတုဟီးလျက်ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

အသက်ဝိညာဉ်ကင်းနေသော ရက္ခဗလ၏ ခြေရင်း၌ ပုဆစ်ဖူးချကာ မျက်ရည်စတွေဖြင့် နောက်ဆုံးကန်တော့နေရှာသော စောခမ်းနွဲ့ကို ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ယုယကြင်နာစွာ ဆွဲကာ ထူးရင်....

“သခင်ကြီးစိတ်မကောင်းပါဘူးစောခမ်းနွဲ့ရယ်၊ သူ့ကို ဒီလော့မရက်စက်ပါဘူး တကယ်ပါဘဲ၊ မိုက်ပါဘိ ရက္ခဗလရယ်ကိုယ် အတတ်နဲ့ ကိုယ်စူးသွားရှာပြီ”

ငြိုးထွားသံနှင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်က သွေးအိုင်ထဲတွင် ကိစ္စပြီးနေသည့် ရက္ခဗလကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်ရှာပါသည်။

“ဘုရားနုမတော်မျက်မြင်ပါသခင်ကြီးရယ်၊ သူ့ကံနဲ့ သူ့နောင်တော်ကြီးဟာ ဖန်သွားရှာပါပြီ၊ သွေး-သား-မကင်းသေးတော့ ဘုရားနုမ ပူဆွေးသောကဖြစ်နေတာကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ”

မျက်ရည်ပြိုင်ပြိုင်နှင့်စောခမ်းနွဲ့ကတောင်းပန်လိုက်ရှာပါသည်။

“အပြစ်မတင်ပါဘူးစောခမ်းနွဲ့ရယ်၊ ဒီလိုပူဆွေးတာဟာသဘာဝကျပါတယ်၊ သခင်ကြီးတောင် စိတ်အတော်ထိခိုက်ခဲ့တာ၊ သွေးရင်းသားရင်းဖြစ်ရှာတဲ့ စောခမ်းနွဲ့အဘို့ ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ပါတယ်၊ လာလာ-စောခမ်းနွဲ့...သိပ်စိတ်ဆင်းရဲမှုမခံနဲ့”

ချော့မော့ကာ စောခမ်းနွဲ့ကိုခေါ်ခဲ့ပါတော့သည်။

“ရက္ခဗလတိုင်းသူ ပြည်သားများ အပေါင်းတို့ ဘောင်တန်း ကေရီသခင်မကြီးအမိန့်တော်ထုတ်ဆင့်အပ်ပါတယ်...ဒီနေ့-ဒီအချိန်အခါကစပြီး ရက္ခဗလတိုင်းပြည်ကြီးကို ရက္ခဗလရဲ့ နုမတော်ရင်းစောခမ်းနွဲ့ ညီမတော်က တမန်ကြီးဘိုးအာဏာနဲ့ အတွင်းဝန်ကြီးလေးပါးရဲ့ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာ ဆက်လက် အုပ်ချုပ်သွားရန် သခင်မကြီးအမိန့်တော်ချမှတ်လိုက်တယ်၊ ပြည်သူ့ ပြည်သားများသည် ဒီနေ့ဒီအချိန်အခါကစပြီး ငါးပါးသီလကိုခါးဝတ်ပုဆိုးကဲ့သို့ မြဲမြန်ရမယ်၊ ပြဿာစိုရိတရားလေးပါး လက်ကိုင်ရှိကြရမယ်၊ တရားမျှတခြင်း၊ တုဦးနဲ့ တဦး ချစ်ကြည်ခြင်း၊ ပရိယာယ်မုသားကင်းခြင်း၊ သမ္မာအာဇာနည်လုပ်ငန်းများပြုလုပ်ခြင်း ရှိကြစေရမယ်”

“ပြည်သူပြည်သားအပေါင်းကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာရွှင်လန်းကြပါစေ”

တောင်တန်း ကေရိသ ခင်မကြီးသည် မတ်တပ် ရပ်ကာ အမိန့်တော်ကို ထုတ်ပြန်ကြေငြာလိုက်ပါသည်။

မကြာမီ ရက္ခဗလ၊ နန္ဒိယနှင့် လုပ်ကြံသူ တယောက် စသည့် အလောင်းသုံးလောင်းကို မင်းလုလင်မျှာက စီးချင်းတိုက်ပွဲကွင်းထဲမှ အမြန်ဆုံးသယ်ယူသွားကြပါတော့သည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ကြီးသည် အုပ်ချုပ်ရေးအသစ် သို့မဟုတ် အင်မတန် တရားမျှတသော အစိုးရ အဖွဲ့သစ်ကိုရရှိကြပြီး၊ အင်မတန်ကြံ့ကြိုင်ခံ့သော တောင်တန်းကေရိသ ခင်မကြီးကို ဖူးတွေ့ရရုံမက သခင်မကြီး၏ မိန့်ခွန်းတော်ကို ကြားနာရခြင်းအတွက် နှစ်ထောင်အားရ ဖြစ်သွားကြပြီး၊ ကောင်းချီးဩဘာသံများပေးကာ မြို့တွင်းသို့လူစုခွဲကာပြန်ကြလေပြီ။

တောင်တန်းကေရိသခင်မကြီး တဦးတည်းသာ အထက်မြို့တော်သို့ ပြန်ကြွခဲ့ပါသည်။ စောခမ်းနွဲ့နှင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်တို့အဖို့ အောက်မြို့တော်၏ အုပ်ချုပ်ရေးနှင့် ထိမ်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေးတို့အတွက် စီစဉ်ရမည့်ဘာဝန်ကြောင့် အောက်မြို့တော် နန်းမဆောင်ထဲတွင် ကျန်ရစ်ကြပါသည်။

ရက္ခဗမို့နေပြည်တော်သူ နေပြည်တော်သားများအဖို့ သူများမကောင်းကြံ ကိုယ်ဘေးရန် ထိတတ်သော လက်တွေ့ သခံဏ်းစာတရပ်ကို ရာဇဝင်တွင်ရစ်အောင် ရယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

မေ့ပျောက်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်

လေပြေ လေညှင်းတွေ တသုန်သုန် တိုက်ခတ်နေသော ခမ်းမဆောင်အတွင်း တနေရာဖြစ်ပါသည်။

ကတ္တီပါအစိမ်းနုရောင်များ ကာရံထားသည့် သလွန်ထက်တွင် မျက်ရည်စတွေအခြောက်တိုက်ကျကာ ရက္ခဗမို့ တိုင်းပြည်၏ဘုရင်မ ဖြစ်လာရှာသူ စောခမ်းနွဲ့အား ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်က ချော့မော့ကာ သူမ၏အပူမီးကို အပြီးငြိမ်းသတ်ရန်ကျိုးပမ်းလျက်....

“တကယ်လို့ သခင်ကြီး ဘုရား သာ နှမတော်အနီးမှာ ခုလို အရေးအကြောင်းမျိုးမှာ မရှိခဲ့ရင် ဘုရားနှမတော် တယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲရမယ်ဆိုတာ ရှေ့ဉာဏ်တော်ကွန့်ချယ်ပါတယ် သခင်ကြီးရယ်....နောင်တော်ကြီး- နောင်တော်ကြီး...အဝိဇ္ဇာနဲ့ တဏှာဆိုတဲ့ ရန်သူကြီးနှစ်ယောက် သွေးဆောင်ရာကိုလိုက်ပါပြီးသွေးရင်း-သားရင်း နှမရင်းခေါက်ခေါက်ကို အရသတ်ဖို့ကြံရှာလေတယ်၊ ပြည်သူပြည်သားတွေရဲ့ မေတ္တာခါတ်ကုန်ခမ်းအောင် နှုတ်ကျင့်ခဲ့တဲ့ဒဏ်တွေကို ခုဘဝမျက်မှောက်မှာဘဲခံသွားရှာရပြီနော်....ဘုရားနှမတယော် ထည်းသာ လူ့လောကထီးထီးကြီးမှာထားပစ်ခဲ့ပြီပေါ့ နောင်တော်ဘုရား”

ငိုသံတွေပါ၍လာသည့်အသံများဖြင့် မချီတင်ကဲဝမ်းနည်း ပက်လက် ဖြစ်နေရှာသော စောခမ်းနွဲ့ကို ဗိုလ်ကြီး-အောင် မင်းကျော်သည် ယှဉ်တွဲအိပ်စက်ရင်း စောခမ်းနွဲ့၏ ကျောပြင်နုနုကလေးကို ပူတ်သပ်ကာ....

“တရားနဲ့ သာပြေပါ စောခမ်းနွဲ့၊ နိဗ္ဗာန်ရွှေပြည်ကို သခင်ကြီးနဲ့ သခင်မကြီး-စောခမ်းနွဲ့တို့ မရောက်သမျှ ကာလပတ်လုံး သေခြင်း တရား၊ ဒါမှမဟုတ် ခန္ဓာနာမ်အိမ် ပြောင်းရခြင်းအလုပ်ဟာ မလွတ်သေးဘူးနော်....ဒါကြောင့် မကြာခဏ အမိဝမ်းတွင်းမှာ ပုဂ္ဂိုသန္ဓေ ဝဋ်ဒုက္ခ မခံစားရကြအောင် သမာဓိဆိုတဲ့ တရားကို ရှေ့က အမြဲဆောင်ပြီး၊ ဟောဗိဝဋ်ဒုက္ခဘောင်စာ ရှောင်ရှားကြစို့ရဲ့ စောခမ်းနွဲ့”

စိတ်တင်းမာပေါ့ စောခမ်းနွဲ့ရယ်...၊ ပူပန်မှုဟာလဲ အဝိဇ္ဇာ အရမ်းမိ အကြောင်းတွေမို့ သခင်ကြီးအားမပေးလိုပါဘူး”

“ကပါ...တခဏလောက် သခင်ကြီးရဲ့ ရွှေလက်ပေါ်မှာ အိပ် စက်စမ်းပါအုံး စောသင်္ခါရယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် သခင်ကြီးပါရောပြီ၊ ပူပန်နေမိမှာစိုးရိမ်လို့ ပါ... သခင်ကြီး ပါရမိဖြည့်သက် စောသင်္ခါ ရယ်”

လေသံဖြင့်ခတ်တိုးတိုးတောင်းပန်ရင်း စိတ်ပန်းကိယ်ပန်းဖြစ်နေ ရှာသော စောခမ်းနွဲ့ကို ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်က ချော့မော့ ယုယကာ အိပ်စက်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

လေအနှော့တွင် ဖယောင်းရွှေ့တိုင်၏အလင်းရောင်များက ဖျော့ တော့တော့နှင့် အလင်းရောင်နွမ်းပြီး အမှောင်ဘက်သို့ ကမ်းလည် နေရှာပါသည်။ နေခင်းက သတ်ပုတ်လုံးထွေးခဲ့ရသည့် ပင်ပန်းမှု၏ ဒဏ်ချက်များကြောင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ကပါ စောခမ်းနွဲ့ ကို ချော့မော့ယုယရင်း နှစ်ယောက်သား ပေ့ဖက်ကာ အိပ်မော ကျခဲ့ကြပါပြီ...။

ကြယ်ရောင်-လှောင်တွေ ပေးနေသော ကောင်းကင် ပြင်ဝယ် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ပေါ့ပါးလျှင်မြန်လှသော အချိန်ဖြင့် သူ့ ရှေ့မှ ကနွဲ့ကလျ ပြေးလွှားနေသော လုံမပျိုတဦးကို အမိအရာ လိုက်လံဖမ်းဆီးနေပါသည်။ သူမ၌ မလုံ့ တလုံပိုးခြုံလွှာကို ခြုံလွှမ်း ထားခြင်းကြောင့် လုံမပျို၏ အင်မတန်ချစ်စရာကောင်းသည့် ကိုယ် လုံး ကိုယ်ထည်များသည် ဝင့်ကြားလျက်ရှိလေ၏။ သူမ၏အမူအယာ ကလည်း ညှိခါတ်တွေပါနေပါတော့သည်။

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်က လုံမပျို၏ မျက်နှာပြင်ကို တစူး တစိုက်ကြည့်နေမိလိုက်ပါသည်။ ထိုလုံမပျိုကား စောသင်္ခါ ခေါ်

စောခမ်းနွဲ့ပင်ဖြစ်နေသလော့ နှစ်ယောက်သားသည် ပူးပူးတပ်ကပ် နီးနီးနားနား ထိတွေ့ခဲ့ရခြင်းတို့ကြောင့် အတွင်း စိတ်ခါတ်တွေက တဖျတ်ဖျတ်ပေါ်ထွက်လှုပ်ရှားနေကြပါပြီ။

ဗိုလ်ကြီး-အောင် မင်း ကျော်သည် စောခမ်းနွဲ့၏ တကိုယ်လုံးကို ဖျတ်ကနဲပေ့ ယုယကာ တိုက်လွှာကြားထဲသို့ဆောင်ယူခဲ့ပြီး ပန်းမေ့ ရာ သလွန်ထက်ဝယ် တင်လိုက်သည်တွင် စောခမ်းနွဲ့သည် ပင်ပန်းနွမ်း နယ်ဟန်ဖြင့် မခိုတရို့ ခတ်ခွေခွေသဏ္ဍာန်သို့ ရေခဲရို သွားသည်တွင် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်အဘို့ အင်မတန်ပါးလွှာသော ပိုးခြုံလွှာ ကြားမှ စောခမ်းနွဲ့၏စိတ်စရာအင်္ဂါရပ် ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်များ၏ ဆွဲဆောင်ချက်အဆုံး၌ စောခမ်းနွဲ့နှင့်ယှဉ်ကာ လဲလျောင်းလိုက်ပါ တော့သည်။

ပျော်ရွှင်ခြင်း အထူးကား အင်မတန် ဆန်းကျယ်သည့် အခြေ အနေရပ်များကို ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်အဘို့ တိမ်လွှာ ကန့်လန့် ကာ ကြားဝယ် မမေ့နိုင်ရုံနေချေ၏။

ရွတ်တချက် အိပ်မက်ရာမှလန်၍နီးလိုက်သော ဗိုလ်ကြီး-အောင် မင်းကျော်အဘို့ သူ၏ရင်ခွင်ထဲမှ ပြန်လှန်ကာ ဖက်သားသည့် စော ခမ်းနွဲ့၏ မျက်နှာကလေးကို မြင်လိုက် မိပါတော့သည်။ မည်သို့ခရီး ရောက်မှုများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်ကို ကာယကံရှင် နှစ်ဦးသာ သိရှိကြ ပေလိမ့်မည်တကား။

ထို့ကြောင့်လည်း ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် စောခမ်းနွဲ့ ၏ နှုတ်ခမ်းနီနီကလေးကို အားရဝမ်းရ စုပ်ယူ လိုက်ပါတော့သည်။ စောခမ်းနွဲ့အဘို့လည်း မေးပန်းနွမ်းနယ်နေသောမျက်နှာကလေး ဖြင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏နှုတ်ခမ်း သူမ၏ပုခွေးခွေးနှုတ်ခမ်း ကလေးဖြင့် ထိတွေ့ကာ ချင်းမထွာဖလှယ်လိုက်ပြန်ပါတော့သည်။

သူတို့အိပ်ယာသောမု ဝေအိုးတွင် စိုက်ထူထားသော ပန်းနှစ်ပွင့်
ကား လေပြေအနှောနှင့် ခါးကိုင်းနွဲ့ကာ ပန်းပွင့်ချင်းပူးကပ်ထိတွေ့
လျက် သန်းခေါကျော်လေပြေသွေးချိန်မို့ အေးရှားကြမည့် ဗိုလ်ကြီး
အောင်မင်းကျော်နှင့် စောခမ်းနွဲ့တို့အဘို့ ပူးပူးကပ်ကပ်၊ တင်းတင်း
ကြပ်ကြပ် ပွေ့ဖက်ကာ စက်တော်ခေါ် ပျော်တော်ကြူးလျက်ပါ
တကား။

သုံးရက်မျှ ရက္ခဘုမ္မိနေပြည်တော်ကို ထိန်းသိမ်းအုပ်ချုပ်ခန့်ခွဲပြီး
နောက် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် အထက်မြို့တော်ဆီသို့တက်
ကြရန်စီစဉ်လိုက်ပါသည်။ သူ၏တပ်ဖွဲ့အား ရက္ခဘုမ္မိနေပြည်တော်
၏နန်းတွင်းနေရာကောင်းများတွင် ချထားလိုက်ပြီး ရက္ခဘုမ္မိလက်
ကျန်တပ်ဖွဲ့များကို စံနစ်တကျ ထပ်မန်၍ ဖွဲ့စည်းကာ ဗိုလ်ညွန့်မောင်
၏တိုက်ရိုက်အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင် ထားရှိလိုက်ပြီး၊ ဗိုလ်စိန်ပန်းကို
အထူးတပ်ဖွဲ့ကိုအုပ်ချုပ်စေပြီး၊ ဗိုလ်စံလှဘော်အား မြို့တော်၏ လုံခြုံ
ရေးအတွက် တာဝန် ပေးအပ်လိုက်ပါသည်။ စောခမ်းနွဲ့ကလည်း
သူ၏ဘုရင်မတာဝန်ကို တမန်ကြီးဘိုးအာဏာကို ခေတ္တလွှဲအပ်ကာ
ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်နှင့်အတူ အထက်မြို့တော်သို့ လိုက်ပါရန်
စီစဉ်လိုက်ပါသည်။ တမန်ကြီးဘိုးအာဏာ၏အောက်တွင် ရက္ခဘုမ္မိ
ပြည်၏ အတွင်းဝန်လေးဦးက နေပြည်တော်၏ သာယာ စိပ်ရေး
များ၊ လယ်ယာပြသနာများ၊ စီးပွားရေး-ပညာရေးများကိုအုပ်ချုပ်
ခန့်ခွဲစေပါသည်။

အတွင်းရန်သူမှန်သမျှ ရှင်းလင်းပြီးစီးသော အချိန်အခါဖြစ်၍
ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်အဘို့ သူနှင့် သူ၏တပ်ဖွဲ့ဝင်များ၏ လုံခြုံ
ရေးကို စိတ်ချရကြောင်းကို နားလည်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သတိ ဟု
သည်ပိုသည်မရှိ အမြဲတန်းလုံအပ်နေခြင်းကြောင်း သူ၏ စိတ်ချ ယုံ

ကြည်ရသော စစ်မှူးများကို ခွဲဝေကာ အရေးပါအရာရောက်သော
တာဝန်များ နေရာများကို အုပ်ချုပ်စေခြင်းသာဖြစ်ပေ၏။

ဝေလီဝေလင်းကာလပင်ဖြစ်ပါသည်။

အင်မတန်လန်းဆန်းလှသော လေပြည်ကလည်း ပန်းပေါင်းစုံတို့
၏ ရနံ့များကို ဆောင်ယူကာ မောင်မယ်စုံ တူယှဉ်စက်ရာ အတွင်း
ခမ်းဝဆီသို့ အဆက်မပြတ်တိုက်ခတ်နေပါတော့သည်။

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ရင်ခွင်ထဲ၌ စောခမ်းနွဲ့သည် နှစ်
ချိုက်စွာအိပ်မောကျလျက်ရှိသလောက် သူမ၏လက်တဖက်က ဗိုလ်
ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ ခါးပေါ်၌တင်လျက် ပွေ့လျက် တွေ့နိုင်
ပေ၏။ လေချိုကလေးက အဆော့လိုက်တွင် စောခမ်းနွဲ့၏ခြေသလုံး
ဖြူဖြူဖွေးဖွေးကလေးအထက်မှ ပင့်သက်သော ပိုးထမ်း စ၊ ကလေး
သည် တရွရွလှုပ်ရှားနေတော့သည်။

မကြာမှီ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်က ရှေ့ဦးစွာ အိပ်ရာမှ နိုး
လာပြီးနောက် စောခမ်းနွဲ့၏ ဖြူဖွေးနုထွင်သော ပါးပြင်ကို အသာ
ကပ်ကာ မွေးမွေးပေးလိုက်ပြီး....

“စောခမ်းနွဲ့ ထ၊ ပေတော့.... အထက်မြို့တော်ကို ကြွ မြန်း ကြရ
အောင်”

စောခမ်းနွဲ့သည် ဟင်္တံကန်အသံကလေးထွက်ကာ သူမ၏ခတ်မို့
မို့ ရှိနေသောရင်ကို အညောင်းဆန်တန်းလိုက်ပါတော့သည်။ ပြီးမှ
ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ လည်ပင်းကို အားရ ပါးရဖက်ကာ....
ပြန်လည်၍ မွေးမွေးပေးလိုက်ပြီး....

“မိုးတောင် လင်းနေပါပြီလား- နေ မပူခင် အထက် မြို့တော်ကို
တက်ကြစို့ ရဲ့ သခင်ကြီး”

ရှေ့ဦးစွာ အိပ်ရာမှထကာ သူမ၏ တွန့်ကျေနေသောအင်္ကျီနှင့်
ထမိန်စများကို ဆွဲကာဆန့်လိုက်ပါသည်။ ထိုနောက် သလွန်ခြေရင်း

ရှိ ကတ္တီပါဘိနပ်ကသေးကိုစီးနင်းကာ မျက်နှာ သစ်ဆောင် ဆီသို့ ထွက်ခွာသွားပါတော့သည်။

မကြာမီ နောက်ပါသက်တော်စောင့် ရဲမက်ဆယ်ဦး၊ ရဲရွှေတော် များခြံရံကာ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်နှင့် စောခမ်းနွဲ့တို့သည် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးရှိရာ အထက်မြို့တော်ဆီသို့ ကြွလှမ်းခဲ့ ကြပါတော့သည်။

“မောင်တော်သခင်ကြီးဘုရား-နှမတော်ကြီးမျှော်နေရတာ ပန်း လှပြီ”

နတ်သွင်တမျှဆင်းရူပကာလှသော တောင်တန်းကေရီ သခင်မ ကြီးသည် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်ကို ဆီးကြိုကာ နှုတ်ခွန်းဆက် သလိုက်ပါသည်။

“အောက်မြို့တော်ကတော့အခြေအနေစိတ်ချရပါပြီသခင်မကြီး ရယ်၊ သခင်မကြီးတို့ အတွင်းလုပ်ငန်းတွေသာ ကျိုးစားပြီး တဆင့် တက်တို့ကျန်တော့တယ်”

“မှန်လှပါသခင်ကြီးဘုရား၊ သခင်ကြီးကို အင်မတန်အရေးကြီး တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ဋ္ဌာနတွေကို လိုက်လံပြုသတိကျန်ရှိကြောင်းပါ”

“ဪ-အရေးကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုရင် မောင်တော်သခင်ကြီး မကြာခဏမေးမြန်းတော်မူတဲ့ ဘိုးသက်ရှည် ဘယ်မှာလဲသခင်မကြီး ရဲ့၊ သူ့ကျေးဇူးအင်မတန်ကြီးမားပါပေတယ်”

“မကြာခင်ရက်ပိုင်းအတွင်း မောင်တော်သခင်ကြီး ဖူးတွေ့ရစေ ပါ့မယ်၊အတွင်းလုပ်ငန်းဝင်နေတဲ့ အချိန်အခါမို့ သူ့ခမျာကြွမြန်း ပြီး အဖူးအမျှော်ခံချင်ရှာပါတယ်။တာဝန်ဆိုတော့ မလွယ်လှပါဘူး သခင်ကြီးရယ်၊ ရက်ပိုင်းအတွင်းကြူချီတို့ သခင်မကြီး စီစဉ် တာဝန် ယူပါ့မယ်”

တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် ရှေ့လုပ်ငန်းအခြေအနေအ တွက် ကြိုတင်၍ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်ကို လျှောက်တင်လိုက် ပါသည်။

“ဒါထက်-မောင်တော်သခင်ကြီးရဲ့ ရှေးအတိတ်က ဘဝတွေကို သခင်မကြီးဆီရှိတော်မူခဲ့ရင် အတိတ်ရာဇဝင်ကြောင်း ပြန်လှန်တင် ဆက်စမ်းပါလားသခင်မကြီး”

“သီးခံတော်မူပါသခင်ကြီး၊ အတိတ်တွေကို သခင်ကြီးရဲ့ သီလ သမာဓိမရင်ကျက်သေးတဲ့ ကာလမှာ ပြန်လည်သိရှိလျှောက်တင်ခွင့် မသင့်လျော်သေးပါကြောင်း၊ သာမန်ပုထုဇဉ်တို့ရဲ့ ရန်သူကြီးသုံး ပါးဖြစ်တဲ့ လောဘ-ဒေါသ-မောဟူစိတ်တွေ ဝင်ရောက်လာမှဖြင့် သမာဓိတရား မခိုင်မြဲသေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်-ပုထုဇဉ်တို့အဖို့ ဆောက်တည် ရာမရနိုင်ပါဘူးသခင်ကြီးရယ်၊ ဟိုတခါတကြိမ်ကလဲသခင်ကြီးဟာ ရာဇဝင်ကြောင်းကို ပြန်လှန်စဉ်းစားမိတာနဲ့ ဒေါသဆိုတဲ့ ရာဇဂုဏ် က ပြန်ပေါ်လာပြီး ဒေါသစိတ်က ခြောင်ခြောင်ထွက်မိခြင်းကြောင့် ရရှိနေတဲ့ သမာဓိအဆင့်အတန်းက လျော့ကျပြီး ဒေါသ တရား၏ လောင်ကျွမ်းခြင်းခံရမှုအတွက် သခင်ကြီးဟာ ဘုရားနှမနဲ့ ယှဉ်တဲ့ စံပျော်ရာက ခန္ဓာနာမ်ဆီမိပြောင်းခဲ့ရတဲ့ သာမဏလဲရှိပါတယ်...၊ ဒါကြောင့် တဆိတ်သီးခံတော်မူပါလို့ ဘုရားနှမတော်ကြီး ရှိသေ စွာပန်လျှောက်ပါရစေ”

“ကောင်းပါတယ်သခင်ကြီးရယ်၊မှန်ပါပေတယ် သမာဓိတရား ဆိုတာ အင်မတန်အရေးကြီးကြောင်းကိုလဲ တစ်တစနဲ့ မောင်တော် သခင်ကြီးရိပ်မိလာပါပြီလေ”

“ပန်လျှောက်ပါရစေ သခင်ကြီး...၊ဤအချိန်အခါသည် နံနက် ပိုင်း သမထ လုပ်ငန်းစဉ် ကျင့်သုံးရန် အချိန်အခါသို့ နီးကပ်လာ ကြောင်းပါဘုရား”

တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးက လျှောက်တင်လိုက်ရာ ဗိုလ်ကြီး
အောင်မင်းကျော်သည် ထိုင်ရာမှထ၍...

“လုပ်ငန်းစဉ်သီလဆောင်တိုင်းသို့ ဝင်ကြအုံးဖို့ရယ်၊ သွားပါ
ရောက်ရောက် ခရီးရောက် ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း သမာဓိ တရားရင့်
ကြက်မှုရရှိရအောင် အထူးကျိုးပန်းကြစို့”

သုံးဦးသားသည် အဆောင်တော်၏ ရှေ့ပိုင်း သီးသန့် သီလ
ဆောင်ခမ်းမထီသို့ဝင်သွားကြပြီး ပတ္တမြားရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ရှိခိုး
ကန့်တော့ကာ နေရာအသီးသီးယူကြရင်း အာနာပါနာ လုပ်ငန်း
များကို စတင်ကာကျင့်ဆုံးနေကြပါတော့သည်။

ကြေးစည်သံ၊ ခေါင်းလောင်းသံ၊ မေတ္တာပို့သံ၊ ဘုရားရှိခိုးသံ
များဖြင့်သာပြီးသော သီလဝံသမြို့တော်၏အထက်ဆုံးအထပ် ရွှေနန်း
ရင်ပြင်တော်ပေါ်ဝယ် မျှော်လေတိုင်းသာယာကြည့်နူးစရာဘာသာ
ရေး အဆောက်အဦများ၊ ကျောင်းကန် စေတီများဖြင့်သာ ပြည့်
နက်နေကြပေ၏။ ညစ်ညမ်းရင့်မာသောစကားလုံးများ၊ ကြမ်းတမ်း
သော ဆဲရေးသံများ၊ သံချင်းသံများကိုမူကား လေသံပင်မကြားနိုင်
ကြပေ။ အစောင့်အရှောက် အရ အတား လက်နက်ကိုင်ယူ၍ တစ်
တယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရဘဲ သီလ၏တံခိုးကိုယုံကြည်စွာ နေထိုင်ကြ
သည့် တကယ် ငြိမ်းချမ်းရေး ရွှေမြို့တော်ပင်ဖြစ်ပေ၏။

သီလဝံသမြို့တော်ကို အုပ်ချုပ်ပုံမှာ တောင်တန်ကေရီသခင်ကြီး
ဥတ္တရ ပူရတိုင်းသူပြည်သားများ၏ လယ်ယာသီးနှံစိုက်ချီးခြင်းမှရရှိ
အပ်သော အသီးအနှံများကို ဆယ်ဘို့တဘို့သာ အခွန်တော်အဖြစ်
ထမ်းရွက်စေပြီး၊ သူ၏ ရံရွှေတော်များ၊ အတွင်းပုဂ္ဂိုလ်များ၊ နန်း
စောင့် လူလင်များကို ၎င်းအဘို့တွင်းမှရရှိအပ်သော သစ်သီးစားရေ
ဖိုက္ခာများကို အချိုးကျခွဲဝေပေးကာ တနှစ်စာအတွက် အသုံးစရိတ်

ကို ရွှေအစ ပတ္တမြားအဆုံး အဘိုးတန်ပစ္စည်းများကို နှစ်စဉ်လစာ
ငွေအဖြစ် ဖြန့်ဝေချိမြှင့်လေသည်။

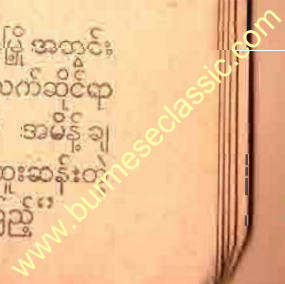
တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး၏တရားစီစဉ်မှုတွင် အတွင်းပုဂ္ဂိုလ်
လေးပါးတို့က ဘေးမှထိမ်းသိမ်းကာ အကြံဉာဏ်ပေးလျက် သမာ
သမတ်ရှိစေရန် တာဝန်ယူအုပ်ချုပ်စေခြင်းလည်း ဖြစ်ပေ၏။

တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးအဘို့ ကုလားနာရီဆယ်နာရီမှစ၍
နှစ်နာရီအထိ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်မှု ခဏ်းကို တာဝန်ယူဆောင်ကာ
အတွင်းပုဂ္ဂိုလ်လေးဦးနှင့် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကာ အုပ်ချုပ်လျက်၊ ကျန်
အချိန်များတွင် တရားဘဝနာခဏ်းများဖြင့် အချိန်ကိုကုန်လွန်စေခဲ့
ပါသည်။

ညဉ့်အရေးသည် လ၊ ကွေးကလေးကို အလယ် ဗတိုရ် ပြုလျက်
တိမ်ရောင်စုံ၏ချယ်လွယ်မှုကို ပေါ်ထွင်နေပါတော့သည်။ ည ဆယ်
နာရီခန့် အချိန်ရှိပြီဖြစ်၍ သီလဝံသနန်းမြို့ပြင်ဝယ် တိတ်ဆိတ်စပြုနေ
ပါပြီ။ နန်းမြို့၏ အရှေ့ အရပ်၊ တောင် အရပ်ဆီရှိ စေတီတော်မြတ်
ကြီးများ၏ ဆည်းလည်း သံကလေး ခတ်တိုင်း ခတ်သံ သဲ အသံ
ကလေးများအဖြစ် ပေါ်ထွက်နေပါတော့သည်။

အတွင်းဆောင်၏သလွန်ထက်တွင် တောင်တန်ကေရီသခင်မကြီး
သည် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်နှင့်ယှဉ်တွဲကာ စက်တော်ခေါ် ၎င်း
အတွင်းရေးကိစ္စများ တိုင်ပင်နေကြချက်ဖြစ်ပါသည်။

“နက်ဖန်နန်နက်ဆိုရင် ဒဏ်စောစောတပြီး သီလဝံသမြို့ အတွင်း
တောင်တော်ပေါ်ကို တက်ကြွရလိမ့်မယ် သခင်ကြီး၊ သက်ဆိုင်ရာ
အရာတော်ကြီးဘုရားများသိမှာ ရှေ့လုပ်ငန်းစဉ်အတွက် အမိန့်ချ
မှတ်တောင်းကြရလိမ့်မယ်လမ်းတလျှောက်မှာအင်မတန်သွေးဆန်းတဲ့
အချင်းအရာတွေကို သခင်ကြီးမှချွေ့ကြရလိမ့်မယ်...ကြည့်”

“ဘယ်လိုကူးဆန်းတဲ့ကိစ္စတွေလဲ သခင်မကြီး၊ မောင်တော်သခင် ကြီးဟာ သခင်မကြီးလို အသက်ရှည်ရေး စီစဉ်ဖို့ ကျန်သေးတယ် နော်”

“မှန်လှပါ သခင်ကြီး၊ နေ့စဉ်ရက်ဆက် သမထ လုပ်ငန်းပင်လဲ အသက်ရှည်မှုတရပ် ပါဝင်ပါကြောင်း၊ ဆေးဝါး အဖြစ်နဲ့ မိမိဘို့ အရေးအခင်းကိုလဲ သခင်မကြီး အချိန်ရတိုင်းကြစည်ကာဆက်သရ ကြောင်းပါဘုရား”

တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးသည် သလွန်ပေါ်၌ ပက်လက် ကလေး လှန်ကာ လျှောက်တင်လိုက်သည်တွင်....

“မှန်တယ်-သခင်မကြီး၊ ရှေးဦးစွာ မောင်တော် သခင်ကြီးဆီကို ဆက်သတဲ့ သစ်တော့သီးသုံးလုံးနဲ့ ဟောဒီ သီလပံသမ္ဗိနယ်ဘက်ကို အလာ တံတားမှအဆင်း ဆက်ကပ်တဲ့ ရေကြည် တော် တွေဟာ သခင်မကြီးစီစဉ်ထားတဲ့ ကိစ္စတွေမဟုတ်လား”

“မှန်လှပါကြောင်းပါဘုရား၊ သာမန် လူသားတွေထက် သခင် ကြီးအဖို့ ကိုးဆယ် ခြောက်ပြာ ရောဂါဒဏ်ကို ကြန့်ကြန့်ခံနိုင်စွမ်း ရှိရုံမကဘူး ဆံဖြူခြင်း၊ သွားကျိုးခြင်း၊ ပါးရေ နားရေ တွန့်ခြင်း၊ မျက်စေ့ မှုခြင်းစသည့် အင်္ဂါ ချို့ယွင်းချက်များကို တားဆီးစေ သည့် ဆေးဝါးရည်များပင်ဖြစ်ပါတယ် သခင်ကြီး၊ အသက်ရာလိုက် ချီပြီး ဘုရားနုမတော်ကြီးလို ရှည်ဖို့ ကိစ္စမှတော့ လုပ်ငန်းစဉ်အရ တဆင့်စိတက်ပြီးကူးပြောင်းယူရပါတယ်၊ နက်ဖန်ရောက်ရှိမီ ဒေသ က ဆရာတော်ဘုရားများဆီမှ သခင်ကြီးလိုတဲ့ အချက်အလက်တွေ ကို လျှောက်တင်ခွင့်ရှိပါတယ်”

“မိလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ရက်ရက်စက်စက် လှပ ချော မွေ့ နေရှာသည့် တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီး၏ လက်မောင်း

ကလေးများကို ဂရုတစိုက်ကြည့်ရှုအကဲခတ်နေရှာပါသည်။ သာမန် လူသားတွေကဲ့သို့ အင်မတန်သေးငယ်သော မွေးညှင်းပေါက်ကလေး များနှင့်တကွ နူးညံ့ကာ ရှေ့ရောင်သန်းနေသော အမွှေးနံ့ကလေး တွေကို တွေ့ရပြီးနောက် သွေးတို့မှာလည်းမှန်နေလှပေ၏။

“အင်မတန်ကူးဆန်းတဲ့ ပညာရပ်တွေဘဲနော် သခင်မကြီး....၊ သာမန်လူတွေဆိုရင် အသက်လေးဆယ်ကျော်ရင် ခေါင်းမွှေး ဖြူချင် လာပြီ၊ သခင်မကြီးတော့ ရုပ်တွေမပျက်စီးဘူးလား ဟင်”

“နှစ်ပေါင်း လေးငါးရာခရီးက ဘုရားနုမတော် အနေနဲ့ သုံး လေးကြိမ် ရုပ်ဟောင်း-ရုပ်သစ်ကို ကူးပြောင်းရပါတယ် သခင်ကြီး၊ မျက်ကံစေ့ တမိတ် လျှပ်တပျက်အတွင်း ရုပ်ဟောင်းကို စွန့်ခွာပြီး၊ ဘွားကနဲပေါ်လာဆဲ ရုပ်သစ်နဲ့ မိသည်ကို ခံယူပြီး ယခုအချိန်အတိ သခင်ကြီးကိုစောင့်မျှော်ခဲ့ရာမှ ပြန်လည်တွေ့ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

“ဘယ်လို ကူးတာလဲ သခင် မကြီး ရယ်....ရုပ်ဟောင်းတွေ ကို ဘယ်လိုထားခဲ့သလဲ”

“အရှည်လျှောက်တင်ရရင် သခင်ကြီးရယ်၊ ပညာအဆင့်အတန်း နုနယ်သေးလို့ ရှေ့သဘောတော် ကျမှာမဟုတ်ပါဘူး သခင်ကြီး ဘုရား၊ ထားကြပါစို့....သခင်ကြီးဘုရား အသက်တဆယ်ကရုပ်ဟာ ခုရုပ်ဟုတ်သေးရဲ့လား”

“မဟုတ်ဘူးပေါ့ သခင်မကြီး၊ ငယ်ရုပ်တုန်းက ငယ်ရုပ်ဘဲ၊ ခု- မောင်တော် သခင်ကြီး အရွယ်ရောက် လူလား မြောက်လာတော့ လူကြီးရုပ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါပြီ သခင်ကြီး၊ ငယ်ရုပ်ဟာ ခုဘယ်မှာရောက်နေသလဲ၊ ဘယ်လိုပျောက်သွားတယ်လို့ မေးရင် သခင်ကြီး ဘယ်ကဲ့သို့ အမိန့် တော် ရှိမလဲ”

ငယ်ရုပ်ဟောင်းပျောက်သွားပြီ၊ ကြီးတဲ့ရုပ်ဟာကျန်ရစ်တယ်လို့ အဖြေတော်ပေးရမှာဘဲ သခင်မကြီး”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီး၏ ရွှေလည်တိုင် ကျော့ကျော့ရှင်းအောက်မှ အလွန်တရာ နှုတ်ထွက်ပျောင်းအိသော ရင်သား အထက်ပိုင်းစ အသားများကို ရှန်းရှန်းစားစားကြည့်ရင်း ပြောကြားလိုက်ပါသည်။

“ဒီနည်းအတိုင်းပါဘဲ သခင်ကြီးဘုရား...၊ ဘုရား နှမတော်ရဲ့ ရုပ်ဟာ စိတ်တံခိုးသတ္တိ ထက်မျက်လာခြင်းနှင့် သမထတံခိုးကြောင့် မနုဿလူသားတွေထက် လျင်မြန်သော ရုပ်ဟောင်းရုပ်သစ်ပြောင်းလဲမှုကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်း ရှိပါတယ်။ အဓိက ကတော့ စိတ်တံခိုးသတ္တိကို ပိုင်နိုင်စွာ သုံးနိုင်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဥပမာ ကိုင်း...မောင်တော် သခင်ကြီး၊ တဆိတ် သမထချာန်ဝင်စားစမ်းပါ”

တောင်တန်း ကေရီ သခင်မကြီးက တောင်းပန်သည်တွင် အိပ်စက်ရင်းပင် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် အာဏာပါနုလုပ်ငန်းဆီသို့အာရုံပြောင်းလွှဲကာ နှလုံးသွင်းလိုက်သည် တခဏတွင် သူနှင့် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးတို့သည် လေထဲတွင် မြောက်ပါသွားသည်ကို နားလည်လိုက်ရပေ၏။ အလွန် မြင့်မားသော တောင်တန်းကြိုများ၊ အဆောက် အဦများကို ရိပ်ကန်-ဝှံ ကနဲ ဖြတ်ကျော်ကာ မြေပြန့်ကျယ်ကြီးဆီသို့လေဟုန်စီးကာ လိုက်ပါခဲ့ကြသည်။ မကြာမီ ရေခဲပွေ့ကိုတွေ့လိုက်ရပြီး ရေပွေ့ပွေ့အပိုင်း၏ ကျွန်းလိုလို ဆိပ်ကမ်းလိုလိုနေရာသို့ ထိုးဆင်းခဲ့ကြသည်တွင် စည်ကားလှသောဘုရားရင်ပြင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပေ၏။ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ဘုရားစေတီတော်ကြီးကို ဂရုတစိုက်ဖူးမျှော်လိုက်ရာ ရွှေတိဂုံ စေတီတော်ကြီးမှန်းသိလိုက်ရပေ၏။

တောင်တန်းကေရီနှင့်သူသည် ရွှေတိဂုံ စေတီတော်ကြီးတနင်္ဂနွေဒေါင့်မှနေ၍ ပူးမျှော်ကာ အဝမကွာနိဗ္ဗာန်ရွှေပြည်ကိုရောက်ရှိရေးအတွက် ဆုတောင်းပဋ္ဌာနပြုကာ၊ စေတီတော်ကြီးကို လကျော်ရစ်စတင်ကာရစ်ပတ်ခဲ့ကြသည်။ ရင်ပြင်ပေါ်၌ ဘုရားပူးပရိသတ်များကိုလည်း တွေ့နိုင်ပေ၏။ သို့ရာတွင် ပရိသတ်များသည် သူတို့နှစ်ဦးကို မြင်ဟန်မတူချေ။ သူတို့နှစ်ဦး ရှောက်လာရာသို့ ရင်ဆိုင်လာ၍ တိုးလိုက်ကြ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ဦး၏ကိုယ်ကာယသည် မိုးခိုးမျှ၍ တန်းကို လက်နှင့်ဖိလိုက်ရသည်ပမာ အသားထုတယ်ဟူ၍မတိုးမိဟန်ဖြင့် ကျော်လွန်ရှောက်ထွက်ကာ ဘုရားပူးပရိသတ်များ၏ ကိုယ်ကာယတွေက လွန်သွားပါသည်။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်နှင့်တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးတို့၏ နှာခေါင်း များ အတွင်း၌ အင်မတန်စူးရှသော ချွေးနို့ လှူနို့ များ၊ စိမ်းရွှေရွှေအနံ့ ဆိုးများက ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“သခင်ကြီး ရွှေနားပန်ဆင်တော်မူပါ...ဆိုးဝါးသော အနံ့များသည် အသားစားသူများ၏ကိုယ်ကာယမှ ထွက်ပေါ်နေသော အနံ့များဖြစ်၍ ဘုရားနှမအဘို့ အင်မတန်အခံရ အရှုရခက်သော အနံ့ဆိုးများဖြစ်နေပါတယ်”

တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးက လျှောက်တင်လိုက်ပြီး သူမ၏ ညာဘက်လက်က ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ ဘယ်လက်ကို ဆွဲလိုက်ကာ ကောင်းကင်ပြင်ထဲသို့ ထိုးကာပျံ တက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုနေ့ မြင့်မားသော တောင်တန်းကြီးများဆီသို့ တန်းတန်း မတ်မတ်ကြီးပျံသန်းခဲ့ကြပြီနောက် တောင်ရိုးတခုပေါ်သို့ ထိုးကာ နှစ်ယောက်သားဆင်းခဲ့ကြပြန်သည်။ မြေသွားလမ်းကလေး တခု၏ ညာဘက် ဝူပေါက်တခုဆီသို့ တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးက ရှေ့ဆုံးမှ ဝင်

ရောက်လာပြီး သဘာဝအတိုင်း ပေါ်ထွက်နေသော အလင်းရောင် အောက်ဝယ် အရံသင့်ခင်းကျင်းထားသော သလွန်ကြီး တခုလည်း တွေ့လိုက်ရပေ၏။ သလွန်၏ အနီး ကျောက်စားပွဲတခု ပေါ်တွင် မူကား...ကျောက်ရေတခေါင်းတလုံးနှင့် လျော်ခွက်တခုကို တွေ့ရပြီးနောက် ကျောက်ပူပန်ပြားတချပ်အတွင်း၌ အမည်မဖော်နိုင်သော သစ်သီးနီနီရဲရဲနှစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။

တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် သက်ပြင်း တချက် ချကာ သလွန်ကြီးကိုကြည့်ရင်း....

“ဖေ၊ မစုံတဲ့ ဘဝကုံးက နှမတော်ဘုရားတဦးတည်းစံမြန်းခဲ့ရတဲ့ ဘဝဆိုးကဖြင့် လွတ်မြောက်ခဲ့ပါပြီ။ မောင်တော်သခင်ကြီးရေကြည်တော်ကိုသောက်သုံးပြီး ဟောဒိက မဟာရဿသစ်သီးကိုသုံးဆောင်တော်မူပါသခင်ကြီး”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် အနည်းငယ်သာဆာလောင်နေသည်ကြောင့် သစ်သီးတလုံးကို စားသောက်ရင်း ကျောက်ခွက်နှင့် ထည့်ပေးသည့်ရေတခွက်ကို သောက်ချလိုက်ရာ- သူ၏တကိုယ်လုံး ပူသွားပါတော့သည်။ သူ၏ကိုယ်တွင်းမှ အငွေ့များသည် အထက်သို့ပျံ့တက်သွားသည်ဟုထင်လိုက်ရပေ၏။ မျက်စေ့နှင့်နားတွေကလည်း ပွင့်ထွက်သွားသည်ဟုအောက်မေ့ရ၏။ သူ၏ ပါးစပ်တွင်းမှလည်း အငွေ့တွေတလူလူ ထွက်နေသည်ဟူ၍လည်း ထင်မြင်နေပါတော့သည်။ ထို့နောက် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်နည်းတူ ကျန်သည့်သစ်သီးတလုံးနှင့်ကျောက်ခွက်ရေကိုသောက်ချလိုက်ပြီးနောက်....

“ညှိနှိုက်ပြီသခင်ကြီး....အိပ်စက်ကြစို့နဲ့”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် အနည်းငယ် အေးလာသည့်အတွက် သလွန်၏ခြေရင်း၌ အရံသင့်ခေါက်ထားသည့် ကတိပါခြုံလွှာ

ကိုဖြန့်ကာ သလွန်ထက်သို့လှဲချလိုက်ရာ- တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်ကို သလွန် ခြေရင်းမှ ဦးသုံးကြိမ်ချကာ ကန့်တော့လိုက်ပြီး ဘယ်ဘက်ဘေးမှ ဝင်ရောက်ကာ လဲလျောင်းလိုက်ပြီး ကတိပါစောင်ကြီးကို ဝင်ရောက် ခြုံလွှမ်းလိုက်ပါသည်။

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် တောင်တန်း ကေရီသခင်မကြီး၏ကိုယ်လုံးကို ဖွဲ့ဖက်လိုက်ရာတွင် အတော် အံ့အားသင့်သွားမိပေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်းမသိမသာ ကတိပါခြုံလွှာ၏ အထက်စကို မှကာ အတွင်းပိုင်းသို့ကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။ ချက်ခြင်းပင်အံ့ဩလှပသောမျက်နှာဖြင့် တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီး၏ ပါးပြင်ကို မွေးမွေးမရပ်မနားပေးလိုက်ပါတော်သည်။ ကိုယ်ဝတ်လွှာတစုံတရာမရှိကြသော ကတိပါခြုံလွှာအောက်မှ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်နှင့် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးတို့အတိုင်း တိပ်ငြိမ်သာယာ လှသော ဂူတွင်းဝယ် နှစ်စိတ်မေတ္တာရိပ်မြုံဝယ် ချစ်တုံ့ဖလှယ် ရှင်မြူးလျက် ပါတကား....။

ကြေးငှက်သံများသည် တည့်ညံ့ တွန်ကြူးလျက် အရှေ့ဆီက နေရောင်ခြည်စများကို ကြိုလင့်နေတော့သည်။

တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် နှစ်ချိုက်စွာအိပ်မောကျနေရှာသည်။ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ နဖူးပြင်ကို တယုတယနမ်းရှုံ့ကာ နက်မောင်နေသော ဆံစများကို သူမ၏ ပြေပြစ်လှသော လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ပွတ်သပ်ကာ ရှုန်းရှုန်းစားစားကြည့်ရှုနေရှာပါသည်။ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် အိပ်မောကျနေရာက အိပ်မက်မက်သည်ကြောင့်....

“သခင်မကြီး....သခင်မကြီး- ဒီဘက်ကိုလျှောက်ရအောင် လာလာ” ဟူ၍ ပါးစပ်မှယောင်ရမ်းကာ သူ၏လက်တဖက် တောင်တန်း

ကေရီသခင်ကြီး၏ကျောပြင်ပေါ်သို့ လှမ်းကာဖက် လိုက်ပါတော့သည်။

“မောင်တော်သခင်ကြီး”

လေသံကလေးနှင့် ခေါ်ယူလိုက်ပြီး တောင်တန်းကေရီ-သခင်မကြီးက ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်ကျော်၏ပါးပြင်ကို သူမ၏ပါးပြင်နှင့် တပ်ကာ နှိုးလိုက်ပါသည်။ မျက်လုံးများကို ပူတ်ကာ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်ကျော်သည် အိပ်ရာမှနှိုးလာပြီးနောက်....

“ဪ...နေ့တောင်မြင့်နေပါပကောလား သခင်မကြီးနိုးနေတာကြာပြီလားဟင်”

မေးမြန်းရင်း သူ၏ကိုယ်ပေါ်သို့တောင်တန်းကေရီ-သခင်မကြီး ကိုဆွဲကာတင်ယူလိုက်ပြန်ပါသည်။

“မကြာမတင်ကာလဘဲ နှစ်ဘော်ဘုရားနိုးခဲ့တာ မျက်နှာတော်သစ်ပြီး ရှေ့ခရီးဆက်ကြစို့ရဲ့ မောင်တော်သခင်ကြီး”

ဤတွင်ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်ကျော်သည် သလွန်ထက်မှ တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးနှင့်ယှဉ်တွဲကာ ဂူအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ဂူ၏လကျာဘက်တွင် တဝေဝေ စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းအနီးတွင် နှစ်ယောက်သားယှဉ်တွဲကာ ရပ်လိုက်ကြပြီး မျက်နှာသစ်လိုက်ကြပြန်သည်။

“မကြာခင် စောသခံါနဲ့ အတွင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဇေးဦးတို့ ရောက်လာကြလိမ့်မယ်သခင်ကြီး...ဒီနေရာက အသင့်စောင့်နေကြဖို့ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဪ... စောခမိနွဲ့တို့ပါ ရောက်လာမှာကိုး၊ ခု-သွားရမှာက ဒီခြေလှမ်းကလေးအတိုင်းဘဲလား”

“မှန်ပါတယ်သခင်ကြီး...ဒီသီလဝံသအတွင်းနယ်ကို သခင်မကြီး

အမိန့်မရဘဲ မည်သူမှ ဝင်ထွက်သွားလာခြင်းမရှိစေရပါဘူး၊ ခုခရီးလမ်းထက်ဝက်မှာ ဘုရားနဲ့မတို့ထောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

စကားပြောရင်း ကြည့်ရှုကြရင်း ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်ကျော်နှင့် တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးတို့သည် အင်မတန် သာယာလှသော တောင်တန်းကြီးများကို ကြည့်ရှုကာနေစဉ်တွင် သူတို့နှော့်ပိုင်းဆီမှ ခြေလျင်လာကြသောလူတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။ ရှေ့ဆုံးမှ စောသခံါက ခေါင်းဆောင်ပြီး၊ နောက်တွင် အတွင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီး လေးဦးတို့သည် ခတ်သုတ်သုတ်ခြေလှမ်းများနှင့် လာနေကြပါသည်။

မကြာမီ စောခမိနွဲ့တို့ ဆိုက်ရောက်လာပြီး နှုတ်ခွန်းဆက်ကာ တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည်ရှေ့ ဆောင်ကာ ခြေလှမ်းကလေးအတိုင်း တောင်ကျောပေါ်သို့ ဆက်လက် လျှောက်ခဲ့ကြပါသည်။ ကျောက်ထူထပ်သောတောင်တန်းကြီးများဖြစ်ပြီး၊ သစ်ပင်ပန်းမလဲများကလည်း ထူးခြားစွာစိမ်းလန်းစိုပြေနေပါတော့သည်။

“မောင်တော်သခင်ကြီး လဲကျောဘက်ကို ရှုစားတော့မူပါ”

တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးက တောင်းပန်လိုက်သည်ကြောင့် သူတို့ခရီးသွားနေရာမှ လကျာဘက်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ တောင်လုံး နီရဲနေသော မီးလောင်ပြင်ကြီးကဲ့သို့ တောင်တန်းကြီးကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သခင်မကြီး ရဲထက်ခနတာ”

“မှန်လှပါသခင်ကြီး၊ ပတ္တမြား တောင်တန်းကြီး ဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒီနောက်က စိမ်းနေတာဟာ မြေ-တောင်တန်းကြီး ဖြစ်ပါတယ်... ခုလောက် ရတနာတွေ ပေါ်နေတဲ့ နေရာမှာ လောဘဆိုတဲ့ စိတ်ကို ကင်းပါယ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ လောဘသားတွေက မရှိတာ ရှားပါးတာကို တံဘိုးထားကြပါတယ်၊ ပေါ်များခြင်း၊ ကြွယ်ဝခြင်း

ရှိနေခဲ့ရင် တန်ဖိုး မထားကြပါဘူး၊ ဒါကြောင့်လဲ သခင်မကြီးရဲ့ သိလိပ်သမိုင်းသွားတွေအဖို့ အဓိကဟာ တရားတော်ကို အမြတ် နှိုးဆွံ့ဖြစ်ပါတယ်”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် အတိုးတန်လှသော ပတ္တမြား တောင်တန်ကြီး၊ မြ-တောင်တန်းကြီးများကို တအံ့ကြည့်နှင့်ကြည့်ရှု နေရင်း ချီတက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

သုံးမိုင်ခန့် လျှောက်မိကြသည်တွင် တောင်တန်းကြီး၏ အခြေ အနေမှာ သိသိသာသာကြီး ပြောင်လွှဲလာချေ၏။ ကျောက်ဂူများ၊ ကျောင်းအဆောက်အဦးများနှင့် တူလှသည့် ကျောက်မိုးကြီးများကို စတင်ကာတွေ့လိုက်ရပေ၏။ တနေရာ၌မူကား မုတ်ဆိပ်မေ့ဖီးဖီး နှင့် ယောဂီဝတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတပါးသည် တင်ပလွင်ခွေကာ ဈာန်ဝင် စား နေလေသည်။

“အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သုံးလပိုင်းအချိန်အထိ ဈာန်ဝင်စား နေခြင်း ဖြစ်ပါတယ် သခင်ကြီး”

“ဘယ်လို သုံးလပိုင်း...ဟုတ်လား၊ ရေမသောက်-အစာမစားရင် အားပြတ်ပြီး သေမသွားဘူးလား သခင်မကြီး”

“မှန်လှပါ...သခင်ကြီးကို စောင့်မျှော်နေရှာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနဲ့ တွေ့ရင် မေးမြန်းခွင့်ရှိပါတယ် သခင်ကြီး”

“ဒါတော့ထားပါလေ... မိုးရွာ၊ နှင်းကျ၊ နေဒဏ်ကို အတော်ခံ ရရှာမှာဘဲနော် သခင်မကြီး”

“စိတ်တံခိုးသတ္တိနဲ့ ထက်မျက်နှာ၊ သီလ-သမာဓိရဲ့ တံခိုးကို ဒီလို ပြင်ပဒဏ်တွေဟာ မထိုးဖောက်နိုင်ပါဘူး သခင်ကြီး၊ ခုလို သူတော် ကောင်းတွေနေရာမှာ ရာသီဥတုရဲ့ ပြင်းပျံ့မှုဒဏ်ဟာလဲ မရှိစကောင်း ပါဘူး၊ နေအလွန်ပူခြင်း၊ မိုးသည်းထန်ခြင်း၊ နှင်းကျကာ အချမ်း

ပိုက်ခြင်းစသည့် မကောင်းသည့် ရာသီဥတုဒဏ် များဟာ မပေါ် ပေါက်စေရပါဘူး သခင်ကြီး”

“အံ့ဩစရာပါဘဲ သခင်မကြီးရယ်”
ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်က ဝန်ခံပြောဆို လိုက်ပြန်ပါသည်။

“မြင်တော်မူရဲ့ လားသခင်ကြီး...ဟောဟိုက ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆိုရင် သူတို့ရဲ့ ဝိညာဉ်တွေဟာ ဗြဟ္မာဘုံမှာရောက်နေကြတယ်၊ ဈာန်သမာ ပတ်မှာ လွန်နေကြတဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေဖြစ်ပါတယ်”

တောင်တန်း ကေရီ သခင်မကြီးသည် တနေရာသို့ညွှန်ပြရာ ဗိုလ် ကြီး- အောင်မင်းကျော်နှင့် စောခမ်းနွဲ့တို့က ဂရုတစိုက်ကြည့်ရှုလိုက် သည်တွင် ရုတ်တရက် ချုံပွတ်ကြီးများကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။ ထို ကြောင့် ချုံပွတ်ကြီးများကို သေချာစွာ ကြည့်ရှု လိုက်သည်တွင် လူတယောက်စီ၏ တင်ပလွင်ခွေထိုင်ကာ နေသောပုံများပေါ်ပေါက် လာပြန်သည်။

“ဟာ... လူကို သစ်ပင်-နွယ်ပင်တွေ ပါတ်နေတာဘဲ သခင်မကြီး ရယ်...”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်က လှုတ်ကနဲ့ အံ့ အား သင့် စွာ ဖြင့် ပြောလိုက်ရာ...

“မှန်ပါသယ် သခင်ကြီး၊ ဘယ်လိုအဓိဋ္ဌာန်နဲ့ သမထဈာန် ဝင် စား ခဲ့တယ်ဆိုတာ ရွှေဥာဏ်ဆင်တော်မူပါ သခင်ကြီး၊ ကိုယ်လုံးကို သစ်ပင်-နွယ်ပင်တွေ ရစ်ပတ်နေတဲ့ အခြေအနေတောင် ကြာမြင့်စွာ အားထုတ်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေဟာ ယခုနေရာက အာယု ကြောင်း ပြတ် သွားတာနဲ့ တပြိုင်နက်ထည်း ဗြဟ္မာဘုံမှာ တန်းပြီး ဗြဟ္မာ ဘဝကို ကူးကြမဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်တယ်”

ထိုနောက်ဆက်လက်၍ ခြေလမ်းကလေး အတိုင်း ချီတက်ခဲ့ကြသည်တွင် ကျယ်ပြန့်သော လမ်းကြောင်းတခုကို ရောက်ရှိခဲ့ကြပါသည်။ လမ်းတလျှောက်တွင် သစ်သီးမျိုးစုံ ပွင့်ဖူးနေကြသော သစ်ပင် ဝါးပင်များကိုတွေ့ရှိရပြီး၊ အရိပ်အာဝါသ ကောင်းမွန်လှပါပေ၏။

ကျောက်မီး-ကျောက်ကာထားသောအဆောက်အဦးကြီးတခု၏ အပေါက်ဝမှ ပိတ်ဖြူဝတ်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်တဦးသည် လှူးလာတဲ့ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်ကို ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်တို့ကတွေ့လိုက်ရပေ၏။

“လာကြ-လာကြ...အဘိုး-အဘယုဆီရောက်ပြီ၊ သူ့ ခမ္မာ စောင့်မျှော်နေတာ ကြာပြီထင်ပါရဲ့”

တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးက ပြောလိုက်ပြီး...ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် ရှေ့ဆုံးမှတက်သွားပါသည်။

အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့် ခေါင်းပေါင်းဖြူဖေ့လုံးထုံးထားသည့် အဘိုးကြီးသည် ရှင်ပြုံးသောမျက်နှာဖြင့်...

“သခင်ကြီး ကျန်းမာတော်မူပါစ”

ရုတ်တရက် လှမ်း၍နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

ဤတွင် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည်ချက်ခြင်းသတိရကာ...

“ဟာ...ဘိုးဘိုး-သက်ရှည်ပါကလား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာဘိဘိုးရယ်”

ပြန်လှန်၍နှုတ်ဆက်ရင်း အနီးသို့ပြေးသွားပါသည်။

တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် ရှေ့ဦးစွာ ကန်တော့ဝတ်ပြုလိုက်ရာ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ကလည်း ရှိသေ သမူ အနေဖြင့် ကန်တော့ဦးချ လိုက်သည်တွင် နောက်ပါပရိသတ် အားလုံးသည် ဝတ်ဖြူလိုက်ကြပါသည်။

ဘိုးဘိုး-သက်ရှည်သည် တည်ငြိမ်လှသော မျက်နှာဖြင့် ဆုများပေးအပ်နေပြန်ပါသည်။

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်း ကျော်သည် ဘိုးဘိုး-သက်ရှည်၏ ယခုမျက်ဝါးထင်ထင် နီးကပ်စွာ တွေ့မြင်နေရခြင်းကြောင့် စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ရှုလိုက်ပါသည်။

မကြာခဏတွေ့မြင်နေကြ ဖြူဆွတ်သော ဆံပင်အစားနှင့် နှုတ်ခမ်းမေးအစား၊ နက်ပြောင်သောဆံပင်နှင့် နှုတ်ခမ်းမေးများကို တွေ့လိုက်ရပြီး မျက်နှာအမူအယာမှာလည်း မအိုခသးသော အဖြစ်ကို တွေ့ရှိပြီး၊ သူနှင့်ခါးတိုင်းတွေ့နေကြ အမူအယာတိုင်းပင် တွေ့ရှိလိုက်ကြပါသည်။

“စဉ်းစားနေသလား သခင်ကြီး၊ ဆံပင်နဲ့ နှုတ်ခမ်းမေးမဖြူတာက လွဲပြီး အားလုံးဟာ ဘိုးသက်ရှည်ပါဘဲလေ...ဟိုတုန်းကဘော့ အသက်အရွယ်နဲ့ သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်နဲ့ တူအောင် ဖန်ဆင်းထားရတယ်”

“ရောက်မဆိုက်ဘဲ ဘိုးသက်ရှည် အမိန့်ရှိရအုံးမယ်၊ သခင်ကြီးလာခဲ့တဲ့ မြေပြန့်မှာ သာသနာ့ရန်သူတွေကြောင့် ရဟန်းရှင် လူတွေ အတိဒုက္ခရောက်နေကြပြီ၊ ဂျပန်အယုတ်တမာတွေဟာ ကျောင်းကန်ဘုရားတွေမှစပြီး ရဟန်းတွေ၊ သူတော်ကောင်းတွေ၊ မြန်မာ အမျိုးသားတွေကို နှိပ်စက်နေကြပြီ သခင်ကြီး”

x x x x

ဤတွင် နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ဒုတိယတွဲသည် ပြီးဆုံး သွားပါက ထော့သတည်း။

ကျွန်တော် အနေနှင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ တတိယတွဲ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို အရေးတကြီး ဖြတ်တောက် ဖတ်ရှုကြည့် လိုက်ရာတွင် ရုပ်ကူး-နာမ်ကူးပညာရပ်များအကြောင်း၊ သူနှင့်ရဲမက်များ၏ အပြန်ခရီးလမ်းနှင့် ဖက်ဆစ်တိုက်ပွဲကြီးများ၊ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ သီလံဝံသမြို့တော် သို့မဟုတ် ဥတ္တရုံပူရမြို့တော်သို့ အပြီးအပိုင် ပြန်သွားခြင်းနှင့်အန္တရာယ်များ....

တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးနှင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်တို့၏ ရင်သွေးသားရတနာနှင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်နှင့် စောခမ်းနွဲ့ခေင် စောသင်္ခါတို့၏ရင်သွေးသားရတနာများ၏အကြောင်းအရာများ၊ မှတ်တမ်းများကိုဖတ်ရှုရပြန်ပါသည်။

ဒုတိယတွဲကို ယခုတောင်တန်းကေရီဝတ္ထု ဒုတိယပိုင်းနှင့် ပြီးဆုံးရန် ရည်ရွယ် ထားပါသော်လည်း အကြောင်းအရာ အချက်အလက်များမှာ များပြားလွန်း၍ ဒုတိယတွဲအုပ်စုစည်းနှင့် မဖော်ပြ မပြီးဆုံးခြင်းကို စာဖတ် ပရိသတ်များအား တောင်းပန်အပ်ပါကြောင်း။

ကိုညီစိတ်နှစ်ဖြာ ရှင်လန်းနိုင်ကြပါစေသည်။

ဗိုလ်တာရာ

[ရဲဘော်သုံးကျိပ်]

ရှေ့လတွင် ထုတ်ဝေမည့် ဝတ္ထုကောင်း တပုဒ်

ဗိုလ်မြင့် ရေး- ကျန်းဝေဟင်ဝယ်

လေယာဉ်ဝတ္ထုရေးရာတွင် ယနေ့မခါပြည့်၌ အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်သော စာရေးဆရာ “ဗိုလ်မြင့်” က တကယ် သဘာဝ ကျကျဖြင့် သေသေသပ်သပ် ရေးသားထားသောဝတ္ထု။

စာရေးဆရာ ဗိုလ်မြင့် ဆိုလျှင် စာဖတ်ပရိသတ်များ အားလုံး သိရှိတော်မူကြသည့်အတိုင်းဖြစ်လို့ မို့ အထူး ကျေညာရန် လိုမည် မထင်ပါ။

သို့အတွက်ကြောင့် စာရေးဆရာ ဗိုလ်မြင့် တယောဘက်က ဝေဟင်ပေါ်မှ လေယာဉ်စစ်တိုက်ခန်းများနှင့် အချစ်၏အကြောင်းအရာများ မည်သို့မည်ပုံ ကလောင်သွေးထားလိုက်သည်ကို စောင့်မျှော်၍ ဖတ်ရှုတော်မူကြပါ။

ရှေ့လထွက်မည့် တအုပ် တကျပ်။

နယ်ကိုယ်စားလှည့်တော်ကြီးများ အမှာစာကြိုတင်ပို့မှု စိတ်ချရမည်။

“ဖလင်စတားစာပေ” အမှတ် ၂၇၆-ဘားလမ်း ရန်သူန်မြို့။